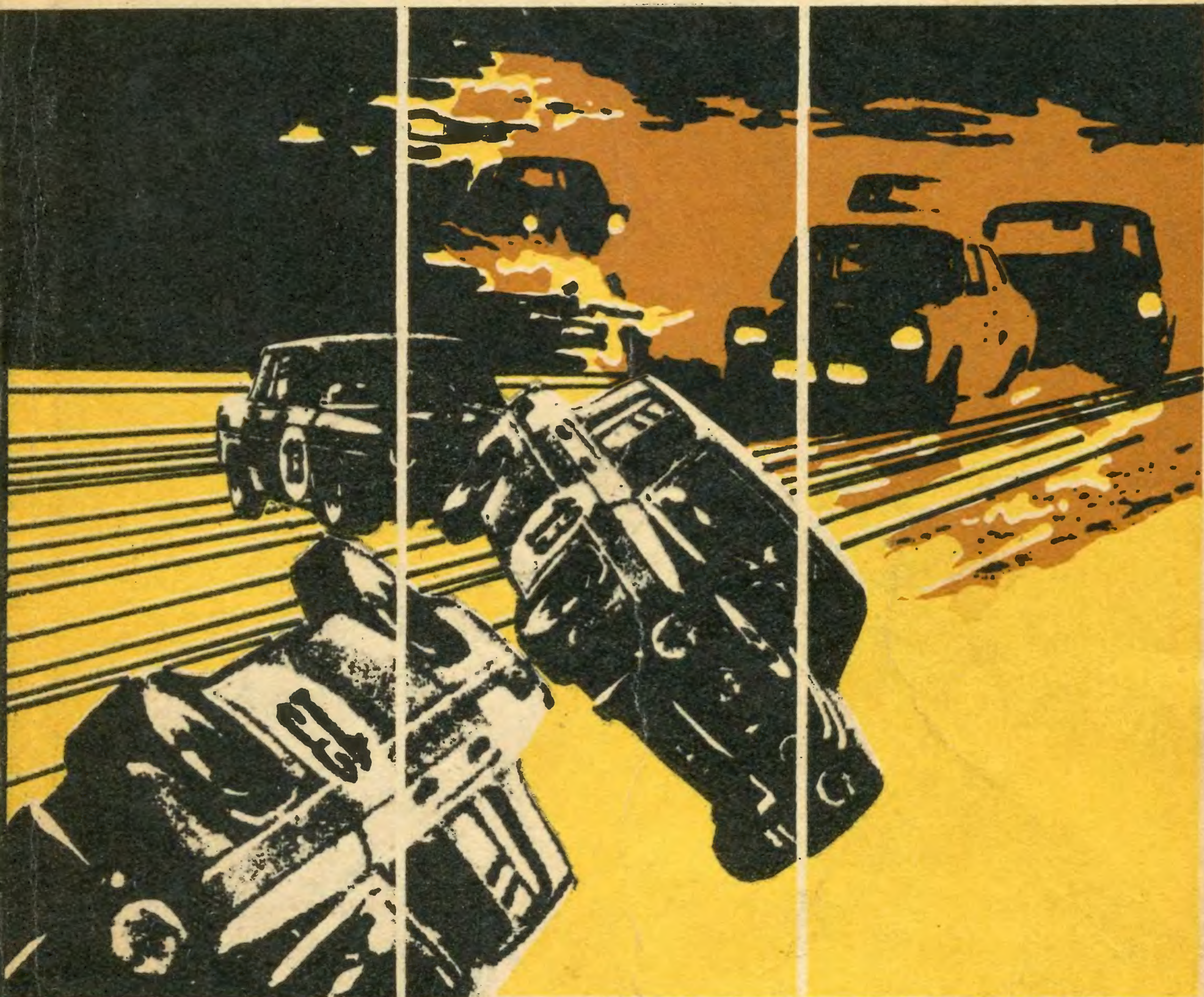

29

FINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

SEVER NORAN

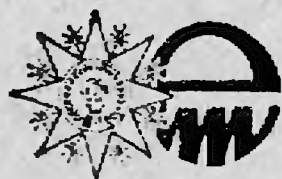
Ultimul viraj

EDITURA MILITARĂ

34
SEVER NORAN

Ultimul viraj

roman

EDITURA MILITARĂ — 1976

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Începuse să ningă. Involburați, fulgii se repezeau spre geamuri pentru ca, după câteva clipe de odihnă, să-și continue drumul luați de altă pală de vînt.

Maiorul Bota scria de zor în timp ce locotenentul Radulian se ridicase. Cu fața spre fereastră, privea visător jocul fulgilor de zăpadă. Stătea așa de câteva minute cînd intră secretara serviciului.

— Aveți un colet, tovarășe maior. Făcînd cîtiva pași, depuse pe biroul lui Bota o cutie de carton de forma unui cub.

Bota mormăi un „mulțumesc” și își văzu de ale sale.

— E din Viena, spuse secretara, în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Poftim ? Cine e din Viena ?

— Pachetul, răspunse aceasta ieșind.

Radulian se întoarse.

— Nu sînteți curios să aflați ce conține ? întrebă el.

Maiorul îl privi cu ochi obosiți. Lucrase toată noaptea.

— Cine-mi trimite mie un pachet din Viena ? Vrei să deschizi dumneata ?

Radulian tăie sfoara și desfăcu cartonul. În clipa următoare, scoase o exclamație de uimire.

— Ce e?

— Priviți! zise locotenentul și scoase dinăuntru o... pălărie de vânător, care, lângă pana frumos colorată, avea o scrisoare și o carte de vizită.

— Ce glumă mai e și asta? întrebă Bota. Te rog citește...

— Scrie în germană. Deci: „La noi se spune «Jos pălăria!» Nu știu cum se zice la dumneavoastră, în România. Oricum, eu îmi scot pălăria și v-o trimit în semn de admirație pentru cel care... Hm... Hm... «Colierul Cleopatrei»... Ultima «bombă», la gara din Oradea m-a dat gata...”

Bota smulse cartea de vizită din mîna lui Radulian. O întoarse pe partea cealaltă. Văzu numele lui Werner și zîmbi:

— Ei, poftim! Numai o pălărie de vânător bavarez îmi lipsea! Lăsîndu-se pe spate, privi prin geam jocul fulgilor de zăpadă.

— Ultima lovitură a fost formidabilă! spuse Radulian. Ivașcu mi-a povestit că la gara din Oradea a avut loc o scenă de neuitat. Werner a oscilat între a face un infarct sau a-și scoate, cu respect, pălăria, în cinstea dumneavoastră. I-ați servit, vorba lui, o „bombă” formidabilă! Dar parcă numai lui? Și nouă, tuturor...

Dîndu-și seama că Bota nu-l asculta, Radulian tăcu.

...Cădea prima zăpadă și fulgii se învolburau sub bătaia vîntului.

PARTEA ÎNTÎI

Alarmă falsă ?

Cînd trenul părăsi Salzburgul, Radu Nicolau constată că în compartiment mai rămăseseră doar patru persoane : el, profesorul Ganea — care abia reușea să-și învingă somnul — Matei Grigoriu și un străin care se urcase la Viena. Acesta din urmă era un ins rotofei, cu fălci de bulldog, al căror contur era subliniat de grăsimea bărbiei. Dormea dus și sforăia din cînd în cînd, scoțînd un sunet ciudat.

Profesorul Ganea era mic de statură, trecut de cincizeci și cinci de ani, cu pomeții obrazilor roșii, nasul puțin ridicat în vînt și ochii albaștri, într-un continuu neastîmpăr. Părul, favoriții și barbișonul, alb-argintii, în contrast cu obrații rumeni, dădeau impresia că era un actor tînăr care s-a machiat ca un moșneag.

Întîmplarea făcuse ca profesorul și Radu Nicolau să aibă aceeași cabină în vagonul de dormit. Descoperind că ținta călătoriei lor era tot Münchenul, sporovăiseră vrute și nevrute. De la Viena se mutaseră la vagon-clasă. Radu avea doar un mic geamantan și trusa aparatului de filmat. Era trimisul televiziunii la „Raliul Europa“. Profesorul participa și el la raliu, care începea la München peste două zile, avînd ca țintă finală Bucureștiul. Bagajele acestuia se compuneau dintr-o valiză, o plasă cu alimente și o geantă tip diplomat, dreptunghiulară, cu alămuri galbene la colțuri.

Matei Grigoriu era înalt și slab. Să tot fi avut patruzeci și cinci de ani. Era operator. În cadrul raliului, urma să realizeze legătura prin radio între echipaje și șeful de-

legației, inginerul Lăzărescu, trimisul clubului de care aparțineau concurenții.

Radu Nicolau, un tânăr bine făcut, cu înfățișare de atlet, avea fruntea și obrajii bronzăți, sprâncenele negre, stufoase și parcă răzvrătite spre fruntea ridată, iar ochii, de un albastru închis, cu reflexe de oțel.

— Cum o să „călătoriți“ la raliu? întrebă Radu.

— Eu mă imbarc pe mașina conducătorului delegației sportivilor noștri, adăugă cu o ușoară nesiguranță în glas profesorul, ca pentru a se scuza că nu-i putea oferi și lui Nicolau un loc. Și tovarășul Grigoriu — la fel. Dumneata?

— În mașina rezervată operatorilor T.V. Mi-ar fi plăcut să mergem împreună...

Trenul gonia spre München. Din păcate, se lăsase întunericul și călătorii nu mai puteau vedea peisajul. Radu nu dormea. Răsfoia distrat o carte. Deodată, ușa compartimentului se deschise și intra un individ înalt, slab, adus de spate.

— E vreun loc liber? întrebă el în germană.

— Desigur, i se răspunse.

Noul venit puse în plasă un mic geamantan și se așeză cam brusc între Ganea și călătorul care se urcase la Viena. Acesta tresări, deschise ochii mari, apoi își trase peste față perdeaua de la geamul compartimentului, hotărât, pesemne, să-și continue somnul.

După vreo jumătate de oră, călătorul cel înalt și slab dormea dus. Radu îl privi cu oarecare nemulțumire: mai întâi pentru că nu-i plăcea înfățișarea acestuia — avea o figură de Don Quijote — și, în al doilea rînd, nu vădise maniere prea elegante.

Ganea, care se afla în stînga noului venit, se trase mai la o parte. Se mai foi cîteva minute, apoi se ridică și ieși pe culoar să-și aprindă o țigară. Somnul îi dispăruse ca prin farmec, iar prezența acelui individ cu fața prelungă și obrajii supti îl deranja.

Își fuma liniștit țigara, iar Radu renunțase să frunzărească romanul, cînd trenul intra într-un tunel. Se auzi uruitul înfundat al roților și negura se lipi compactă de geamuri. Peste cîteva minute, se simți iarăși aerul răcoros și proaspăt al nopții. Radu era tocmai pe punctul de a-și

lua din geamantan o revistă, cînd răsună o împușcătură, urmată de un strigăt de groază. Privi spre culoar : profesorul Ganea dispăruse !

Deschise cît putu de repede ușa compartimentului și ieși pe culoar.

— Aici !... Aici ! țipă Ganea, ridicînd brațul deasupra capului pentru a fi văzut.

Tînărul se repezi spre profesor. În clipa următoare însă, trenul intră într-alt tunel și luminile se stinseră în tot vagonul. Cei cîțiva călători care ieșiseră din compartimente, bulucindu-se spre locul unde se afla profesorul, scoaseră strigăte nedeslușite, în care se amestecau îngrijorarea, spaima și indignarea. Din fericire, pana de curent dură puțin. O lumină plăcută invadă iarăși vagonul.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Radu, dînd cu ochii de Ganea. Dumneavoastră ați țipat ?

— Nu eu, ci domnul acesta, răspunse profesorul arătînd spre un bărbat în vîrstă, de statură mijlocie, care se rezemase de peretele vagonului și dădea explicații în engleză.

— A tras cineva cu o armă, spunea bătrînul, îngînînd cuvintele atît de aiurea încît cei ce se îngrămădiseră lîngă el nu înțelegeau mare lucru. Tocmai ieșeam din compartiment... L-am văzut cînd voia să treacă în vagonul celălalt. Cînd ușile s-au închis, a răsunit împușcătura. Cred că-i acolo, mort între vagoane...

— Ce spune ? Ce spune ? întrebare cîțiva în germană.

Radu Nicolau își făcu loc și ajunse la capătul vagonului. Cu un gest hotărît, trase de cele două părți culisante ale ușii. Pe puntea dintre vagoane nu se afla nimeni ! Drept urmare, curioșii se retraseră în compartimentele lor, bombănind ceva la adresa bătrînilor ipohondri care se sperie din te miri ce și au impresia că în preajma lor se comit mereu crime.

— Totuși a fost o împușcătură. Am auzit-o cu urechile mele, spuse Ganea. Haidem înapoi, în compartiment, se adresă el lui Grigoriu care apăruse între timp.

Il părăsiră pe Radu și se îndreptară spre capătul vagonului. Deschizînd ușa compartimentului îl zăriră pe călă-

torul cu capul de bulldog : ca și mai înainte, avea fața acoperită de perdeaua de la geam și dormea dus, scoțind uneori sforăitul acela ciudat. Individul cu chipul înnegurat dormita și el. Nu auziseră, oare, împușcătura ?

Rămas singur pe culoar, Radu deschise încă o dată cantele ușii dintre vagoane și le dădu brusc drumul. Era curios să constate dacă, închizându-se, acestea făceau un zgomot deosebit. Se închideau destul de liniștit. Le desfăcu din nou și își trecu mîna de-a lungul garniturii de cauciuc ce le mărginea. Plecă strîmbînd din nas.

— Bătrîni ipohondri, murmură el.

Își scoase batista să se șteargă pe mîină, apoi își suflă nasul. Mirosea a pucioasă. „Ia te uită ! Miroase a pocnitori de bîlci. Cineva a vrut să-i facă o glumă de prost gust bătrînului. Dar dacă... nu ? Atunci de ce s-a creat această falsă alarmă ?“

Reveni în compartiment. Ganea tocmai se pregătea să răsfoiască o revistă, iar Grigoriu moțăia. Călmul se așternuse peste tot.

— Ei, ce zici de englez ? întrebă profesorul. S-a speriat rău.

— Oricine în locul lui s-ar fi speriat, spuse Radu.

— Crezi că a tras cineva cu o armă ?

— Eu, unul, nu cred, murmură Grigoriu, fără să deschidă ochii.

— Știu o glumă bună cu doi bătrîni sperioși, spuse Ganea, schimbînd vorba, cu intenția clară de a înviora discuția.

Radu îl privi și zîmbi admirativ. De la București și pînă la Viena, profesorul îl bombardase, pur și simplu, cu glume. Avea o colecție inepuizabilă și o memorie prodigioasă. El însă nu reușise niciodată să rețină mai mult de două-trei anecdote din zecile care i se spuneau. Poate pentru că le asculta distrat, așa cum făcea și acum. Cînd Ganea termină, zîmbi formal — gluma nu era prea reușită — și se ridică să umble în geamantanul aflat în plasa

de bagaje. Ca la un semnal, călătorul care semăna cu „Cavalerul de la Mancha“ se trezi.

— Regensburg ? Regensburg ? A fost o oprire ? întrebă el.

Fără să aștepte răspunsul, își luă geamantanul, mormăi un „gute Nacht“ și ieși repede din compartiment. Orașul de care întrebuse se afla cam la jumătatea drumului dintre Salzburg și München. Trenul nu avusese pînă acum nici o oprire, așa că era sigur că omul se alertase degeaba. Își văzu, așadar, de ale sale. Căutînd în geamantan, scoase trei mere.

— Ionatane veritabile.

Oferi unul profesorului și unul lui Grigoriu, care-l luă și-l șterse cu grijă. Fructul căpătă o culoare rubinie. Mușcă cu poftă. Ganea îl imită. Radu închise fermoarul geamantanului, cînd privirea îi căzu pe servieta tip diplomat a profesorului. Alămurile străluceau parcă mai puternic acum, după reaprinderea luminilor în vagon. I se păru curios un lucru : cînd îl ajutase pe Ganea să-și ducă bagajele de la vagonul de dormit aici, lovise, din greșeală, servieta acestuia de ușa vagonului, provocîndu-i (cel puțin așa i se păruse) o mică zgîrietură. Or, acum, urma nu se mai vedea. „Probabil că lumina e prea puternică“, își zise și se așeză alături.

— Dumneata ce crezi, domnule Grigoriu, spuse, pe neașteptate, profesorul. Mărul pe care Paris l-a oferit Afroditei, în celebra judecată de pe muntele Ida, de lîngă Troia, a fost un măr ionatan, unul parmen auriu sau unul... pădureț ?

— De ce pădureț ?

— Pentru că pe vremea aceea nu cred să fi existat soiuri altoite. Pe mine mă miră altceva : de ce nu i-a oferit o... portocală. Era mai în ton cu zona geografică și cu clima. De ce neapărat un măr ? Nu v-ați întrebat niciodată ? Ca și în cunoscuta scenă biblică ! În Edenul situat, pare-se, prin zona fluviilor Tigru și Eufrat, șarpele o ademenește pe Eva tot cu un măr. Nu era mai firesc să o îndemne să muște dintr-o portocală ? În loc de „mărul lui Adam“ și „mărul discordiei“, azi am vorbi despre „portocala discordiei“ și „portocala lui Adam“...

Radu zîmbi. „Hîtru, nevoie mare...” În clipa următoare, își aminti de zgîrietură. Înciudat, se ridică, ieși pe culoar și deschise un geam. Aerul rece al nopții îl învioră. Mirosea a ploaie. Trenul își micșoră viteza și opri în gara Regensburg.

Coborî printre cei dintîi și se plimbă distrat pe peron, privind absent călătorii care se îndreptau spre ieșire. Se opri în fața unui automat cu răcoritoare, vîrî o monedă și apăsă pe butonul pe care scria în germană : „Apă minerală”. Bău cu sete. Văzînd că peronul se golise, reveni în vagon.

„«Cavalerul de la Mancha» n-a coborît aici. S-a grăbit să ne părăsească, a întrebat de Regensburg, dar n-a coborît. Profesorul unde o fi?” se întrebă el, constatîndu-i lipsa din compartiment. Se duse spre capătul vagonului și privi culoarul din celălalt vagon. Ganea discuta cu un bărbat în vîrstă, cu părul alb, care purta ochelari. Nu-i putea vedea bine fața. „Cine o fi?” În clipa aceea cei doi se despărțiră.

Radu Nicolau reveni în compartiment. Cîteva clipe mai tîrziu, apăru Ganea. Era tulburat. Sau poate că era doar o impresie. O jumătate de oră se scurse în tăcere. Radu se apucase să rezolve cuvinte încrucișate, Grigoriu dormea, iar profesorul încerca să așipească. Pînă la München mai aveau doar o oră de mers.

Ușa se deschise. Intrară doi vameși, însoțiți de un polițist. Îl treziră pe vienez și acesta își prezentă actele. Cei trei români repetară gestul. Nu mult după plecarea din Salzburg trecuseră frontiera dintre Austria și Republica Federală Germania. Probabil că vameșii întîrziaseră în alte vagoane.

Românii își primiră repede pașapoartele. Vienezul trebui să aștepte : polițistul îi studie cu deosebită atenție actele, apoi făcu un semn vameșilor. Aceștia cerură călătorului să-și deschidă geamantanele și îi controlară bagajele de-a fir a păr. În cele din urmă, plecară.

— S-au trezit cam tîrziu cu controlul vamal, spuse Radu. De obicei, între Austria și Republica Federală Ger-

mania nu se prea obosesc cu formalitățile. Știu asta, fiindcă am fost de multe ori la München. Cu treburi de reporter la televiziune, firește. Uneori nici nu mi-au ștampilat pașaportul. Ce i-o fi apucat cu controlul ăsta atît de aprig ?

— Curios mi se pare altceva, spuse profesorul. Că l-au frecat zdravăn pe neamț, în vreme ce nouă nici nu ne-au cerut să le arătăm bagajele... Te pomenești că împușcătura aceea, de pe culoar...

Vienezul mormăi ceva în limba germană.

— Pardon ! Ați spus ceva ? întrebă Ganea.

— Nu, răspunse vienezul, ȕuguindu-și buzele. Se întoarse spre geam, își acoperi capul cu perdeaua. Se auzi iar sforăitul acela ciudat.

— Omul ăsta n-a dormit de anul trecut, zise în glumă profesorul. Cum pune capul jos, cum cade în transă...

Radu își trecea mîna alene prin păr. Colegii de la televiziune știau că în asemenea momente era adîncit în gînduri și îl lăsau în pace. Dar profesorul nu știa. De aceea îl zădăra cu tot felul de întrebări sîcîitoare. Voia să știe cam cît mai era pînă la München și cum avea să-și desfășoare activitatea reporterul.

— Eu trag la hotel „Bavaria“. Acolo-i statul major al raliului. Dumneata unde vei dormi noaptea asta ?

— Habar n-am. Sper să-l găsesc pe Alin Ivașcu, trimisul ziarului sportiv. Mi-e prieten bun. O să mă ajute cumva, spuse Radu, fără chef de vorbă.

Profesorul înțelese, în sfîrșit, că îl deranja și-l lăsă în pace. În liniștea care se lăsă în compartiment, Radu putu să se gîndească la unele lucruri care-l intrigaseră. I se păreau suspecte alarma provocată de împușcătură, stingerea luminilor la intrarea în tunel, lipsa zgîrieturii de pe geanta profesorului, graba cu care se făcuse nevăzut „Cavalerul de la Mancha“ și, de asemenea, convorbirea lui Ganea cu bărbatul din vagonul vecin. Vag își aminti că pe omul acela îl mai văzuse. Parcă în gară la Viena. „Da, da. La Viena ! Și tot cu Ganea ! Profesorul coborîse să cumpere o revistă... O fi vreun prieten din București care călătorește mai departe. Trenul își continuă drumul spre Paris...”

Hoț fără voie

Întîmplările trăite de Alin Ivașcu au fost declanșate de un fapt obișnuit în viața de reporter sportiv : Traian, colegul său care se ocupa de competițiile automobilistice, se îmbolnăvise cu cîteva zile înainte de începerea „Raliului Europa“. Cineva trebuia să-l înlocuiască, iar acest cineva nu putea fi altul decît Ivașcu.

— Ce zici, îți surîde „Raliul Europa“ ? îl întrebase redactorul șef. De fapt, îți surîde sau nu, trebuie să te duci. Ai mai scris despre raliuri, ești priceput, cunoști echipele noastre și... ai condei.

„Dacă mă ia așa, e clar că n-o să pot refuza“, gîndise Ivașcu, zgîndărit de tonul ironic al șefului.

— Treci pe la secretariat, discută cu Costimac ce, cînd și cît transmiți. Ai două zile să te documentezi. Uite, aici, mapa lui Traian, cu toate datele necesare.

Alin era în temă. Știa că raliul începea la München și se sfîrșea la București. Concurenții făceau mai întîi turul Bavariei de Sud. La Salzburg se desfășura o probă de îndemînare. Prima etapă se încheia la Viena. A doua — la București, după ce se făcea un tur al Munților Apuseni. Se rula mai ales noaptea, concursul deosebindu-se de celelalte competiții ale genului. Alin cunoștea motivul. Cîteva firme producătoare de autoturisme își încercau noile modele, între care nu lipseau nici mașinile echipate cu motoare ce foloseau alt combustibil decît benzina...

— Raliul are o importanță deosebită și pentru noi, îi spusese redactorul șef. Vezi în ce termeni scrii. Atenție la păstrarea secretului !

— Am înțeles, mormăise Ivașcu, amintindu-și de vestea pe care o primise, în dimineața zilei, de la Traian.

Îi telefonase de la spital să-i spună că inginerul Dobre, inventatorul motorului cu combustibil special, care urma să ia parte la raliu, fusese victima unui accident. În locul lui plecase cu mașina de concurs altcineva. Alin voise să afle cum se produsese accidentul.

— De unde vrei să știu eu ? îl întrebase Traian. Doar sînt la spital ! Mai ușor poți afla tu !

Încercase să obțină informații, dar deocamdată nici miliția nu știa prea multe. Șoferul care provocase accidentul dispăruse. Inginerul Dobre fusese lovit, deși se afla pe trotuar. E drept, accidentul se produsese aproape de miezul nopții, când se putea admite că mai circulă și... unii cheflii.

— Totul e clar ? mai întrebuse o dată redactorul șef. Trezit din gânduri, Alin tresărise, clipind des.

— Clar.

— Formele de plecare le ai la secretariat. Dealtfel cred că bănuiești motivul principal pentru care te trimit pe dumneata...

Ivașcu zîmbise fugar. Intuise de la început că nu era trimis fiindcă „avea condei“, cum îl ironizase șeful, ci pentru că avea pregătit pașaportul cu toate vizele : peste o săptămână urma să plece la Köln, la mondialele de scrimă.

— Asta înseamnă că n-o să mai merg la Köln ? întrebuse el cu tonul unuia căruia i s-au înecat corăbiile.

— Depinde de felul în care vei lucra în acest... „voiaj de plăcere“. Ei, nu te strîmba așa. Știu ce înseamnă un raliu. Te aleargă zi și noapte. Nici nu vezi pe unde treci. Toți gonesc ca bezmeticii... Drum bun și succes ! încheiase redactorul șef — un ins înalt, cu privire blajină și vorbă domoală, care în tinerețe fusese jucător de volei...

Două zile mai târziu, către ora prînzului, Alin Ivașcu se afla în avionul de München. Cunoștea orașul. Îl vizitase cu ocazia Jocurilor Olimpice.

În timp ce avionul se pregătea de aterizare, privi prin ferestruica din dreptul scaunului său : ca într-un film derulat cu repeziciune văzu cupolele Catedralei Frauenkirche, turnurile primăriei din Marienplatz și, preț de o secundă, turnul de televiziune de la Oberwiesenfeld, singuratic, cătînd parcă întristat spre stadionul olimpic, acum pustiu, lipsit de policromia realizată de vestimentația miilor de spectatori.

Se stabili la hotel „Bavaria“. De la fereastra camerei sale, putea zări clădirea Universității și Siegestorul, acel

arc de triumf care-i amintea de Arcul lui Constantin cel Mare de la Roma. Nu departe, se afla moderna cantină a Universității unde luase masa în timpul Jocurilor Olimpice. Se afla, așadar, într-un decor care-i era familiar.

În hotelul „Bavaria“ se instalase și direcția raliului. Prin holul uriaș era un du-te-vino continuu : se încrucișau oficiali, cronometrori, însoțitori de caravană, mecanici de urmărire și asistență tehnică, îmbrăcați în salopete viu colorate și avînd pe spate sau pe șepci emblemele unor firme cunoscute, apoi concurenți, oameni de ordine... Parcajul din față devenise neîncăpător. Autovehiculele păreau aruncate claie peste grămadă. Se aflau aici atelierele de asistență tehnică ale unor firme, cu embleme pictate pe capote și pe portiere, apoi camioane uriașe cu materiale de propagandă — afișe, panouri, steagurile firmelor care aveau mașini în concurs — mașini de scris, telex-uri, centrale-radio mobile, camere de luat vederi, lăzi cu hărți de concurs, busole, cronometre, megafoane, sirene de alarmă și multe alte obiecte care alcătuiesc, de regulă, recuzita unui raliu de anvergură.

„Raliul Europa“ avea ca emblemă un cerb carpatin — în prim plan, iar pe fundal — harta bătrînului continent. Efigia aceasta o întâlneai peste tot : pe fațada hotelului, pe șervețelele de masă, pe cutiile de chibrituri, pe oglinzile din camere și de pe holuri, pe geamurile autoturismelor, pe caldarîmul străzilor și pe refugiile stațiilor de tramvai și de metrou. Parcă ninsese cu embleme...

În listele de concurs apăreau două echipe românești : Nicolae Radu cu Dumitru Lăzaru pe o *Dacia 1300* și Ion Marinescu — Andrei Pop pe un *Gordini*. Îi cunoștea bine de la alte concursuri, cînd scrisese despre ei...

„Ia te uită ! fu gata să exclame Ivașcu cercetînd atent lista participanților *hors-concours*, văzînd că figurau pe ea încă două echipe românești : o mașină pilotată de Lăzărescu, care era și șeful delegației, și una de un oarecare Stoichițoiu, de care nu auzise niciodată. Deci, mașina cu motor special va fi condusă de Lăzărescu, își spuse el, privind numărul de concurs. Hm ! 13 ! Nu sînt superstițios, dar parcă nu mi-ar plăcea să am un asemenea număr de ordine“.

Luă legătura cu șeful delegației române și-i ceru unele date suplimentare. Inginerul era un tip morocănos. Mai avusese de-a face cu dînsul și la alte concursuri. Simțea că-i este antipatic. Poate pentru muțenia care-l caracteriza, poate pentru aerele de superioritate pe care și le dădea cînd aprecia rezultatele și șansele concurenților.

— Sînt patru echipaje de-ale noastre în concurs.

— Da.

— E și un anume Stoichițoiu. De unde a apărut?

— La raliu, categoria H.C., se poate înscrie cine vrea. Acest Stoichițoiu se întorcea spre țară, după o excursie prin Europa. A auzit de raliu și s-a înscris. „Vreau să-mi încerc puterile“, mi-a spus. Un... nici nu știu cum să-i zic.

Alin se despărți mormăind „la revedere“ și se duse spre colțul opus al hotelului. De acolo privi cu oarecare rachiună spre Lăzărescu. Inginerul, un tip mărunțel de statură, brunet, slab ca o așchie, tocmai discuta cu un îns care avea pe spate însemnele firmei *Ford*. Ivașcu își privi ceasul. Era patru după-amiază. Urcă la etajul unde se găsea biroul de presă, ceru să i se dea ultimele buletine, privi înscrierile, studie caracteristicile mașinilor încercînd să analizeze șansele piloților, verifică încă o dată numerele de concurs, apoi ceru să i se spună cu ce mașină urma să se deplaseze și la ce hotel i se rezervase cameră la Viena.

— Aveți locul opt în microbuzul „Press I“, îi spuse binevoitoarea funcționară de la biroul de presă. La Viena vi s-a rezervat o cameră la hotel „Prinz Eugen“. Cît despre acreditarea dumneavoastră, totul e în regulă.

Satisfăcut de informațiile obținute, coborî în hol, privi distrat forfota din jurul său, apoi hotărî că era timpul să se odihnească puțin. Ședința tehnică era anunțată pentru ora zece seara. Îl zări pe Lăzărescu. Vorbea cu cineva.

Se duse spre lift. În cabină se aflau patru bărbați și liftiera. Unul dintre aceștia — cel care intrase ultimul — se aplecă și-i șopti la ureche, în engleză :

— Deseară la opt și jumătate. Hauptbahnhof, linia zece. Salzburg kaput, încheie el în germană.

Ivașcu nu reacționează, convins că omul nu vorbise cu el.

— O.K. ! șopti individul, privind reverul stîng al hainei lui Alin, unde se afla o garoafă pe care i-o oferise o tînară de la recepția hotelului, de îndată ce aflase că Ivașcu e român. „În amintirea vacanței pe care am petrecut-o la Eforie !“ îi spusese fata.

Pîna să se dezmeticească, liftul opri la etajul patru și Ivașcu ieși pe culoar. Dintr-o privire îl cîntări pe omul care-i vorbise. Îi displăcu fața roșcovană, buhăită a acestuia, gîtul gros, mîinile umflate. Convins că totul fusese o glumă și că celălalt își va da seama de greșeală, Ivașcu îi făcu cu ochiul complice, așa cum te simți tentat să faci cînd vrei să fii pe placul unui bețiv pașnic.

Roșcovanul reacționează imediat. Trăsăturile feței i se destinseră, zîmbi cu gura pîna la urechi și... făcu și el cu ochiul. Ușile liftului se închiseră ca o cortină.

Ivașcu se îndreaptă spre camera lui zîmbind. „M-a luat drept altul. E beat, desigur“, gîndi el, amuzat de întîmplare.

Spre seară ieși în oraș. Se plimbă pe bulevardul dintre Marienplatz și Karlsplatz, pătrunse în pasajul subteran din Piața Stachus pentru a ieși pe Bayernstrasse, la farmacia internațională. Voia să cumpere aspirine „Bayer“ — o doctoriță din București îi spusese că „doar atîta așteaptă de la dînsul“.

Porni de-a lungul bulevardului fără o țintă anume, cînd se trezi în piața gării principale a orașului. „Ei, pof-tim ! Mi s-a întîmplat ca în «Hanul lui Mînjoală». Diavolul m-a adus aici ! E opt fără un sfert. Roșcovanul mi-a dat întîlnire la opt și jumătate. Și-așa n-am nici o treabă ! Ce-ar fi să intru în gară ?“

Ajuns pe peron, Alin constată că la linia zece sosea expresul dinspre București. „Drace ! Nu cumva roșcovanul m-a chemat înadins ? O fi știut că sînt român...“

Trenul intră în gară. Alin porni pe lângă vagoane, dus de curentul mulțimii. Pe neașteptate, îl zări pe roșcovan. Ezită. N-ar fi fost mai bine să se întoarcă ? „Din moment ce mi-a dat întâlnire în fața liniei zece, o să-l aștept acolo“. Încadrându-se în șuvoiul de oameni care se scurgea spre ieșire, ajunse în partea centrală a peronului și se postă în dreptul tăbliței pe care scria „West-express — sosire ora 20.25“.

Scoase o țigară și o aprinse. Urmărea atent călătorii de teamă să nu-l piardă pe roșcovan. Îl zări cu ușurință, datorită culorii părului său blond-roșcat și a obrazilor congestionați. Când trecu pe lângă el, vru să-i taie calea, dar acesta, parcă înadins, îi întoarse spatele. Avea în mână un mic geamantan negru.

„Poftim ! Îmi dă întâlnire, apoi se face că nu mă vede !“ Aruncă țigara. Distrat, își plimbă privirea de-a lungul trenului. Mulțimea continua să se reverse spre peron. Voi să plece. Ca din pământ, lângă el se ivi roșcovanul.

— Take it *, spuse, vîrîndu-i în mână geamantanul negru, cu care-l zărise Alin cîteva minute mai înainte.

Se făcu nevăzut. Ivașcu rămase stupefiat. Nu știa ce să facă. Aștepta ca, din moment în moment, să audă fluierăturile agenților de poliție, alertați de păgubaș. Ce-ar putea să spună ? Cum s-ar putea justifica ? Pentru a fi crezut, trebuia să știe măcar cine era roșcovanul !...

Nu se întîmplă, însă, nimic. Forfota de pe peron se mai potoli. Gara căpătă aspectul obișnuit dintre sosirile sau plecările trenurilor. La cele cîteva bufete se servea bere și crenvurști calzi, iar în fața tonetelor străinii alegeau diverse mărunțișuri care să le amintească de München. „Mari sînt minunile tale, doamne ! fu gata să exclame Ivașcu. Ce să fac cu geamantanul ? Unde să-l duc ? La hotel ? Drept cine mă ia roșcovanul ăsta ?“.

Încet, de parcă ar fi înaintat printr-o apă, porni spre ieșire. Privea mereu în spatele lui. Nu-l urmărea, oare, nimeni ?

* Ține asta (în engleză)

Disparație ciudată

Cu toate că se apropia ora zece seara, în holul hotelului stăruia animația din timpul zilei.

De îndată ce sosi, Alin urcă în camera lui de la etajul patru. Așează valiza pe pat. Își dădu seama că locul ei nu era acolo, așa că o puse pe scaunul de lângă masă. Obosit, se lungi pe pat și închise ochii.

„Unde poate duce o confuzie ! își zise el, deschizând ochii. Dacă în geamantanul ăsta e o bombă ?“

Sări din pat și puse urechea pe capac așteptând să audă un mecanism de ceasornic, convins că orice bombă cu efect întârziat trebuie să emită un sunet caracteristic. Nu auzi nimic. Simți că-l umflă râsul : „Sînt un caraghios și jumătate, asta-i“, se muștră în gînd, cercetînd cu atenție broasca geamantanului. Apăsă pe un buton și capacul se deschise puțin.

— Ei drăcie ! exclamă, văzînd înăuntru o geantă de tip diplomat.

Dîndu-și seama că vorbea singur, zîmbi : „Așa se țin nește omul. Se trezește cu un geamantan în mîină, crede că-i o bombă cu efect întârziat, apoi...“

Nu-și sfîrși gîndul. Hotărît să vadă ce conține servieta, luă forfecuța de unghii și încercă să o deschidă. Surpriză ! Nu era încuiată.

Înăuntru se aflau două-trei piese din cele ce compun lenjeria intimă a unei femei, o cămașă de noapte, cîteva brățări cu strasuri, niște cercei fără valoare și un fel de colier, cu niște desene ciudate. „Parcă-s ieroglife“, își zise, cercetîndu-l. Colierul era alb-gălbui, ca fildeșul înnegrit de vreme. Piese care-l alcătuiau aveau formă de trunchiuri de piramidă, mai mici spre capetele șiragului și mai mari spre mijlocul lui, unde se afla o piesă ovală, de mărimea unui ou de porumbel.

„Cîtă fantezie au și meșterii ăștia de podoabe femeiești ! Unei bijuterii de trei parale, i se dă cuțoarea fildeșului, e învechită apoi prin metode artificiale, ba pe deasupra i se face și o ornamentație ciudată, să pară venită din Egipt !“

Închise servieta, închise și geamantanul și se întinse din nou pe pat. Nu știa ce să mai creadă. Ce importanță

puteau avea cele câteva lucruri din geantă ? De ce îl chemase să-i dea toate aceste nimicuri femeiești în gară ? De ce în lift îi spusese „Salzburg Kaput“ ?

„Nu cumva s-a comis vreo crimă și lucrurile victimei au ajuns la mine ? Ce s-a întâmplat la Salzburg ? A cui e valiza ? Cum aş putea să mă disculp dacă aş fi acuzat că am ucis-o pe stăpîna acestor obiecte ? N-ar fi mai bine să duc valiza jos, s-o predau la recepție, cerînd să fie trimisă poliției ? Nu ! Mai bine o fac uitată aici cînd plec. Nici așa nu e bine ! Mă vor urmări, voi fi prins și acuzat de cine știe ce. Mai bine o iau cu mine și o „pierd“ pe drum. Și-așa vom călători mai mult noaptea...”

Coborî în hol pradă unei neliniști lesne de explicat. Trecuse de biroul de recepție cînd se auzi strigat:

— Pe unde naiba rătăcești, Aline ?

Ivașcu se întoarse și-l recunoscu pe Radu Nicolau, reporterul televiziunii.

— Te caut ca un disperat. Abia am sosit din țară. Habar n-am ce-i pe aici. Peste vreo douăzeci de minute e ședința tehnică, nu-i așa ? Iar eu sînt în aer !

Alin îl cunoștea pe Radu de cîțiva ani. Îl știa întreprinzător și bun meseriaș în specialitatea lui, așa că zîmbi, convins că disperarea lui era simulată.

— Ai cameră ? îl întrebă Ivașcu.

— Tu nu înțelegi că abia am sosit ? Nu cumva în camera ta ai două paturi ?

— Ba da.

— E-n regulă ! Dorm cu tine !

Se îndreptară spre lift, unde se întâlneau cu inginerul Lăzărescu, însoțit de cei doi șefi de echipaj : Marinescu și Lăzaru. Nicolau îl cunoștea pe inginer. Fericit că poate sta de vorbă cu concurenții, uită de bagaje și începu să pună tot felul de întrebări.

— Să stăm jos, îi invită Lăzărescu, indicînd un colț mai retras, unde se afla o măsuță.

Nicolau își scoase aparatul, filmă alternativ furnicarul din holul hotelului și pe concurenții români vorbind, îi ceru lui Lăzărescu să facă o declarație „ca înainte de înce-

perea cursei“, apoi începu să-și ia notițe. De masa lor se apropie Grigoriu.

— Mă scuzați că vă întrerup, spuse el. Aș dori să pot intra în „țarcul“ unde sînt mașinile pregătite pentru concurs. Trebuie să verific aparatura de radio. Să nu fi intervenit vreo neregulă pe drum.

Lăzărescu se ridică în picioare.

— Mergem imediat. Nu cred să se fi întîmplat ceva. De la București și pînă aici am condus numai eu. Dar, în fine... Trebuie să facem verificarea. Hai să cerem direcției raliului aprobarea de a intra în parcul de mașini.

Lăzărescu și Grigoriu plecară. Radu Nicolau vru să continue discuția cu cei doi concurenți, cînd îl zări pe Ganea. Acesta se apropie. Urmară prezentările.

— Profesorul Ganea. Am venit împreună de la București, adăugă Nicolau.

— Bine v-am găsit, spuse el dînd mîna cu fiecare. Cum ai zis că te numești, tinere? Ivașcu? Am avut un comandant de grupă, în armată, care se numea Ivașcu.

— Asta, cînd? întrebă Nicolau.

Profesorul se întoarse.

— Par chiar atît de hodorogit?

— Nu arătați. Dar dacă umblați cu amintiri atît de vechi...

În timp ce bătrînul profesor discuta cu Radu, Alin dădu frîu liber gîndurilor. „Așadar, după accidentarea inginerului Dobre la București, mașina specială va fi condusă de inginerul Lăzărescu. Există, oare, cineva care vrea cu tot dinadinsul ca autoturismul special să nu ia parte la cursă? Participarea la raliu urmărește omologarea invenției. În aceeași situație sînt mașinile unor firme străine. Păcat că n-a putut veni Dobre să-și conducă autoturismul. N-am nici o încredere în Lăzărescu“.

Privi spre Ganea și tresări. Ținea în mînă o geantă tip diplomat, care semăna cu cea din geamantanul negru.

— Am cam bîjbîit pînă să găsesc hotelul, tocmai spunea profesorul. Am îmbătrînit. N-am vrut să iau un taxi. M-am rătăcit prin oraș. Noroc că n-am bagaje multe și m-a ajutat domnul Grigoriu.

— Cu servieta aceasta ați venit din țară? se trezi întrebînd Ivașcu.

Pe fața bătrînului trecu ceva ca o umbră.

— Ce întrebare e asta ? spuse profesorul cu glasul ușor tremurat.

— Iertați-mă, dar sînt prada unui coșmar. Și, pentru a nu lăsa impresia că vorbesc în dodii, vă rog să poftiți în camera mea, să vedeți despre ce e vorba. Radule, hai să-ți duci bagajele sus.

Ivașcu se ridică.

— Nu sînt curios, dar dacă insistați..., mormăi Ganea și porni alături de Alin și de Radu Nicolau.

— E pe scaunul de lîngă masă, spuse Ivașcu în lift. O valiză neagră. Înăuntru, o geantă tip diplomat. Ca a dumneavoastră. V-o arăt imediat...

Ajungînd în dreptul camerei sale, Alin deschise grăbit și dădu ușa de perete. În clipa următoare, avu un șoc. Geamantanul negru dispăruse !

Profesorul își țuguie buzele, iar Nicolau îl privi ironic, cu coada ochiului.

— Extraordinar ! A dispărut ! Cred că a luat-o roșcovanul.

Ganea și cu Nicolau se priveau semnificativ.

— Hai la ședința tehnică, spuse Radu împăciuitor. Alin, tu știi care-i deosebirea între voi, gazetarii, și noi, T.V.-iștii ? Noi nu putem inventa, bădie, fiindcă trebuie să oferim și imagini, nu numai vorbe. Pricepi ? Or, imaginile nu se pot inventa. Un gazetar ca tine poate scrie că într-o seară a băut o cafea cu însuși Mahomed și, dacă minte frumos, e... crezut. Pe cînd eu, pentru a fi crezut, trebuie să arăt măcar... sandalele Profetului ! Hai s-o lăsam moartă.

Profesorul nu fu însă de acord.

— În amintirea comandantului meu de grupă din armată, zise el, vădit ironic, vă rog să poftiți în camera mea, să vă arăt ceva.

Îl urmară. Bătrînul stătea la același etaj.

— Locuiesc împreună cu domnul Grigoriu. Avem aceleași pasiuni radiofonice. Veți vedea...

Descuie ușa. Îi pofti pe cei doi tineri să intre. Scoase niște chei, moșmondi îndelung la încuietorile unui geamantan. Cu un gest de iluzionist ridică larg capacul. Alin se repezi înainte, să vadă de-aproape. Își trecu mîna peste

ochi : în geamantan se afla un aparat ciudat, o instalație electronică.

— Ce-i asta ? întrebă Radu curios.

Profesorul Ganea privea când la unul, când la altul, mîngîindu-și satisfăcut barbișonul alb-argintiu.

— Se vede treaba că ziaristii nu prea citesc gazetele. Așa se face că n-ați auzit de numele meu și nici de sistemul de frînare automată pe care l-am realizat.

Alin interveni, aproape fără să-și dea seama că e nepoliticos :

— Acum știu ! Îmi amintesc ! Iertați-mă ! E vorba de o invenție bazată pe interferența astigmatică a undelor infraroșii...

Bătrînul parcă se înălțase. Era mîndru de invenția lui :

— Așa, așa. S-a scris ceva în presă, dar nu destul. Deocamdată, nici nu e nevoie. O s-o experimentăm în acest raliu... E o invenție care va face carieră. Nu, nu exagerez...

Alin se uită prin cameră. Văzu bagajele lui Grigoriu. Bătrînul îi surprinse privirea.

— Grigoriu are aceeași pasiune ca mine. Electronica. Aparatura la care lucrează el e însă instalată pe mașină. S-a dus s-o verifice.

Ședința tehnică luă sfîrșit. Radu Nicolau îl trase de-o parte pe Ivașcu.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, Alin, dar tot timpul cît a durat ședința m-am gîndit la tine, mai bine zis la chestia aceea cu servieta diplomatică sau cum naiba i se zice. Ce e adevărat și ce nu ?

Ivașcu își țuguie buzele. Ochiul lui negri aveau o expresie de om distrat, visător. Își trecu mîna prin părul șaten, lăsat mai lung, peste fruntea ridată timpuriu, apoi peste obrajii prelungi.

— N-am visat, Radule. Și-am să-ți povestesc totul într-o zi. Poate mîine. Astă-seară sînt obosit. N-am chef de povești. Și-afară de asta, vreau să mă lămuresc eu însumi asupra unor probleme...

Radu îl privi cu o curiozitate nedisimulată.

— Da, da. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri. A existat, fără îndoială, un roșcovan, o valiză cu lenjerie de damă și un geamantan negru care a dispărut într-un mod ciudat. Nu te uita la mine ca la un aiurit! Te asigur că sînt perfect normal...

— Te cred. Mai ales că și eu am trăit o întîmplare ieșită din comun, spuse Radu și-i povesti cele întîmplate în tren.

Alin îl ascultă cu o curiozitate crescîndă.

— Mi s-a părut ciudat ceva. După zarva din tren, geanta diplomat a profesorului arăta parcă mai nouă. Dar cred că greșesc. În timp ce îți dădea explicații despre invenție, am cercetat-o cu atenție. E aceea pe care am dus-o eu, la Viena. Are o zgîrietură...

O femeie cere ajutorul unui om de onoare

Peste o jumătate de oră, Alin coborî în holul hotelului.

— M-a căutat cineva? întrebă la recepție.

Tînăra care era de serviciu îl privi cu simpatie. Ea îi dăduse garoafa.

— Da, domnule. V-am sunat la telefon, dar nu erați în cameră.

— Cum arăta persoana care m-a căutat?

— Nu știu, domnule. A vorbit la telefon. O voce de femeie. Avea un glas melodios, cu accent englezesc.

— Nu-mi plac englezoaicele, spuse Ivașcu cu cel mai frumos zîmbet pe care-l putea arbora în clipele acelea, privind admirativ zuluful de culoarea grîului copt ai interlocutoarei sale. Astă-seară voi pleca din München. Dacă mă mai caută cineva, rugați să-și spună numele.

Se îndepărtă, traversă holul și ieși în stradă. La scurt timp după plecarea sa, în dreptul tinerei de la recepție se opri un bărbat înalt.

— Poliția! spuse el și își arată legitimația.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă fata cu glas moale.

— Cunoașteți pe cineva din mulțimea asta ? întrebă polițistul, arătându-i o fotografie.

Tînăra cercetă îndelung chipurile oamenilor. Fotografia înfățișa ieșirea din gara centrală a Munchenului. Se vedea peronul dinspre stradă. În mijlocul acestuia se zărea un grup de oameni.

— Un accident ? întrebă ea, fără să nuanțeze nici un cuvînt.

— Recunoști pe cineva ? stăruie polițistul.

Îl recunoscuse pe Alin Ivașcu. Era tînărul căruia, în după-amiaza zilei precedente, îi dăruise o garoafă. Nu departe de el se afla un individ robust, pe care parcă-l văzuse prin holul hotelului.

— Îmi pare rău... Nu recunosc pe nimeni. Parcă... parcă acesta îmi amintește vag de cineva. L-am văzut prin holul hotelului. Acum, însă, cu vînzoleala de-aici, e greu să reții figurile atîtor oameni. Hotelul nostru are peste două sute de oaspeți.

Polițistul privi spre recepționeră. Îl indicase, în fotografie, pe omul cu chip buhăit.

— Mulțumesc, spuse polițistul acru și se depărtă, luînd fotografia.

— S-a întîmplat ceva deosebit ? o întrebă colegul cu care lucra la recepție.

— Mi-a arătat o fotografie și mi-a cerut să spun dacă recunosc vreo persoană. Știi bine că nu-mi plac polițiștii.

Revenind în hotel, Alin se opri o clipă în dreptul unei măsuțe pe care erau aruncate ultimele ediții ale ziarelor care apăreau la München. Luă „Süddeutsche Zeitung“ și-l răsfoi. Cînd ajunse la pagina faptelor diverse, avu o tresărire. Inserată într-un ocean de text, se vedea fotografia care-l înfățișa pe roșcovan. Citi explicația : „Hans Müller, 32 de ani, găsit mort în stația de metro Universität“.

„Extraordinar ! Roșcovanul a murit ! Nu încapă îndoială că a fost asasinat. Cine l-o fi lichidat și de ce ? Nu cumva din cauză că m-a confundat și mi-a dat geamantanul negru ?“

Pradă unei agitații de nedescris, ieși iarăși din hotel și se duse la parcajul mașinilor care în seara zilei urmau să pornească în raliu. Firmele ce prezentau în competiție mașini dotate cu motoare speciale, ceruseră ca paza parcului să fie asigurată de către poliție. Așa stînd lucrurile, Alin nu se miră văzînd că în jurul parcajului mișunau o mulțime de agenți.

Porni alene spre stația de metro. Traversă parcul din fața noii cantine a universității. Băncile erau ocupate de tineri hippy, care-și expuneau mărfurile : icoane, amulete, tablouri suprarealiste, artizanat din țările africane, pietre șlefuite, cu forme ciudate, nasturi, cărți vechi. În așteptarea clienților, unii „negustori“ cîntau la chitară, asistați de partenererele lor, tot atît de nepieptănate și de zdrențăroase ca și ei.

„Evident, roșcovanul a plătit cu viața greșeala lui. Trebuie să cumpăr niște ziare să aflu amănunte în legătură cu crima“. Își vîrî mîna în buzunar să caute mărunțiș.

Se trezi în zumzetul mașinii de ras a lui Radu Nicolau. Întinse mîna spre ceasul brățară pe care-l pusese pe noptieră. Văzînd că e ora zece, sări din pat ca ars.

— Ce ai ? Visai ceva urît ? întrebă Radu.

— La ora unu e conferința de presă. Directorul raliului vorbește ziariștilor despre competiție... N-aș vrea să scap ocazia de a-i lua un interviu. Face parte din comisia europeană a raliurilor. E un individ cu greutate. În cursul zilei de ieri am încercat să-l abordez, dar n-a fost chip !

— Bine, dar pînă la ora unu e timp destul !

— Mai am de scris, de transmis...

În timp ce vorbea, Alin se îmbrăca de zor. Își dădu cu apă pe față, își pieptănă părul, apoi își puse cravata. Tocmai își îmbrăca haina, cînd auzi soneria telefonului. Ridică receptorul.

— Cu domnul Ivașcu, vă rog, spuse un glas de femeie.

— Eu sînt.

— Vă rog să poftiți în hol, în dreptul culoarului care duce la barul hotelului. Vă așteaptă cineva.

Puse receptorul în furcă.

— Vreo... achiziție ? întrebă Radu, malițios.

— Habar n-am despre ce e vorba. Dacă pleci, lasă cheia la recepție !

Coborînd, Alin se îndreaptă spre culoarul ce ducea spre bar. Era destul de întunecos. Simți că cineva îl prinde de mînă.

— Pe aici, domnule Ivașcu, auzi el un glas de femeie.

Se lăsă condus. Ajunseră într-o încăpere semiîntunecată, cu storurile trase. Fu invitat să se așeze pe o canapea. Abia acum o văzu pe femeia care-l întâmpinase. Era o brunetă înaltă, cu ochii verzi, sprîncenele frumos arcuite și un bust sculptural. Avea mișcări de felină și se deplasa abia auzit, cu o deosebită grație. Purta o rochie de jerse ce se mula pe corp.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Alinus* că v-am deranjat. Să facem cunoștință. Paula Taylor. Nu vă fie teamă. Nu vi se întîmplă nimic.

Auzi un zgomot în spatele său, dar nu se întoarse. Avu, brusc, senzația de frig. Cu mușchii încordați, aștepta, gata să riposteze. Era un bun judoka. În urmă cu trei ani obținuse centura cafenie și trecuse toate probele pentru primul dan al centurii negre.

— Doriți un coniac ? întrebă în engleză. Am un coniac fin, franțuzesc. Fără să aștepte răspunsul, turnă în două pahare, oferindu-i-l lui Ivașcu pe cel în care pusese mai mult. Succes, domnule Alinus.

Bău o înghițitură și puse paharul pe măsuta din fața canapelei. Femeia era frumoasă. Îi plăcea.

— V-am chemat pentru a discuta o chestiune foarte delicată, domnule Alinus. Ați citit ziarele de dimineață ?

— N-am avut vreme, murmură el.

Îi întinse un ziar și, așezată pe un fotoliu în fața lui, indică un anumit articol. Ivașcu văzu titlul : „Crimă sau sinucidere ?“ și fotografia roșcovanului, dar nici un mușchi nu tresări pe chipul lui.

— Îl recunoașteți ? întrebă ea cu glas melodios.

— Da. Parcă...

* Paula pronunța „Elainous“.

— Tocmai de aceea v-am chemat, domnule Alinus. Aș vrea să vă rog să nu vorbiți nimănui despre acest om din fotografie. Chiar dacă veți fi întrebat de poliție. Nu știu care au fost relațiile dumneavoastră cu el, dar cred că nu e bine să spuneți nimănui că l-ați cunoscut.

— Și dacă am vorbit deja ? întreabă Ivașcu, după ce mai bău o înghițitură de coniac.

— Cred că-i ușor de retractat. Ziariștii au multă imaginație. Mai doriți puțin coniac ? Ca și adineauri, turnă fără să aștepte încuviințarea lui.

— Și dacă n-o să tac ? întreabă Alin, ușor iritat.

— Nu cred că veți face o astfel de imprudență. Există și o fotografie luată în fața gării centrale. N-ar fi plăcut să fiți obligat să dați relații privind o valiză pe care ați transportat-o...

— Dar a fost o confuzie...

— Cel mai bine e să fii discret, domnule Alinus. Și ai o șansă admirabilă în acest sens, pentru că, în seara aceasta, se dă startul în raliu și, deci, părăsești Münchenul. Ascultă-mi sfatul : nu ai decît de cîștigat...

Ivașcu mai bău o înghițitură de coniac.

— Aș vrea să știu, totuși, despre ce e vorba ? Cine-i acest Müller ? A fost, într-adevăr, asasinat ? Și cine a luat înapoi valiza neagră ?

Femeia zîmbi.

— Nu are rost să știi, domnule Alinus. Ți-ar crea neplăceri. Sîntem deja informați că s-a întrebat la recepție de dumneavoastră. Avem o poliție bună. Funcționează prompt.

Ivașcu simțea că se învîrte pămîntul cu el. Bănuielile din seara zilei reveniră. „Pot fi învinuit de crimă, mai știi ? Valiza cu lucrurile acelea a dispărut, dar am lăsat amprente pe ea, desigur“. Hotărî să fie prudent. Să nu-și dea cărțile pe față cu prea multă ușurință.

— V-aș rămîne mai mult decît îndatorată dacă ați fi discret. Vă rog ca femeie. E vorba de reputația mea.

Simți că toată iritarea i se topește. Mărunțișurile din valiză erau, probabil, ale femeii din fața lui. „Trebuie să fiu cavalier“. Privi cu atenție spre distinsa interlocutoare.

Paula era frumoasă, deosebit de frumoasă. Ochii ei verzi aveau asupra-i o putere hipnotică. Stătea pe fotoliul din față. Rochia scurtă lăsa să se vadă picioarele bronzate, cu glezne fine, delicate.

Sesizîndu-i privirea, Paula își schimbă poziția și trase, cu gestul obișnuit al femeilor, de poalele rochiei. Se îmbujorase. Stingherită, începu să se joace cu un breloc de pe masă. Piesa reprezenta catedrala cu două cupole, emblema Munchenului.

— Ai vizitat Frauenkirche ? întrebă ea.

— Da. Anul trecut, cînd am fost la Jocurile Olimpice.

— Ți-ai cumpărat un asemenea breloc ? Sînt sigură că nu ! Îți place ? Ți-l dăruiesc !

Alin făcu un gest de refuz.

— Te rog să-l primești, insistă Paula și i-l întinse.

Luînd un creion, scrise repede pe o bucată de hîrtie : „Azi, la 8 seara, îți telefonez“. Îi vîrî bilețelul în buzunarul de sus al hainei. Mai înainte ca Ivașcu să poată reacționa, se ridică și-i întinse mîna :

— Sper că ne-am înțeles, Alinus. Uită că l-ai cunoscut pe Müller. Ți-o cer din toată inima. Mă salvezi dintr-o mare încurcătură. Păstrează brelocul în amintirea discuției noastre. Bine ?

Paula se îndreptă spre ieșire. În ultimul moment, însă, se răzgîndi. Se lipi cu spatele de tăblia ușii.

— Domnule Alinus, aș vrea să te întreb ceva, din pură curiozitate feminină... Ai deschis geamantanul dat, din greșeală, de acel domn Müller ?

Ivașcu zîmbi. Simțea, instinctiv, că nu trebuie să spună adevărul.

— N-am avut timp. Vreți să vă fac o mărturisire ?

Paula deschisese ochii larg și era îmbujorată.

— Te ascult, spuse.

— Tare aș vrea să știu ce conținea acel geamantan ! Și tare aș vrea să știu unde a ajuns, din moment ce Müller...

— Te-am rugat să uiți acest nume, domnule Alinus. Bună ziua.

Se dădu la o parte, întinzîndu-i, în același timp, un plic pe care-l scoase din corsaj.

— Am un mesaj pentru dumneata, Alinus. Îi întinse plicul. La revedere !

Ivașcu ieși buimăcit. Ajungînd în hol se uită la tabloul cu chei. Dîndu-și seama că Radu era încă sus, alergă spre lift. Trebuia să urce cît mai repede în cameră, să scrie un articol și apoi să participe la conferința de presă.

Intră cu plicul în mînă. Ferindu-se de privirea iscoditoare a lui Radu, îl deschise. Înăuntru se aflau trei hîrtii de cîte o sută de dolari.

— Măă, ce darnică-i redacția voastră, spuse Nicolau, văzînd banii.

Vîrî bancnotele în plic și fu gata să iasă din cameră, s-o găsească pe Paula și să-i dea banii înapoi. Tocmai atunci sună telefonul.

— Alo ! Alinus ! Dumneata ești ?

— Da, spuse Ivașcu, știind, după felul cum i se adresase, cine era la telefon.

— Nu încerca să restitui banii. N-ai să mă găsești cu ușurință. Părăsesc hotelul în acest moment. Poate ne vom mai vedea. Cumpără un cadou pentru iubita dumitale din partea mea, a unei femei salvate datorită unui om de onoare.

Paula închise. Ivașcu rămase cîteva clipe cu receptorul ridicat, dar depărtat de ureche.

— Cine era ? întrebă Nicolau.

— N-am timp să-ți povestesc. Trebuie să scriu o avancronică despre raliu, s-o transmit ziarului, să iau legătura cu concurenții, să cer declarații de la finlandezii care au cîștigat anul trecut. Totul... pînă la ora unu fără un sfert, cînd trebuie să fiu la conferința de presă.

Din nou alarmă

Peste un sfert de oră Radu Nicolau coborî. Rămînînd singur, Alin începu să scrie articolul. Termină în grabă, coborî în holul hotelului și se duse în sala ce fusese amenajată pentru telexuri. Transmise la București avancronica. Reveni în hol, unde se întîlni cu Grigoriu.

— Bună ziua, îi spuse acesta. V-am văzut ieșind de la telex. Ați transmis, desigur, la București.

— Da. Am obținut legătura foarte repede. Să vedem însă cum va fi în timpul raliului.

— De ce nu veniți cu noi ? Avem un loc în mașina inginerului Lăzărescu. Mă gândeam să-l invit pe colegul dumneavoastră de la televiziune, dar dînsul are aparatură specială, pentru filmări. Nu putem să-i oferim condiții ca în mașina rezervată operatorilor. Dumneavoastră însă vă putem oferi condiții chiar mai bune decît în mașina presei.

— În mașinile pentru presă există niște avantaje pe care nu cred că le cunoașteți, spuse Ivașcu, zîmbind îngăduitor. Se dau buletine de informații pe rețeaua de radio a raliului. Dacă n-ai notat corect unele date, poți să le confrunți cu alți gazetari. Cît privește transmiterea, ei bine, ai condiții excelente. Există o stație de radio care captează cererile și care îți face legătura cu orașele mari de pe traseu, inclusiv cu Bucureștiul.

Grigoriu zîmbea. Nu părea deloc impresionat de spusese lui Alin. Cînd acesta tăcu, îl întrebă :

— Aveți lungimile de undă pe care se transmit buletinele de presă ?

— Desigur !

— Și pe cele prin intermediul cărora se ia legătura cu stația telefonică mobilă ?

— Da. Toate sînt trecute pe fișa care mi-a fost înmînată la biroul de presă.

— Vă propun o experiență. Vă rog să poftiți la noi în cameră. Spun „noi“ fiindcă locuiesc cu profesorul Ganea.

— Știu. Am aflat că aveți o pasiune comună : electronica !

— Exact ! Rolul meu în acest raliu este să țin legătura, prin radio, cu concurenții noștri. Inițial, am avut două echipaje. Acum sînt patru. S-a înscris și un turist român. Stoichițoiu. Plecînd spre țară, s-a gândit să-și probeze mașina.

— E înscris hors-concours.

— Și mai e un autoturism : cel cu combustibil special. Cred că o să lucrez numai cu concurenții oficiali. Haideți sus să facem o experiență !

Luară liftul și urcară la etajul patru. Ganea se afla în cameră. Mînca o napolitană.

— Bun venit, ziaristule ! Ce vînt te aduce pe la noi ? întrebă el.

Grigoriu se simți dator să intervină. Explică motivul vizitei.

Așezîndu-se în fața unei stații de radio de o construcție deosebită, îi ceru lui Alin lista cu lungimile de undă, manevră cîteva butoane, apoi spuse :

— Hai să încercăm emisia. Că asta-i mai cu dichis. Să vedem dacă putem transmite.

Se auzi un bîzîit ușor și, deodată, răsună limpede, în germană și apoi în engleză, glasul unei femei.

— Operatoarea opt, „Raliul Europa“. Cine sînteți ? Indicativul vă rog !

— Un moment, spuse Grigoriu. Acoperind microfonul, se adresă lui Ivașcu : Vreți să transmiteți ?

Alin luă microfonul.

— Aici I.A.-28 — Romania. Rog „București 6 322 Sport“.

— Un moment.

Reapăru bîzîitul ascuțit, urmat de astă dată de un glas de bărbat :

— Alo ! Cu cine doriți ?

Ivașcu recunoscuse vocea lui Mardin, colegul care fusese însărcinat cu primirea telefoanelor sale. Neavînd familie, Mardin stătea zile întregi prin redacție și juca șah cu cine se nimerea să fie liber.

— Alo ! Aici Ivașcu, nene Mardin.

— Ce s-a întîmplat ? Ai ceva de schimbat la materialul transmis ?

— Nu. Dar am uitat să-ți spun : dacă ai nevoie de mine, ceri telefonistei pe I.A.-28—R.

— Ce-i asta ? Un avion I.A.R. ?

— Numele meu, prescurtat, și țara. Ivașcu Alin — România. E clar, nene Mardin ?

— Clar. Pe curînd.

Operatoarea comunică durata convorbirii. Ivașcu mulțumi. Grigoriu manevră alte butoane. Auziră vocea spiche-

rului care dădea comunicatele pe lungimea de undă a raliului.

— Mulțumit ? întrebă Grigoriu.

— Merge grozav ! Nici nu mi-aș fi putut închipui că noi...

— Ce, crezi că numai străinii pot realiza așa ceva ? interveni Ganea.

— N-am vrut să zic asta, dar știți, nu-mi închipuiam că putem avea în cadrul raliului...

Grigoriu zîmbea mulțumit de experiența pe care o făcuse.

— Deci, veniți cu noi !

— Desigur !

— Dacă o să fie de acord Lăzărescu. El e șeful mașinii, spuse profesorul. Cred însă că n-o să aibă nici o obiecție. Mai ales că o să-ți susțin chiar eu candidatura.

— În memoria comandantului dumneavoastră de grupă din armată ? glumi Ivașcu.

— E, e ! Ia te uită ! Ziariștii noștri sportivi au umor !

Ajungînd în camera lui, Ivașcu se așează în fotoliu. Privirea îi căzu pe ziarul adus, probabil în lipsa lui, de Radu. Căută pagina pe care i-o arătase Paula și citi cu atenție articolul despre moartea roșcovanului.

Hans Müller era un vechi client al poliției. Condamnat pentru trafic de droguri, furturi și participări la sechestrări și răpiri de persoane. Făcuse parte din diferite bande. Părerea medicului care susținuse că Müller sucombuse în urma unui atac de cord era infirmată. Nu avea decît un frate, Otto, dar acesta rupsesse de ani de zile relațiile cu Hans. Dealtfel, fratele său venise doar pentru a recunoaște victima. Știa că Hans era în München. Îi telefonase cu două zile în urmă. Asupra cadavrului nu se găsisse decît pașaportul, iar pe una din filele acestuia — un număr scris cu creionul : 38 14 28.

Ivașcu era pradă nedumeririi. „Deci, roșcovanul, alias Hans Müller, îmi fixează întîlnire la gară, confundîndu-mă cu un membru al cine știe cărei bande. Acolo îmi dă un geamantan, pe care îl aduc la hotel. Geamantanul se volatilizează, iar roșcovanul dă ortul popii“.

Nu-și sfîrși gîndul. Pe sală răsună un zgomot ciudat, urmat de un țipăt de groază.

Ca aruncat de un resort, țîșni spre ușă și o deschise. Simți că îl cuprinde amețeala : jos, pe covorul de pe culoar, zăcea profesorul, iar Grigoriu se aplecase deasupra lui, pentru a-i da ajutor.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă de îndată ce ajunse lîngă ei.

— Nu știu, răspunse Grigoriu, care încerca să-l ridice pe profesor. Am ieșit pe sală cînd am auzit zgomotul. Ajutați-mă să-l duc în cameră...

Alertați de zgomot, cîțiva curioși își făcură apariția. Printre aceștia se afla și un medic. Ganea fu așezat pe pat. Nu își revenise. Ușa rămăsese deschisă.

— Un mic șoc cardiac, spuse doctorul, după ce îl consultă. O să-și revină. Mă duc să-mi aduc trusa. Îi voi face o injecție.

— Dar cum e posibil una ca asta ? se auzi, de pe culoar, glasul strident al unei femei. Ce hotel e ăsta că se trage cu pistolul ca în Texas ! ? Să vină poliția ! Să prindă criminalul ! Bandiții ! Bandiții !

— Încet, doamnă, încet, spuse cineva, împăciuator. De unde știți că s-a tras cu un pistol ?

— Dumneata nu mă învăța pe mine ! A fost zgomot de pistol ! Vreau să mi se facă nota de plată ! Părăsesc hotelul. Ziarele ne-au avertizat că experiențele astea cu mașini noi vor atrage gangsterii. Că vor fi crime !

Ivașcu închise ușa și în încăpere se așternu liniștea. Zgomotul de-afară se auzea tot mai slab, semn că oamenii se calmau. Profesorul continua să zacă lipsit de cunoștință. Doctorul reapăru cu o seringă pregătită. Îi făcu o injecție, apoi se așeză pe pat și așteptă efectul.

Trecură cîteva minute într-o tăcere încordată. Ganea începu să dea semne că se trezește. Deschise ochii. Văzînd lume adunată în jurul său, întrebă, cu voce slabă.

— Ce s-a întîmplat ? Unde mă aflu ?

— Stați liniștit, îi spuse doctorul. Nu vă agitați. Deocamdată v-aș ruga să nu vorbiți.

Profesorul se întoarse spre el. Abia acum îl văzu. Chipul lui căpătă o paloare cadaverică.

— Nu ! Nu... Nu vreau... Nu vreau... Lăsați-mă... Plecați !

Doctorul se ridică :

— E agitat, dar în afară de orice pericol. Așa că... eu voi pleca, spuse el în limba germană. Încercați să-l liniștiți. Nu-i puneți, deocamdată, nici o întrebare. S-ar putea să-i facă rău. Bună ziua.

Ivașcu îl conduse pînă la ușă. Doctorul era cam de vîrsta lui Ganea, dar își vopsea părul, deoarece la rădăcină se întrezărea o altă nuanță.

— Vă mulțumesc, zise Ivașcu.

— Pentru nimic. Preț de o clipă, privirile li se încrucișară. Alin putu să-i vadă ochii mici, întunecați, vîrîți sub arcadele proeminente, pe care firele sprîncenelor crescuseră inegal.

După ce închise ușa, reveni lîngă profesor, care tocmai cerea apă. Își privi ceasul. Era douăsprezece și treizeci și cinci de minute. La ora unu începea conferința de presă. Se scuză și ieși pe culoar.

Făcu cîțiva pași, cînd zări pe covor o mică pată cărămizie. Se lăsă în genunchi și își trecu degetele peste locul respectiv. „Miroase a pucioasă ! Praful de pușcă are același miros pretutindeni...” Își aminti de spusele lui Radu Nicolau despre cele întîmplate în tren. „E clar că nu s-a tras cu nici un pistol. Cineva a vrut să-i dea emoții lui Ganea. În ce scop ? Și aici și în tren a fost aceeași mîină”.

Se ridică și se duse în colțul dinspre stradă al culoarului. Închizînd ochiul, ca și cînd ar fi ochit, rămase cîteva clipe cu capul înclinat, apoi reveni la locul unde căzuse profesorul. Se aplecă din nou, dar fu nevoit să se ridice deoarece din lift coborîseră directorul hotelului, un polițist și inginerul Lăzărescu.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă el pe Alin.

— A fost un incident neplăcut. Habar n-am cum s-au petrecut lucrurile. Profesorul abia și-a revenit, iar eu trebuie să plec la conferința de presă. N-am reușit să mă lămuresc.

Intrînd în camera lui Ganea, Lăzărescu îl văzu în pat. Bărbia îi tremura încă din cauza emoției. Clipea des, iar ochii săi albaștri erau umezi.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Lăzărescu.

— Nimic... Nimic. Am auzit un zgomot și am... cred că am leșinat.

— Vreți să faceți o plîngere ? interveni polițistul.

— Nu... Nu. Scuzați că v-am dat de lucru...

Directorul spuse cîteva cuvinte de complezență și ieși împreună cu polițistul.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, spuse Ganea, adresîndu-se lui Lăzărescu. Pentru a nu vă lăsa impresia că întîmplarea de pe culoar m-a dat gata, o să vă rog să-mi spuneți ce deosebire este între un crocodil ?

— E o glumă ? se miră inginerul, uluit de trecerea asta de la cald la rece.

— Desigur. Deci, repet : ce deosebire este între un crocodil ?

— Un crocodil și mai ce ?...

— Ei, asta-i ! Un crocodil. Atît ! Conform tradiției, vreți probabil și un termen de comparație. Ei bine, dacă am fi rămas la geometria euclidiană, la cele trei dimensiuni tradiționale... Deci, nu știți. Să vă spun eu. Deosebirea între un crocodil este că-i mai lung decît lat.

Lăzărescu zîmbi. Nu gusta umorul sec, mai ales că, se vedea cît de colo, profesorul era încă tulburat de cele întîmplate și încercarea lui de a da conversației un ton glumeț părea forțată. Își privi ceasul.

— Vă rog să mă scuzați. Peste zece minute trebuie să fiu și eu la conferința de presă. Am de gînd să-l găsesc pe Stoichițoiu să discut cu el despre concurs. Poate nu știe tocmai exact ce-i acela un raliu. N-aș vrea să ne facă de rîs. Și-apoi, ce-ar fi să-i dăm posibilitatea să fie în legătură cu noi pe timpul concursului ? Ce ziceți ? se adresă el lui Grigoriu.

Acesta explică modalitatea în care urma să țină legătura cu echipajele românești care erau în competiție.

— Fiecare mașină are cîte un aparat de radiorecepție și unul de emisie. Noi le transmitem date despre poziția noastră și unele informații. Echipajele ne cheamă dacă au nevoie de ceva. Am un radioreceptor de rezervă. I-l putem da lui Stoichițoiu. Stațiile concurenților noștri acționează pe o rază de douăzeci-douăzeci și cinci de kilometri. Au însă amplificatoare, iar noi, receptoare de mare putere.

Ne pot anunța dacă au vreo pană, vreun deranjament și îi putem ajuta. Chiar dacă distanța e mai mare și nu-i auzim de la început, intrăm noi în raza de acțiune a stațiilor lor...

— E limpede, spuse Lăzărescu. Pregătește receptorul pentru cel de al patrulea echipaj. La revedere.

Grigoriu și profesorul rămaseră singuri. Discuția alunecă pe alte făgașuri. Vorbiră despre traseul raliului, despre etapele acestuia. Ganea îi arată aparatul său de frînare automată și îi explică modul în care funcționează.

— Interesant. Foarte interesant, spuse Grigoriu amabil.

Se vedea cât de colo că nu-l interesa invenția profesorului.

— Ei, cum vă mai simțiți? întrebă după câteva minute de tăcere.

— Bine. Mi-a trecut. M-am speriat rău. A fost un zgomot ca de pușcă.

— S-o fi auzit eșapamentul vreunei mașini, spuse Grigoriu. Preocupat, începu să manevreze butoanele aparatului.

Povestea unui colier

Ivașcu își făcea bagajele în momentul în care Nicolau intră în cameră.

— Am făcut o vizită profesorului Ganea. Se spune că cineva a tras asupra lui. Tu ce crezi?

— Că citești prea multe romane polițiste.

— Gîndește-te la întîmplarea din tren. Cineva i-a pus gînd rău. Invenția lui...

— Invenția lui e de mult brevetată. Schema s-a publicat în revistele de specialitate. Nu cred că e ținta vreunui vîntător de invenții.

— Și totuși, ceva nu e în regulă, murmură Nicolau.

— Pot să te asigur însă că s-a folosit un fel de pocnitoare cu sulf, spuse Alin.

— Ei, vezi ? Întocmai ca în tren ! Deci nu-i o simplă întâmplare.

Răsfoind ziarele, Radu Nicolau exclamă la un moment dat :

— Era să uit ! Ai citit asta, gazetarule ? „Furtul celebrului colier care a aparținut Cleopatrei“. Nostimă poveste !

— Știi ceva ? Citește în gând. La sfârșit fă-mi un rezumat.

— Ai veleități de redactor șef, băiete. Bine.

Ochii lui Alin se subțiară a zîmbet. Continuă să-și facă bagajele. Când termină, se așează pe un scaun.

— Te ascult.

— O chestie formidabilă. Fantastică ! Ascultă. Nu departe de locul unde ne aflăm noi, adică în Hofgarten, a existat, cică pînă în anul 1931, cînd a fost distrus de un incendiu, „Palatul de cristal“. În locul lui, din ordinul lui Hitler, s-a construit „Casa artelor“, o clădire de gust îndoielnic, pe care münchenezii au botezat-o, cu vădită ironie la adresa ctitorului, „Gara principală a Atenei“. Azi, aici se află colecții celebre de pictură, sculptură și obiecte de artă. I se spune Kunstmuseum. În fiecare an, toamna, se organizează cîte o expoziție pe un anumit profil, împrumutîndu-se piese de la alte muzee celebre : de la Luvru, Vatican, British Museum... Anul acesta, expoziția s-a organizat în „Salonul de antichități“, aducîndu-se, între altele, celebrul „Colier al Cleopatrei“ de la muzeul Vaticanului. Ce să mai lungesc vorba ? Ieri noapte, colierul a dispărut, în ciuda pazei formidabile.

— Cum ? A dispărut un colier ? Ce colier ? Ia dă ziarul încoace !

— Lasă-mă să-ți explic, spuse Radu, ferind ziarul. Hoțul sau hoții au folosit un tunel, construit de Gestapou prin anii 1938-39 pentru a lega „Palatul prințului Karl“ de „Casa artelor“. Palatul era reședința führerului cînd venea în München. Tunelul a fost construit pentru a fi o cale de retragere în caz de primejdie. S-a lucrat cu deținuți de la Dachau, aflat la numai cîteva kilometri de München. Atît paznicii cît și deținuții au fost ulterior exterminați. Expoziția se organizează în fiecare an în altă

secție. Hoții au așteptat cu răbdare să vină rîndul secției în care puteau ajunge prin tunel... Ziarul cuprinde mai multe amănunte. Dacă te interesează...

— Bineînțeles că mă interesează, spuse Alin.

Se adînci în lectură. Inima îi bătea să-i spargă coșul pieptului. Era inserată o descriere amănunțită a colierului : alcătuit din piese de fildeș, în formă de trunchi de piramidă pentagonală ; la baza fiecărei piese se aflau ieroglife care, descifrate, constituiau cuvinte fără nici o noimă. Reporterul care relata furtul cita și opinia unui arheolog, potrivit căreia ieroglifile reprezentau un descîntec, fiind cunoscută predilecția Cleopatrei pentru magie. Obiectul fusese achiziționat de muzeul Vaticanului în anul 1965, de la un englez care locuise mulți ani în Egipt.

Reporterul era sigur că celebrul colier va fi scos din R. F. Germania și, de aceea, aproba măsurile luate de autorități de a se face un scrupulos control vamal și polițienesc.

— Acum îmi explic scena din tren, spuse Nicolau. Îi controlau mai ales pe germani și pe austrieci. Mie, profesorului Ganea și lui Grigoriu nici nu ne-au cerut să deschidem geamantanele... Deși... înțeleg să se facă un control serios în primul rînd celor care ies din R. F. Germania. Or, noi intram, veneam adică, spre München, nu plecam din R. F. Germania ! Probabil că hoțul n-a reușit să treacă pe șosea și atunci s-a înapoiat cu trenul. O fi fost urmărit... Cine știe ?!! Dar văd că te-a dat gata treaba asta. Ți-ai pierdut graiul. Ce-i cu tine ?

— Nimic. Nimic, murmură Ivașcu.

— Și-acum, surpriza cea mare. Iată corpul delict !

Alin avu impresia că visează. Nicolau ținea în mînă un colier care semăna leit cu cel pe care-l văzuse în geanta diplomat din geamantanul negru.

— Ce... Ce-i asta ? întrebă el pierit.

— Un operator T.V., obișnuit să lucreze cu imaginile, nu putea trece pe lîngă Kunstmuseum fără să-l viziteze ! Azi am găsit răgazul să dau o raită prin salonul de anti-chități. Și am cumpărat asta ! Cinci mărci. Privește. Douăzeci și patru de piese din fildeș, înnegrite de vreme, cu

ieroglife ce reprezintă incantația malefică a Cleopatrei, cu care, se zice, reușea să vrăjească bărbații... Imitație! Coliere ca astea se vînd cu duiumul la intrarea în muzeu. Se pare că, înainte de a muri, Cleopatra a folosit un anume cod. Astfel cifrat, descîntecul a fost scrijelat pe piesele colierului. Cine să-l descifreze, mai ales că s-a păstrat în egipteana veche. Păcat că nu s-a găsit o doamnă Champollion să se ocupe de el. Iată și un catalog cumpărat la muzeu. Uite ce scrie despre colier: „24 de piese. Fildes cu incrustații — ieroglife. Piesa centrală — ovoidă, cu același gen de microdesene. A aparținut unui funcționar englez din Egipt. Achiziționat de muzeul Vaticanului în 1965. Asigurat pentru o sută de mii de mărci“.

— Pentru cît? întrebă Alin, venindu-și puțin în fire.

— O sută de mii de mărci. Ține! spuse Nicolau și-i dădu colierul. Nu te speria. Nu-i originalul. E o biată imitație din ipsos și plastic.

Ivașcu îl cercetă cu vădită curiozitate. „Dacă cel din valiza neagră era originalul?“ gîndi, simțind că pămîntul se învîrtea cu el. Își trecu alene mîna prin păr. Se uita la ziarul din fața lui fără să-l vadă.

— Și... se mai găsesc asemenea piese de vînzare? întrebă arătînd spre colierul din ipsos.

— Cîte dorești. Și mai mari, și mai mici. După gust.

— Unde ziceai că-i Kunstmuseum? La Hofgarten? Bun! Mă duc să văd și eu muzeul.

Ajungînd în stradă, scoase dintr-un buzunar planul orașului. Constată că se afla destul de aproape de Hofgarten. Porni pe jos. Trecu pe lîngă clădirea teatrului, ajunse la Theatinerkirche și, imediat, zări în dreapta monumentală construcție care adăpostea muzeul de artă. În pragul toamnei, iedera care-i acoperea pereții devenise galben-roșcată. În fundul aleii văzu „Palatul prințului Karl“ sufocat parcă de masiva construcție a muzeului. Cu destulă ușurință — erau zeci de indicatoare peste tot — ajunse în „Sala de antichități“. Chiar dacă n-ar fi avut ochiul format pentru a observa unele lucruri mai deose-

bite, tot și-ar fi dat seama că în încăpere și pe culoare se aflau polițiști îmbrăcați civil, care studiau cu atenție vizitatorii. „Furtul colierului a declanșat o alertă justificată, dar cam... târziu, gîndi el“.

Privi cu atenție exponatele, apoi ieși din muzeu și se îndreptă spre standurile pe care se aflau tot felul de suveniruri ieftine, care se asemănau cu originalele expuse. Alese două inele, o brățară și o fibulă etruscă. Nevăzînd nici o imitație după „Colierul Cleopatrei“, ceru în mod expres vînzătorului o asemenea piesă.

— De ieri, toți străinii vor acest colier. Pofțiți ! spuse el, punînd pe tejghea șapte-opt bucăți.

Alin alese un colier care, după părerea sa, avea dimensiunile cele mai apropiate de ale originalului descris în catalog și dădu să plece. În clipa aceea, zări un chip cunoscut sau cel puțin așa i se păru lui. Era un om în vîrstă care pășea agale, sprijinit de brațul unei tinere femei. Bătrînul era puțin adus de spate. Cînd mergea, își clătina capul ca bolnavii de parkinson. Însoțitoarea lui era o femeie înaltă, brunetă, cu mișcări de balerină. Purta un voal negru, des și de aceea Alin nu-i putu distinge trăsăturile.

„Unde l-am mai văzut ?“ se întrebă Alin, chinuindu-se zadarnic să-și amintească. Aproape fără să vrea, porni în direcția în care se îndreptau cei doi. Auzi glasul tinerei femei. Vorbea în engleză.

— Totul se va aranja, unchiule.

— Înțeleg... înțeleg. Dar nu mai pot suporta tensiunea asta. Alaltăieri am crezut că totul s-a sfîrșit. Am luat-o însă de la capăt.

Nu mai auzi continuarea. Se depărtase prea mult de ei. Se opri în dreptul unei vitrine, prefăcîndu-se absorbit în contemplarea exponatelor.

„Glasul ăsta ! Unde am mai auzit eu glasul ăsta ?“ Încercă să-și amintească. Trecură pe lîngă el. Porni în urma lor discret. Reuși să audă glasul bătrînului :

— Bine, bine, dar de ce nu vor la Miami ? (Pronunțase Maiami).

— Nu Miami, unchiule, Mamaia. E la Marea Neagră.

— Bine, bine. Și de ce nu vor acolo ?

— Pentru că totul se termină la București. Uite un taxi !

Tînăra femeie făcu un semn și taxiul trase lîngă bordură. Își ajută unchiul să se urce, apoi se așeză și ea alături.

Abia după plecarea mașinii, în mintea lui Alin se făcu lumină. Știa unde mai auzise glasul acela. Era, fără îndoială, vocea Paulei Taylor.

○ „minune” nedorită

Concurentul numărul patru se dovedi un om sociabil care plăcu tuturor din primele minute. Se numea Valeriu Stoichițoiu și pretindea că e rudă cu un fotbalist care era mereu selecționat în naționala țării. Făcuse o excursie în Franța și se întorcea acasă. Aflînd de raliu, se înscrisese la categoria „în afară de concurs”.

— Să vă spun drept, am visat totdeauna să iau parte la un raliu, spuse el adresîndu-se inginerului Lăzărescu. Mașina mea nu-i prea bine reglată, dar sper să nu mă fac de rîs.

Văzîndu-l pe Grigoriu, care se apropia de grup, se grăbi să-i mulțumească pentru aparatul de recepție-emisie pe care i-l dăduse ca să țină legătura cu mașina conducătorului delegației.

— Va fi o cursă de neuitat ! Sper să vină cineva și în mașina mea. Și mai sper că tovarășul Alin Ivașcu o să pomenească și de mine în ziar. Dacă voi realiza timpi buni, desigur. Vă citesc cu mare plăcere cronicile despre concursurile de scrimă. Nu știam că vă ocupați și de raliuri...

Discuția avea loc într-un colț al uriașului hol al hotelului „Bavaria”. Erau prezenți piloții Marinescu și Lăzaru, cu secunzii lor de pe mașinile care concureau oficial, inginerul Lăzărescu, profesorul Ganea, operatorul Grigoriu,

Alin Ivașcu și Radu Nicolau. Cu o oră mai devreme, se făcuse un mic antrenament radio, pentru a se regla modul de intrare în rețea. Fiecare mașină primise un indicativ: cele înscrise în concursul oficial se numeau „Vultur-1” și „Vultur-2”. Lăzărescu primise indicativul „R”, de la România, iar Stoichițoiu — „T”, de la turist, așa cum, dealtfel, propusese el însuși.

La un moment dat, profesorul Ganea simți că i se face rău. Avea grețuri. Radu Nicolau văzu că ceva nu e în regulă cu profesorul și se oferă să-l conducă în camera sa.

— Mergem îndată, spuse profesorul. Înainte de asta, aș vrea să știu pe ce mașină experimentez aparatul meu.

— Pe mașina mea, spuse Lăzărescu. Așa am stabilit din țară. Ce motiv am avea să ne schimbăm hotărîrea?

— Nici unul, desigur. Nici unul. Credeam, totuși, că...

— Mergeți cu noi, spuse Grigoriu zîmbind amabil. Chiar dacă ați vrea să ne părăsiți, n-ați avea cu cine să mergeți.

— Dar eu ce sînt? intră în vorbă Stoichițoiu. Să vină cu mine.

— Rămîne cum am stabilit în țară, spuse pe un ton categoric Lăzărescu. Știți bine de ce: aparatul inventat de dumneavoastră va constitui încă un element de siguranță pentru mașina pe care o voi conduce eu. Nu-i pentru nimeni un secret că această mașină trebuie să ajungă intactă în România. Trebuie s-o ferim de orice incident. De reușita ei depinde omologarea invenției inginerului Dobre.

Dîndu-și seama că vorbele sale căpătaseră un accent prea imperativ, făcu o scurtă pauză, reluîndu-și argumentația:

— Cred că ați înțeles, nu-i așa? Pe mine mă interesează mai puțin pozițiile finale ale echipajelor înscrise în concursul oficial și mai mult reușita cealaltă.

— Din acest punct de vedere sîntem pe poziții opuse, interveni Alin, îmboldit de vechea sa antipatie față de Lăzărescu.

Nu-i plăcuse felul în care vorbise inginerul. De aceea, cînd Ganea porni spre camera lui însoțit de Radu, plecă

și el. Ieși în stradă și o luă de-a lungul bulevardului, privind distrat vitrinele.

— Cum vă simțiți ? îl întreabă Radu pe profesor odată ajunși în camera acestuia. Îl așează într-un fotoliu.

— Bine. Acolo, în hol... cred că mi-a venit rău din cauza fumului de țigară.

Radu Nicolau deschise larg geamul, să intre aer. Se așează pe un scaun. Îl întreabă pe Ganea dacă citise despre furtul colierului Cleopatrei. Nu știa nimic.

— Oo, păi să vă povestesc !... Apropó ! Am cumpărat două. Vă ofer și dumneavoastră unul. Ca amintire.

Vorbi aproape zece minute. Profesorul îl urmărea cu atenție. De la discuția despre colier trecură la invenția lui Dobre. Nicolau nu prea era în temă cu unele lucruri.

— Este, într-adevăr, importantă această experiență ? întreabă el.

— Desigur. Toate marile firme se pregătesc să lanseze motoare cu alt combustibil decât benzina. *Renault* conlucrează cu două institute — unul de petrol și altul de aer lichid. *Fiat* colaborează cu niște laboratoare de lângă Milano. Un gram de benzină dă zece mii de calorii, un gram de hidrogen dă de trei ori mai mult. Prin ardere, petrolul poluează atmosfera. Hidrogenul produce doar apă. Circulația lui prin conducte e mai lesnicioasă decât a petrolului și a metanului.

— Bine, dar pentru producerea hidrogenului se cheltuiește, după câte am citit, o energie imensă în comparație cu extragerea țițeiului și rafinarea lui !

— Adevărat ! Dar pentru descompunerea apei se poate folosi și energie calorică. Și nu la două mii cinci sute de grade, ci la șapte sute cincizeci, cum s-a reușit, experimental. Nu trebuie să uităm că ăsta-i doar începutul ! Se va produce hidrogen și la temperaturi mai mici. Deocamdată noi, românii, n-avem de ce ne plînge : îl scoatem mai ușor. Din metan.

— Se va ajunge să se scoată hidrogen numai din apă...?

— Bineînțeles. Îți dai seama că rezervele sînt inepuizabile. Un kilometru cub de apă oceanică are nouăzeci la sută hidrogen, deci o sută treizeci de milioane de tone de hidrogen... Așa cum spuneam, rafinăriile de petrol poluează atmosfera, pe cînd hidroliza pune în libertate oxigenul necesar vieții...

— Motorul cu hidrogen sau cu alt combustibil se deosebește de cel cu benzină ?

— Evident !

— Mai e o chestiune pe care n-o pricep. De ce e nevoie să se probeze motorul la „Raliul Europa“. E riscant. Toți hoții de invenții se vor repezi ca ulii.

Profesorul răspunse prompt :

— Știi, desigur, că recordurile mondiale la atletism nu se pot omologa decît în concursuri internaționale, de anvergură. Așa se petrec lucrurile și în materie de motoare.

— Am înțeles, zise Radu și sprîncenele sale negre se zbîrliră spre fruntea bronzată. Vom fi o mîță cu clopoței.

— Nu numai noi. Toți cei care au înscris mașini cu combustibil special. Fii bun și dă-mi ziarul de pe masă. Hotelierii ăștia au un obicei bun : aduc ziarele în cameră.

În timp ce profesorul răsfoia ziarul, Radu Nicolau se jucă distrat cu butoanele aparatului pe care Grigoriu îl adusese în cameră. Văzînd că Ganea e adîncit în lectură, deschise aparatul și începu să caute muzică de jazz. Deodată, auzi ca o șoaptă depărtată vocea lui... Alin Ivașcu și a cuiva necunoscut.

„— Care ziceați că e mașina dumneavoastră ? întreba Alin.

— *Dacia* aceea albă, de lîngă *Opelul* galben.

— Și sperați să vă țineți de ceilalți ?

— Mai încape vorbă ?“

Convorbirea continuă cam o jumătate de minut, apoi încetă. Nicolau era stupefiat. „Alin a dat vreun interviu la radio ? Vorbea parcă cu Stoichițoiu. I-o fi înregistrat Grigoriu în timpul antrenamentului ?“

— Ce a fost asta ? îl întrebă el pe Ganea. Parcă l-am auzit pe Alin.

— Poftim ? Ai spus ceva ?

Nicolau se aplecă și-și lipi urechea de aparat. Nu se mai distingea nici un sunet.

— Am auzit parcă vocea lui Alin.

— Vocea prietenului dumneavoastră ? Unde ? Pe sală ?

— Nu... nu, la radio !

Ganea făcu ochii mari, apoi începu să rîdă cu hohote.

— Asta ce mai e, tinere ? O glumă ?

— Nu-i nici o glumă, vă asigur. Sau... mai știi ? murmură Nicolau încurcat.

„L-am auzit. Nu există nici o îndoială că l-am auzit pe Alin. Cred că vorbea cu Stoichițoiu. O să-l întreb dacă a avut vreo discuție cu acesta. Profesorul n-a auzit fiindcă, probabil, e puțin cam tare de urechi. Și-apoi, citea. Ori a auzit și se prefăcea. Nu cumva el... ?“

Inima începu să-i zvîcnească cu putere. Pentru prima oară de la întîmplarea din tren, Radu îl bănuia pe Ganea de lucruri necurate. Își aminti de discuția acestuia cu necunoscutul din tren, de geanta diplomat care i se păruse schimbată, de alarma falsă de pe culoarul hotelului.

Peste o jumătate de oră, intră în camera sa. Ivașcu scria de zor.

— Pe unde umbli ? Te-am căutat, spuse Alin.

— Am stat cu profesorul Ganea.

Cîteva minute se scurseră în tăcere. Nicolau ardea de nerăbdare să-l întrebe pe prietenul său dacă fusese la parcul de mașini și discutase cu Stoichițoiu. Așteptă ca Alin să termine de scris, apoi zise, într-o doară :

— Ai fost pe la parcul de mașini ?

— Da. De unde știi ?

— Și... ai vorbit cu Stoichițoiu ? Ți-a arătat mașina lui ? O *Dacia* albă ?

— Exact. Ia te uită ! Erai pe aproape ?

Radu zîmbi satisfăcut. Aflase ce-l interesa.

— Nu, gazetarule. Ganea e martor că n-am ieșit din camera lui.

— Te-ai întîlnit cu Stoichițoiu și ți-a spus el ?

— Nici !

— Atunci ?

— Asta e secretul meu. N-ai știut că sînt vrăjitor ? spuse în glumă. Apoi, schimbînd tonul : Știi ceva, Alin ? Cred că în jurul nostru se petrec lucruri dubioase. Și cred că Ganea...

În cîteva cuvinte, îi relată întîmplarea din camera profesorului și bănuielile sale. Lui Ivașcu, intrigat deja de povestea aceea cu colierul și geamantanul negru, atît îi mai lipsi, ca să-și piardă definitiv liniștea.

— Și tu ce crezi, Radule ? Cum puteai să mă auzi la radio, cînd eu...

— Habar n-am ! E o minune...

— Dracu să le ia de minuni ! Sînt sătul de astfel de minuni nedorite ! Uite aici, zise el și scoase plicul cu banii dați de Paula. Și asta-i tot o „minune“. Să-ți explic. Trebuie să-ți explic ! Altfel îmi plesnește capul de gînduri. Simt că înnebunesc... Cineva vrea probabil să mă discrediteze, să mă vîre în vreo încurcătură !

Alin începu să povestească...

Bănuielile se amplifică

Se apropia ora opt seara. Mașinile pentru raliu erau pregătite, iar concurenții se odihniseră în după-amiaza zilei. Ziariștii își încheiaseră și ei avancronicile, le transmiseseră publicațiilor lor și acum toată lumea aștepta startul. Nervozitatea creștea în rîndul organizatorilor, care se agitau prin holul și prin fața hotelului „Bavaria“.

Alin Ivașcu era nerăbdător. Aștepta telefonul Paulei. Îi notase ora pe bilețelul pe care i-l vîrîse în buzunarul hainei. De ce procedase astfel ? Fără îndoială, pentru a se feri de individul care era în camera alăturată și care produsese acel zgomot abia perceptibil.

Timpul trecea. Își dădea seama că așteaptă zadarnic. La ora opt și douăzeci renunță și coborî din cameră. Dorea să mai stea o dată de vorbă cu concurenții români, să afle

ultimele impresii înainte de start. Intenționa să schimbe câteva cuvinte cu șefii delegațiilor Italiei și Suediei, cu câștigătorul raliului Monte Carlo, care venise aici în calitate de observator.

Pînă către ora nouă, izbuti să le facă pe toate. E drept, oamenii cu care discutase nu-i dăduseră prea multe informații. Erau preocupați, nervoși, evitau ziaristii străini. Cu Ivașcu făceau o excepție, avînd în vedere faptul că era român, iar raliul se sfîrșea la București.

În hol, componenții delegației române se grupaseră în jurul inginerului Lăzărescu, care dădea ultimele instrucțiuni conducătorilor auto. Vorbea, ca de obicei, cu glas înfundat și parcă supărat pe cei care-l ascultau.

— S-a comunicat oficial, spuse Lăzărescu în încheiere, că și pentru cei înscriși *hors-concours* contează performanțele mașinilor. Cu condiția ca participanții să-și sigileze motoarele și să intre în parcurile oficiale, păzite.

— Hotărîrea e foarte bună ! interveni Stoichițoiu. În concluzie, cine din delegația noastră vine cu mine ? Reprezentantul presei ?

— Am nevoie de aparatura tovarășului Grigoriu, spuse Alin. Pe drum primesc și transmit date despre situația concurenților. Mă mut numai dacă vine și dînsul.

— Eu trebuie să stau în mașina conducătorului delegației, se scuză Grigoriu.

— Iar eu, interveni Ganea, nu pot să mă mut fiindcă aparatul creat de mine are comenzile construite pentru mașina specială. Numai pe ea pot să verific funcționarea frînei automate.

Lăzărescu schiță un zîmbet care nu-i reuși.

— N-ai succes, tovarășe Stoichițoiu.

— Văd și eu, oftă acesta ușor dezamăgit. Păcat !

— Totul e clar. Sper să obținem rezultate bune, conchise șeful delegației.

Încurajarea lui sună ca o urare de conveniență.

— Văd că ai o hartă la îndemînă, se adresă Lăzărescu lui Stoichițoiu. Să ne mai uităm o dată la traseu.

Stoichițoiu desfășură harta pe masă. Raliul începea cu turul Bavariei de Sud, — o etapă semioficială, socotită „de încălzire“, pentru participanții *hors-concours*, după care toți concurenții reveneau la München, unde se dădea

startul în prima etapă oficială, încheiată la Viena. Etapa a doua se întindea de la Viena la Oradea, cu probă de îndemînare la Salzburg, iar ultima etapă, Oradea-București, avea o probă de rezistență — turul Munților Apuseni.

În timp ce studiau traseul, Lăzărescu plimbă vîrful creionului de-a lungul șoselelor și autostrăzilor, stăruind, din cînd în cînd, asupra vreunui amănunt. Ivașcu se alăturase grupului și urmărea discuția dintre cei doi conducători auto. Era nervos că nu-i telefonase Paula. Se juca cu brelocul primit de la ea, săltîndu-l în palmă sau încercînd să-i înfășoare lăntîșorul pe deget.

— Ce breloc frumos ! exclamă Ganea. Îmi dați voie să-l privesc ?

Profesorul îl cercetă cu atenție, îl privi în zare, apoi îl cîntări în palmă.

— De unde îl aveți ?

— L-am primit cadou, răspunse cu jumătate de glas Alin. Vă place ?

— E interesant. O să-mi cumpăr și eu unul. Se găsesc la chioșcul de lîngă hotel.

— Daa ? făcu dezamăgit Alin care crezuse că darul Paulei era ieșit din comun.

Fură întrerupți de tînăra de la recepție care-l chemă pe Ivașcu la telefon. Alin se grăbi să ajungă cît mai repede. Duse receptorul la ureche și spuse un „alo“ gîtit.

— Alinus ? Tu ești ? auzi glasul Paulei.

— Da.

— Te rog să mă ierți că nu ți-am telefonat, dar am fost plecată din oraș. Poate ne vedem la Viena. Mi-ar face mare plăcere. De acord ?

— Se înțelege...

— O să te caut eu. La revedere !

Ivașcu închise și, după ce mulțumi fetei de la recepție, reveni lîngă ceilalți. Îl căută din ochi pe Ganea. Nu-l văzu. Profesorul apăru după vreo douăzeci de minute. Fusesse la bar să bea o citronadă. Îi înapoie brelocul. Alin nu ezită să-l informeze că la telefon fusese chiar persoana de la care-l primise.

— E vorba, deci, de un münchenez ?

— Brelocul mi l-a dat o englezoaică.

— Timeo danaos et dona ferentes*, spuse în glumă profesorul. Ochii lui mici, duși în fundul capului, aveau o strălucire aparte.

Ieșiră din München pe autostrada ce duce la Garmisch-Partenkirchen și rulară pînă la Starnberg. În stînga se vedea lacul cu același nume. Ivașcu își aminti de tabloul pe care-l văzuse la Städtische Galerie din München, pictat de Morgenstein pe la 1850. Era lună plină și în zare se vedeau culmile Alpilor. Treceau prin mici localități cochete, cu casele construite în stil bavarez — din piatră și lemn afumat, ca niște cabane — cu pervazurile geamurilor pline de flori. Acoperișurile înalte, ciocolatii, îți aminteau de ilustrațiile din cărțile de povești ale fraților Grimm.

Inginerul Lăzărescu conducea excelent. Autostrada se sfîrși la Starnberg. De aici, drumul începea să fie mai sinuos. Spre vest, munții Ammergebirde formau un paravan întunecat. Alin știa că dincolo de ei se afla stațiunea Garmisch-Partenkirchen. O vizitase cu un an mai înainte, cînd fusese la Jocurile Olimpice, întovărașit de un profesor de sport din Münster pe care-l cunoscuse în Pelopones. Pe drum vizitaseră biserica Wies, renumită pentru picturile sale interioare, care era așezată într-o dumbravă înconjurată de codri de brad.

— Aici m-am refugiat în timpul războiului. Visam să mă cunun în această biserică, spusese soția profesorului.

— Regreți că am făcut-o la Köln?

— Cîteodată, îi răspunsese ea soțului puțin nedumerit.

Mai erau doar cîteva kilometri pînă la Füssen, orașel situat pe un deal și înconjurat de lacuri alpine. Spre est, pe un alt deal, se zărea prin pîcla nopții castelul Neuschwanstein, construit în stil romantic de Ludovic al II-lea al Bavariei, prieten cu Richard Wagner. Influențat de marile compozitor, Ludovic construisese și alte castele fantaziste, dar sfîrșise prin a se izola de lume și, atins de nebunie, se aruncase în apele lacului Starnberg.

* Mă tem de greci chiar cînd fac daruri — Vergiliu, „Eneida“.

Alin fu smuls din gânduri de un incident neplăcut. Lăzărescu frînase brusc și acum rotea brutal volanul pentru a echilibra mașina.

— Urra ! A funcționat admirabil ! exclamă profesorul Ganea.

— Era să mă izbesc cu capul de parbriz, spuse inginerul cu năduf. Altădată anunțați-mă când puneți aparatul în funcțiune.

— Mii de scuze ! Important e că a funcționat bine ! Crezi că vedeai obstacolul ?

Mașina se opri la câțiva metri de un autoturism staționat pe dreapta.

— De bună seamă ! Doar nu dorm la volan !

— Ei bine, aparatul meu e pentru cei care adorm la volan. Vreau să zic, pentru cei care-s obosiți și nu văd obstacolele. Sau nu le văd fiindcă-i ploaie și întuneric beznă.

Își reluară drumul. Intrară în Füssen, făcură ocolul unei mici piațete și din nou frînele scrișniră. De data asta chiar profesorul se lovi de parbriz. În loc să se supere, strigă :

— Admirabil ! Exceptional ! Dar cred că trebuie micșorată amplificarea. Oprirea e prea bruscă, spuse el și coborî spre a măsura distanța dintre botul mașinii și camionul în spatele căruia se găseau.

Porniră peste două-trei minute. Mașina gonia către lacul situat între dealurile pe care se aflau orașul și castelul. Lăzărescu murmură :

— Mi-e rău. Am senzație de vomă... Poate că opririle astea...

— O să deschid aparatul mai rar, spuse profesorul. Și o să anunț când...

Nu apucă să termine, deoarece mașina se poticni iar. În fața lor se afla autoturismul condus de Stoichițoiu.

— Cum naiba a funcționat ? se întrebă supărat Ganea. Doar n-am avut aparatul deschis...

— Eu am frînat, spuse acru Lăzărescu.

— Ia te uită ! Echipajul „Turist“, exclamă Grigoriu. Ivașcu vru să coboare, dar tocmai atunci pe rețeaua de informare a conducerii raliului începu să se transmită

un comunicat privind situația concurenților la ieșirea din Füssen. Scăpându-i câteva date, mormăi înciudat:

— Ei, poftim, cum să le confrunt? Dacă aş fi fost în mașina ziariștilor...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grigoriu. N-ați reușit să prindeți tot? Nici o pagubă! Aparatul meu are și bandă de magnetofon. Se înregistrează tot ce se comunică. Păi cu ce fel de specialiști credeți că aveți de-a face?

Alin fu gata să-l îmbrățișeze de bucurie. Ceru să se deruleze banda, ascultă din nou comunicatul și își completează notițele.

Inginerul Lăzărescu stătea impasibil, îngîndurat, ca și cum n-ar fi auzit ce se petrecea în jurul său. Din cînd în cînd închidea ochii. Parcă îi era somn.

— Tot îți mai e rău? întrebă Ganea.

— Da. Am o permanentă senzație de vomă. Simt nevoia să stau culcat.

— Ce-ar fi să veniți în mașina mea? întrebă Stoichițoiu care se apropiase și auzise discuția.

— Chiar! Treceți în mașina „T“, spuse Ganea. Aveți loc destul și puteți să vă întindeți pe bancheta din spate.

— Și... mașina mea?

— O s-o conducă Grigoriu sau ziaristul, le sugeră Ganea. Uite-așa, i se adresă el lui Ivașcu, ajunge omul în raliu fără să vrea. Scrii mereu despre ele. Poftim! Ai ocazia să te afli în postura de concurent.

— Ne vedem la linia oficială de start — ieșirea în autostrada de Salzburg, spuse Lăzărescu, plecînd cu Stoichițoiu. Voi reveni în mașina mea la punctul de întîlnire.

Luna apunea. Peste cel mult un sfert de oră avea să se lase întuneric beznă. Ivașcu porni motorul, încercă farurile. Mașina se urni din loc. Conducea cu atenție, încercînd să se mențină aproape de mașina din față, în care se aflau Stoichițoiu și Lăzărescu. Ceva nedeslușit îl făcea să se țină scai de mașina lui Stoichițoiu. Nu-i venea să creadă că inginerului îi venise rău așa, din senin.

„Mașina pe care o conduc, gîndi Ivașcu, este sigilată, ca toate mașinile ale căror motoare urmează să fie omologate. Nu există nici o îndoială că se urmărește furtul invențiilor, al secretelor de fabricație. S-ar putea ca ban-

diții să aibă o „coadă de topor“. Pe cine ? De bună seamă pe cineva dintre cei care se află aici. Prea s-a bucurat Ganea cînd a auzit că Lăzărescu își părăsește mașina. Dar dacă inginerul e în legătură cu bandiții ? De cînd l-am cunoscut mi-e nesuferit. Taciturn și morocănos. Un tip uscat și la propriu și la figurat. Nu gustă nici o glumă. Zîmbește din an în paște. Și cine-i acest Stoichițoiu ?“

Depăși două mașini, accelerînd să nu piardă urma echipajului „T“. „Dar Grigoriu, și chiar Radu, ce hram poartă ? La urma-urmei, ei n-ar putea să intre în legătură cu bandiții ?“

Alungă acest gînd. Radu care se afla în mașina rezervată televiziunii îi era prieten. Îl cunoștea bine.

— Ce facem ? Mai experimentăm ? întrebă Ganea. Cred că e momentul să te ajut. E beznă. Aparatul meu e excelent în astfel de situații : „Vede“ pe timpul nopții și oprește mașina în caz de pericol chiar dacă șoferul...

Frînele scîrțîiră strident. Alin simți volanul intrîndu-i în coșul pieptului.

— Acum de ce s-a oprit ? se miră Ganea. Nu avem nici un obstacol în față !

— Poate ați manevrat greșit vreun buton, spuse într-o doară Grigoriu.

— Ai dreptate ! Ia te uită, dom'le ! Am uitat deschis dispozitivul de antrenament care imită obstacolele. La anumite intervale, acesta acționează frînele de parcă ar exista obstacole reale.

— În cazul ăsta, după cît pricep eu, se pot întîmpla nenorociri, zise Alin pornind. Dacă aparatul lucrează pe o anumită lungime de undă și cineva o interferează, te trezești că te oprește cînd ți-e lumea mai dragă !

Profesorul rîse :

— Încă n-am pomenit ca undele electromagnetice — pe care le-ar emite cineva — să se poată interfera cu razele infraroșii ! Aparatul meu lucrează pe infraroșii. Nu prea ești în temă, colega !

Ivașcu simțea că în suflet i se năștea o vie antipatie față de profesorul Ganea. „Imitatorul lui de obstacole a funcționat exact cînd nu trebuia, așa că Stoichițoiu a dispărut. Nu cumva toate au o legătură ?“

Îi veni să rîdă. „Hotărît, citesc prea multe romane polițiste. Văd peste tot bandiți“. Apăsă pe accelerator.

Se aflau aproape de Ettal, renumita mî-năstire a călugărilor benedictini, pe care o vizitase cu un an în urmă, în compania profesorului din Münster și a soției sale.

Stăruind cu privirea asupra hărții, ca să nu greșească drumul, Alin tresări. La intrarea în Füssen, acolo unde se desprindea drumul spre castelul Neuschwanstein, harta avea un mic semn, o înțepătură. Descoperirea aceasta îl făcu să apese, involuntar, pe pedala de frînă.

— Vrei să-i faci concurență aparatului meu? întrebă Ganea. Era să-mi turtesc nasul de parbriz.

Alin porni. Trebuia să coboare pe valea râului Loisach, să se îndrepte spre Garmisch-Partenkirchen, apoi s-o ia spre Mittenwald. Șoseaua defila pe sub culmile munților Wetterstein, al căror vîrf, Zugspitze, se află la întîlnirea granițelor celor trei țări: Austria, Elveția și R. F. Germania. Intrară curînd într-un val de ceață.

— Atenție! Puneți-vă centurile de siguranță, anunță profesorul. Am deschis aparatul. Centura păzește... nasul.

„Lăzărescu avea un semn pe hartă. Exact acolo i-a venit rău. Să se fi prefăcut că e bolnav? În ce scop? Să-și părăsească mașina? În locul lui, n-aș fi plecat nici mort de lîngă invenția lui Dobre...“

Descoperirea făcută îl pusese serios pe gînduri. „Abia aștept să ajung în țară. Să scap de coșmaruri. Am ajuns să bănuiesc pe toată lumea. Ei, dar ce e asta?“

Alin mai merse cîțiva metri și opri.

— S-a întîmplat ceva?

— Nu mă simt bine.

— Altul! spuse Ganea îngrijorat. Ce are mașina noastră? Nu cumva numărul 13 ne poartă ghinion?

— Vă rog să așteptați puțin. Revin imediat, zise Alin depărtîndu-se.

...Voia, cu tot dinadinsul, să se convingă că nu avusese vedenii. Într-adevăr, nu avusese: mașina lui Stoi-chițoiu se afla într-un loc ferit, deosebit de întunecos. O

pană ? După toate aparențele. nu. Capota de la portbagaj era ridicată și Lăzărescu meșterea ceva, vîrît cu capul înăuntru. „Ia te uită ! S-a înzdrăvenit !“ Fără a pierde vremea — Lăzărescu trîntise capota, deci terminase ce avea de lucru — reveni la mașina lui.

— Ți-a trecut ? întrebă Ganea.

— Da. Mă simt mai bine.

Întîrzie, totuși, să pornească. Cînd se hotărî, ambală ușor motorul și conduse încet, fără grabă. Voia să fie depășit de mașina lui Stoichițoiu. Aceasta trecu pe lîngă el la intrarea în Garmisch-Partenkirchen. Ivașcu apăsă pe accelerator, hotărît ca de acum înainte să nu-i mai scape. În timp ce conducea, îl urmărea cu coada ochiului pe profesor care își vîrîse un microreceptor în ureche și asculta atent emisiunea unui post de radio.

Peste vreo zece minute se auzi un comunicat la radio. Direcția raliului dădea ultimele știri privind poziția în clasament a concurenților. Alin îl rugă pe Grigoriu să înregistreze. Avea de gînd să scrie un articol pe care să-l transmită în zorii zilei, folosind rețeaua telefonică a raliului. Concurenții români ocupau locurile 17 și 24. Despre cei înscriși *hors-concours* nu se difuzau știri. Pentru ei, startul oficial se dădea după turul Bavariei de Sud — „tur de încălzire“ — la Rosenheim, de pe autostrada München—Viena.

— Pot să ascult și eu ? întrebă Ganea la sfîrșitul comunicatului.

— Sigur, zise Grigoriu, dar mai întîi să iau legătura cu echipajele.

Operatorul comunică poziția în clasament, se convinse că totul era în regulă. Trecu pe recepție.

La postul de radio München se dădeau cele mai senzaționale știri despre „Colierul Cleopatrei“ furat de la Kunstmuseum. „Se pare, spunea comentatorul, că bijuteria a intrat pe mîinile unei bande internaționale, care urmează să o vîndă unui miliardar din Africa de Sud. Adept al magiei negre, acesta a declarat că va plăti oricît pentru colierul faimoasei regine a Egiptului care, după cum spun unii „istorici“, dacă ar fi avut nasul mai lung cu doi centimetri, ar fi făcut să arate cu totul altfel harta lumii în

zilele noastre. Colecționarul și-a angajat, de pe acum, câțiva egiptologi care sînt gata să descifreze descîntecul Cleopatrei“.

— N-are pe ce arunca banii ! conchise Ganea.

Un leșin și... niște urme de ulei

Drumul trecea printr-o regiune montană. Coborau mereu. Era ceață. O ceață groasă, s-o tai cu cuțitul.

— De la Steinbach ieșim la autostrada de Salzburg, spuse pe neașteptate profesorul. Startul oficial, sigilarea motoarelor și celelalte se fac la ieșirea din Rosenheim.

— N-ar strica să dați drumul aparatului dumneavoastră, spuse Grigoriu. Pe vremea asta și pe ceață...

— Imediat ! anunță profesorul, mîngîindu-și barbișonul alb-argintiu.

Abia apucă să-și termine replica. Frînele scrișniră și mașina se opri brusc.

— Fir-ar să fie de aparat ! murmură Grigoriu.

— Ce bine că l-am pus în funcție ! Uite, acolo e o mașină în pană ! spuse profesorul. Crezi că o vedeai ? îl întrebă cu vădită ironie pe Ivașcu.

— Desigur ! replică apăsător Alin.

— N-aș crede ! Să măsurăm distanțele !

Profesorul coborî, măsură cu pasul distanța dintre mașini, apoi reveni cu un aer triumfător :

— Eram pe muchie de cuțit ! Doar un șofer abil putea scăpa teafăr dintr-o asemenea situație... Concurentul nostru e cam obosit.

O oră mai tîrziu se aflau pe autostrada München-Salzburg, unde se dădea startul pentru cei înscriși în afară de concurs. Lăzărescu și Stoichițoiu așteptau. Inginerul reveni în mașina sa.

— Doriți să vi se sigileze capota motorului ? întrebă un oficial.

— Este sigilată, răspunse Lăzărescu.

— A ! Da ! Mașina 13 ! „Experimental“. Din România. Bine ! Să verificăm sigiliile. Da. Totul e O.K. Nu aveți voie să mai umblați la motor decît în prezența noastră. Drum bun !

Lăzărescu se urcă la volan și dădu să pornească.

— Nu-l așteptăm și pe Stoichițoiu ? Văd că vrea și el să i se sigileze motorul, zise Grigoriu privind pe geamul mașinii.

— Se grozăvește, murmură Ganea. La ce i-o fi folosind ?

— Pentru publicitate, spuse Alin.

Lăzărescu mormăi ceva și porni.

Hotărît să nu-și mai bată capul cu probleme care nu-l priveau, Ivașcu își scoase blocnotesul și începu să însăileze articolul pe care voia să-l transmită în zorii zilei la redacție. Avea toate datele despre turul Bavariei de Sud. Cu ajutorul înregistrărilor lui Grigoriu putu să facă unele comentarii referitoare la clasament. După startul de la Rosenheim, se comunicase prin radio situația concurenților la trecerea peste Inn, principalul afluent al Dunării înainte de a ajunge la Viena.

...Mașina gonia cu viteză pe autostrada de Viena, apropiindu-se de Salzburg. Ajunseră la frontiera dintre R. F. Germania și Austria. Formalitățile vamale durară cîteva minute. Văzînd că mașina are număr de România, polițistul șopti vameșului ceva și acesta se mărgini să pună ștampilele respective pe pașapoarte.

Șoseaua cobora spre Salzburg. Începea să se lumineze. Ceața se ridicase astfel că pe colina din dreapta Ivașcu putu zări cetatea-castel, iar la poalele dealului — casele vechi cu aspect medieval. Dincolo de râul Saalbach, orașul părea mai răsfirat. Vilele de pe coasta Gaisbergului ofereau o priveliște de basm.

— Aici se va desfășura o probă de îndemînare, spuse Alin. Salzburgul are configurația tipică a unui oraș din evul de mijloc, cu străzi stîmte, întortocheate.... E al naibii de greu să conduci în aceste condiții.

Lăzărescu nu răspunse. Ajunse în parcajul „cap de etapă“, îndeplini formalitățile de rigoare și se îndreptă pe jos spre linia de start pentru proba de îndemînare.

Alin se instalase aproape de parcajul oficial. Stătea acolo de aproape o jumătate de oră, cînd zări venind un *Opel* de culoare gălbuie cu numărul de concurs 25. Acesta fu parcat lîngă mașina lui Lăzărescu. Se uită în fișele de concurs. „Dillen și Moeck, Olanda. *Opel* galben“.

Grigoriu se îndreptă spre linia de start. Profesorul coborî și el, încuie mașina și porni agale pe șoseaua care, strecurîndu-se pe la poalele dealului cetății, urca spre Halleni, pe valea Saalzachului. Cîteva minute mai tîrziu, unul din ocupanții *Opelului* porni în aceeași direcție. Coechipierul său își cercetă mașina, apoi se uită atent la *Dacia* lui Lăzărescu. Se aplecă, ca și cum ar fi vrut să vadă ce se afla dedesubtul ei. Se ridică și își aprinse o țigară.

„Ce naiba o fi vrînd ? se întrebă Alin.

Văzu că olandezul se agită. Scosese din buzunar un aparat de radio ca al polițiștilor care dirijează circulația. Comunică ceva ridicîndu-l la înălțimea gurii, apoi se precipită spre *Opelul* său, deschise grăbit portiera și porni ca fulgerul în susul rîului, în direcția Halleni.

„Pun ceva la cale !“ Ivașcu privind încordat de-a lungul șoselei ce urca pe sub dealul cetății. Minutele treceau greu.

— Salut, bădie ! Cum merg treburile ? auzi, pe neașteptate, glasul lui Nicolau.

— Ia te uită ! Bun venit, Radule. Cum ai lucrat ?

— Excelent ! Am filmat ca-n basme. Dar dacă mai alergăm așa, cred că dau în primire. Am prins niște scene teribile : l-am pozat pe austriacul care a plonjat cu mașina

în rîul ăsta. Te iau să facem comentariul filmului. L-am tras în poză și pe belgianul căruia i s-a blocat frîna și s-a învîrtit ca un titirez la start. La revedere ! Ne întîlnim diseară la Viena.

Ivașcu îl petrecu cu privirea, apoi se duse să-și copieze rezultatele. Proba de îndemînare furnizase cîteva surprize : în frunte se situa un echipaj turc. Zîmbi unei amintiri. Cînd fusese la Istanbul, îl uluise dexteritatea cu care șoferii turci conduceau pe străzile întortocheate, înguste și înclinate din cartierul Beyoglu. „În Istanbul nu sînt decît șoferi îndemînați, îi spusese cineva, ca o glumă. Cei nepriștitiți ori au dat ortul popii, ori s-au făcut sacagii“.

Deodată se auzi o bufnitură puternică. În stînga, la vreo cincisprezece metri, un *Fiat sport-128* intrase într-un pom, de crengile căruia stăpînul unei berării își agățase firma — un butoiăș pe care scria „Wiener bier“. Butoiașul se clătină cît se clătină, apoi căzu pe capota mașinii, provocînd încă o bufnitură. Mulțimea se buluci într-acolo. Alin era gata să se ducă și el, dar se răzgîndi, văzîndu-l pe Grigoriu.

— Am ceva de transmis.

— Regret, dar nu am cheia de la mașină, spuse amabil Grigoriu. A rămas la profesorul Ganea. Ei drăcie ! Ia te uită acolo ! Ce s-o fi întîmplat ?

— Un *Fiat-128* a intrat într-un copac !

— Nu ! Nu acolo ! La mașina noastră !

Cu un scrișnet puternic de frîne, lîngă autoturismul lor se oprise *Opelul* galben și din el coborîse, clătinîndu-se, profesorul Ganea. Ivașcu și Grigoriu porniră într-un suflet să vadă ce se întîmplase. Palid, cu ochii împăienjeniți, profesorul pășea susținut de unul dintre cei doi olandezi, un om bine făcut, puțin cam corpulent, cu barbă roșcată. Celălalt era mic și slab, cu părul galben, decolorat parcă de soare.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Alin, cu sufletul la gură.

— I-a venit rău în timp ce se plimba pe șosea, spuse, în engleză, unul dintre ei. L-am adus aici fiindcă am văzut din ce mașină a coborît.

— Mulțumesc... mulțumesc... repeta, în neștire, profesorul.

Olandezii se retraseră. Alin și Grigoriu îl conduseră pe Ganea la mașină. Profesorul se căută îndelung prin buzunare. Scoase cheia dându-i-o lui Ivașcu. Acesta descuie și îl așează pe bancheta din spate. Grigoriu, în genunchi pe unul din scaunele din față, încerca să-i dea îngrijirile necesare.

— Ce s-a întâmplat ? îl întreabă.

— Mi-a venit rău. Cred că inima e de vină.

— Să chemăm un doctor ? întreabă Alin.

— Nici vorbă ! spuse cu hotărîre Ganea.

Cîteva clipe mai tîrziu, lîngă mașină apăru Lăzărescu. Se vedea că alergase.

— Trebuie să ajung la start. În zece minute îmi vine rîndul. Ce s-a întâmplat ? Iar vă e rău ?

Grigoriu îi explică ce se petrecuse.

— Bine-bine, dar eu trebuie să alerg, să particip la proba de îndemînare.

— Nu-i nimic. Cobor din mașină, spuse Ganea. Mă odihnesc pe o bancă. Mi-a trecut...

Ajutat de Grigoriu, profesorul coborî și se așează pe una din băncile micului parc de pe malul Saalzachului. Lăzărescu porni în cursă însoțit de Alin Ivașcu. Acesta își trecu mîna peste frunte, ca pentru a alunga niște gînduri urîte. Profesorului îi venise într-adevăr rău. Îi bănuise degeaba pe olandezi. Unul dintre ei se afla, probabil, prin apropiere. L-a alertat prin radio pe colegul său și acesta a pornit vâl-vîrtej cu mașina.

— La ce te gîndești ? întreabă pe neașteptate Lăzărescu, cînd ajunseră pe linia de start. Ai emoții ?

— Nu.

— Vezi că ești murdar pe frunte.

Alin se șterse. Își privi mîna. Degetele aveau urme de ulei. Se încruntă. „Ulei ? De unde ? De pe scaun ? Nu ! Cu ce am umblat ? Doar cu cheia de la mașină. Să fi fost murdară de ulei ?“

Ridică din umeri. În clipa aceea, starterul flutură steagul cu pătrate albe și negre.

Din „caleașca de aur”, la un pas de neant

De la Salzburg la Linz, autostrada se strecoară peste dealurile ce formează parcă niște contraforturi ale munților Hohenzethen și Höllen-Gebirge, pe marginea lacurilor Altersee și Wolfgang-See, coborînd în cele din urmă spre Valea Dunării, care la Melk e cam cît Oltul de mare. Pe la ora trei, caravana oficialilor ieșea din autostrada de Viena și pornea spre Linz.

Un comunicat difuzat prin radio dădea clasamentul la ora două. Alin își notă datele necesare și-i ceru lui Grigoriu să-i facă legătura cu centrala mobilă a raliului.

— Cine sînteți ? întrebă centralista.

— I.A.-28—R. Rog „București Sport 6322”.

Îl găsi la post pe Mardin. Juca o partidă de șah cu eternul său partener, Valec, un jucător excelent, care îi dădea de la început regina contra unui cal, pentru a echilibra jocul...

— Transmite repede că altfel îmi ies din ritm și pierd, spuse Mardin.

Alin se supuse, neomițînd să fixeze o nouă „întîlnire” pentru opt seara.

...Intrară în Viena străbătînd celebra pădure cîntată de poeți și compozitori. Autostrada se sfîrșea în dreptul palatului Schönbrunn, unde se instalaseră dealtfel cronometrorii. După două etape, echipajele românești ocupau locurile șaisprezece și nouăsprezece.

Ivașcu reuși să vorbească cu componentii ambelor echipaje. Erau optimiști.

— Mai avem vreo șase sute de kilometri pînă la Oradea. De acolo intrăm, cum zic fotbaliștii, pe teren propriu și sîntem siguri că putem face un salt frumos în clasament, spuse unul dintre ei.

Radu Nicolau, care venise să-i filmeze, se agita de colo-colo.

— Azi am tras ca un disperat. Am niște imagini formidabile ! Aș lua un „Oscar” la concursul de pelicule de senzație pentru televiziune. Tu cum te-ai descurcat ?

— Bine. Totul a decurs normal.

— Parcă nu ești în apele tale. S-a întâmplat ceva deosebit ?

— O să-ți spun cînd o să avem mai mult timp. E vorba de profesorul Ganea. Nu știu ce se întâmplă, dar a devenit parcă o modă : cînd ți-e lumea mai dragă, i se face rău. E la al treilea „incident“ soldat cu o mare spaimă sau cu un leșin. În plus, nu știu ce hram poartă Stoi-chițoiu.

— Iar eu nu știu ce e cu tine, spuse în zeflema Radu. Ce te-a apucat ? Faci pe detectivul ? Lasă asta pe seama celor de meserie.

Se despărțiră. Alin scrisese o avancronică a etapei Viena-Oradea, pe care de data aceasta nu o transmisese cu ajutorul aparatului lui Grigoriu, ci folosind direct serviciile centralei mobile. Se duse la hotelul unde i se rezervase cameră. Făcu un duș, se bărbieri. Obosit, se întinse pe pat. Aștepta ceva. Nu voia să-și mărturisească nici sieși ce aștepta.

Era cinci după-amiază. Îl cuprinse somnul. Visă că se afla într-o mașină care gonea nebunește. Deodată, auzi un zgomot cumplit. Sări din pat ca ars. Suna... telefonul.

— Alo, Alinus ?

Era glasul Paulei.

— Alo. Da.

— Ce-ar fi să vedem Praterul noaptea ? Îți surîde ? Ai o jumătate de oră la dispoziție pentru a te hotărî. Dacă accepți, ne întîlnim în fața catedralei Sfîntul Ștefan la ora opt. Eu voi fi acolo, oricum. Am nevoie de ajutorul tău. Te rog. La revedere, Alinus.

Ivașcu așază receptorul în furcă. Inima i-o luase razna. Nu se gîndea decît la întîlnirea cu Paula. Uitase de geamantanul negru, de Müller, de leșinurile profesorului Ganea, de geanta diplomat, de colierul văzut în această geantă — era, probabil, o imitație, ca și cele cumpărate de el. Paula îi cerea ajutorul, iar el era hotărît să răspundă apelului ei. Și-apoi, voia s-o vadă pentru a-i da înapoi cele trei sute de dolari. „Dar dacă Paula face parte din vreo bandă care urmărește furtul secretelor automobilelor speciale ? Dacă vrea să se folosească de mine pentru a-i divulga secretul inginerului Dobre, pe care în fond nici nu-l cunosc ?“

Ducîndu-se la întîlnire, ştia că riscă, dar era hotărît să meargă pînă la capăt, să se lămurească. Se îmbracă şi coborî în holul hotelului. Aici îl întîlni pe inginerul Lăzărescu care ridică întrebător din sprîncene. Alin se simţi dator să se justifice :

— Mă duc să iau aer. Nu mi-e somn.

— Credeam că te odihneşti, să mă mai schimbi la volan. O să fie o etapă grea.

— Am dormit pînă adineauri. Revin în hotel către ora unsprezece.

— Bine, mormăi Lăzărescu. Vezi că la două e plecarea.

Ivaşcu mai vizitase Praterul, dar în timpul zilei. Se dăduse în căluşei, călătorise cu „trenul groazei“ şi urcase în „roata lumii“ pînă la înălţimea turnului catedralei Sfîntul Ştefan. De sus, văzuse Viena, canalul Dunării şi Dunărea însăşi. Se urcase apoi în trenul electric, cocoţîndu-se pe o linie aeriană suspendată la aproape o sută de metri, de unde se prăvălise în abis cu viteză de meteorit.

Ieşi din hotel şi porni pe jos spre locul de întîlnire. Întoarse capul. I se păruse sau, într-adevăr, un om venea pe urmele lui ? Mai merse vreo douăzeci de metri şi întoarse iarăşi capul. Nu văzu pe nimeni. Liniştit oarecum, lungi pasul.

Din Herrengasse o luă la stînga şi pătrunse în Graben. Ajungînd la catedrala Sfîntul Ştefan intră. O femeie voalată întinse mîna spre el, cu gestul pe care îl fac catolicele la intrarea în biserică. Amuzat, îşi muie degetele în vasul cu agheasmă şi atinse mîna necunoscută. Aceasta îşi ridică vâlul. Inima lui Ivaşcu bătă cu putere. Lîngă el se afla Paula. Era îmbrăcată ca-n ziua cînd o văzuse cu unchiul ei în preajma Kunstmuseumului.

— Bine ai venit, Alinus, spuse ea. Luîndu-l de mîna, îl conduse pînă către mijlocul catedralei. Paula îşi împreună mîinile pentru rugăciune. Îşi lăsase iarăşi voalul. Ivaşcu privea, cu vădită curiozitate, interiorul bisericii. Terminînd rugăciunea, Paula şopti :

— Te aştept afară. Maşina mea e un *Ford Capri* vişiniu.

O urmări cu privirea pînă ce dispăru, apoi porni şi el agale, către ieşire. Cinci minute mai tîrziu se afla în

mașina Paulei. Coborîră spre Donaukanal, îl traversară și parcară la intrarea în uriașul parc de distracții. Fără o țintă anume, porniră spre străduțele mărginite de chioșcuri cu dulciuri, de instalații de jocuri mecanice și standuri de tir. Era lumină ca ziua. Se afundară în păienjenişul lor ținându-se de mînă, ca doi îndrăgostiți.

— Vrei să ne suim acolo sus, Alinus ? întrebă Paula, arătînd „roata lumii“. Din caleașca aurită putem vedea toată Viena. Haide !

Urcară în „roata lumii“, care îi ridica încet-încet spre înalturi. Alin uitase toate reproșurile pe care voia să i le facă. Era atît de plăcut în prezența ei și atît de inedită această seară, încît n-avea nici un rost să-i strice farmecul. „Ce va fi, va fi ! Deocamdată mă simt minunat !“ își spuse el.

— Te-ai întrebat, poate, de ce te caut, Alinus ? auzi vocea Paulei, venind parcă de departe.

— Mi-ai cerut sprijinul. Despre ce e vorba ?

— Te-am mințit. Am vrut să te întîlnesc pentru că îmi placi, și n-aș vrea să ți se întîmple vreun rău.

„Roata lumii“ urca, urca mereu, pe nesimțite.

— Încerc pentru tine un sentiment ciudat. Să nu mă crezi frivolă. Sînt o femeie liniștită. Semenii bine cu un prieten de-al meu din Anglia. De aceea nu-i de mirare că Müller te-a confundat. Semenii, da, cu un prieten bun, care...

Nu mai continuă. Își retrase mîna. Visătoare, privi peste acoperișurile căsuțelor din Prater.

— Mai ai brelocul acela ? întrebă fata.

— Da. E ca o jucărie.

— Sînt în lume jucării periculoase...

Era contrariat. Ajunseseră în punctul cel mai înalt al „roții lumii“. Viena se vedea ca o mare de lumini. Spectacolul era măreț. Cîteva clipe tăcură, înfiorați. Se simțeau izolați, undeva sus, în negura nopții.

— Ce-i cu tine ? curmă Paula clipa de tăcere.

— Mă gîndesc la întîlnirea noastră. Resimt totul ca o durere fizică.

— Ce anume, Alinus ?

— Situația asta. Nu cred. Nu cred și refuz să cred că tu...

Fata respiră adînc. Așteaptă ca Ivașcu să continue.

— Banii pe care mi i-ai dat... Zgomotul acela din spațele meu, atunci, la prima noastră întîlnire... Moartea lui Müller. Toate mă conduc spre o concluzie pe care nu vreau s-o accept.

Se întoarce spre el fixîndu-l de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze cu privirea ochilor ei verzi.

— Alinus, te rog să nu mă judeci greșit. Dar nu pot să-ți spun nimic. Va veni, poate, vremea cînd o să pot face acest lucru...

Îi strînse mîna. Rămaseră așa cîteva minute, pînă ce caleașca ajunse jos. Coborîră. Porniră apoi printre chioșcurile cu zaharicale și suveniruri. Paula cumpără două păpuși.

— Hänsel și Grätel. Ți le dăruiesc.

„Timeo danaos...” fu gata să spună Ivașcu, amintindu-și de Ganea.

— Așaa. Și-acum, ce-ar fi să mergem la o berărie? De acord, Alinus?

Aleseră un mic local din grădina de peste drum de primăria orașului. Ivașcu avea impresia că se află într-un restaurant în Cișmigiu. În timp ce mîncău, văzu că Paula se schimbase la față. Obrajii i se albiseră și buzele îi tremurau abia perceptibil.

— Ți-e rău? întrebă el, îngrijorat.

— Nu, nu!

Ridicîndu-se de la masă, porni spre toaletă. Cînd reveni era din nou vioaie, cu obrajii ușor îmbujorați.

— O mică indispoziție... Acum a trecut, se scuză ea și se așază.

Terminaseră de mîncat. Ivașcu își aminti de bani.

— Am o datorie față de dumneata. Îi întinse plicul pe care i-l dăduse în hotelul „Bavaria”.

— Te rog să-i păstrezi, Alinus. Să cumperi un cadou pentru...

— Nu, Paula. Dacă vrei să fim prieteni, atunci te rog să primești banii înapoi.

— Îmi pare rău că... Te înțeleg, spuse ea și luă plicul. Cît e ceasul? E tîrziu, nu-i așa? Plecăm?

Ivașcu plăti și se ridicară. Ajungînd în stradă, simți că aerul rece îl înviorează. Acolo, în micul local, îl apucase somnul. După plecarea lor, chelnerul descoperi că uitaseră cele două păpuși. Alergă după ei, dar *Fordul Capri* se depărtase.

Paula opri lîngă universitate.

— De aici mai ai cîtiva pași pînă la hotel. La revedere, Alinus.

— Cînd ne mai vedem ?

— Nu știu. Și... crezi că are vreo importanță ? întrebă ea cu glas schimbat.

Nu mai aducea nici pe departe cu fata din caleașca aurită. Ce se întîmplase ? De ce-i vorbea atît de rece ? Vru să-i spună că o văzuse la München în tovărășia unui bărbat în vîrstă, că îi auzise vorbind despre Mamaia. Renunță.

— Dacă voi însoți raliul, o să te caut, Alinus. E mai ușor de găsit un ziarist decît o femeie oarecare.

Îi întinse mîna. Alin coborî. O clipă mai tîrziu, *Fordul* pornea cu toată viteza spre piața Schwarzenberg. „Zău dacă pricep ceva, își zise Ivașcu, trezindu-se singur în mijlocul drumului. Ce o fi vrînd ? De ce mi-a vorbit atît de protocolar la despărțire ? Ce-s misterele astea ?”

Porni agale spre hotel. Era aproape de miezul nopții. Undeva, departe, se auzea un dangăt de clopot. Pășea gînditor. Îi trecu prin minte că, poate, pe aceste străzi s-a plimbat și Eminescu cu Veronica Micle. Pentru a scurta drumul intră pe o străduță întunecoasă. Pe neașteptate, auzi pași furișați în urmă. Cineva se năpusti asupra sa. Se întoarse, fulgerător, pară lovitura pe care urmăritorul voia să i-o aplice în creștet, apoi făcu o secerare spre interior. Agresorul se prăvăli la pămînt. O clipă de neatenție... Individul se ridică puțin și-l apucă de picior. Ivașcu se dezechilibra. Căzu, lovindu-se cu capul de caldarîm. Își pierdu cunoștința.

Cînd se trezi, constată că strada era pustie. Se ridică, își aranjă hainele. Descoperi că-i lipsea blocnotesul. Capul îi vîjîia.

Ajungînd la hotel, primul gînd fu să se adreseze poliției. Se răzgîndi. Ce rost avea ? Peste cîteva ore urma să plece. Fusesse atacat, probabil de un borfaș care spera să

găsească bani. „Dar dacă n-a fost un simplu hoț de buzunare? De ce mi-a luat blocnotesul? Spera să afle ceva despre mașina specială? Credea că mi-am notat date secrete? Chiar dacă le-aș fi știut, nu le consemnam în el! Ce rol o fi jucat, în toate astea, Paula?”

Își scoase lucrurile din buzunarele pantalonului care se murdărise. Le mută în altul curat. Dădu peste breloc. Îl ținu cîteva clipe în palmă privindu-l. „Ce strălucitor e! Parcă-i scos din cutie”.

Renunță să se mai frămînte. Ajungînd în camera lui făcu un duș și se întinse pe pat. La ora două era plecarea în etapa Viena—Oradea.

Întinse mîna spre noptieră și luă unul din ziarele de seară. Pe prima pagină, cu litere mai groase, se dădeau amănunte în legătură cu moartea lui Müller. „Nici un indiciu despre asasinul omului găsit în stația de metro. Hans Müller a fost paznic la Dachau. Pentru anumite abateri, a fost trimis pe front. S-a întors în 1946. Știa de existența tunelului dintre „Palatul prințului Karl” și Kunstmuseum, deoarece a supravegheat munca deținuților. Cînd, la sfîrșit, aceștia și paznicii lor au fost omorîți din ordinul lui Hitler, Müller era pe front. Ordinul de împușcare nu l-a mai ajuns, deoarece fusese dat dispărut. Să fi condus Müller afacerea colierului? Să fi furnizat numai datele despre poziția tunelului? Cine mai poate spune acum, cînd ultimul dintre martorii executării tunelului a fost omorît?”

Ivașcu lăsă să-i cadă ziarul din mînă.

Radu Nicolau n-avea somn. Se plimba nervos prin fața hotelului „Prinz Eugen”, așteptînd ora plecării în etapa care se sfîrșea la Oradea. Timpul trecea greu. Cîteva minute mai înainte îl zărise pe Stoichițoiu. Venea spre hotel clătinîndu-se, de parcă ar fi băut. Se ferise să-i atîină calea. După trecerea acestuia se îndreptă spre parcul de mașini, păzit de polițiști și de oameni de ordine.

Mașina specială se afla în vecinătatea unui autoturism de culoare întunecată. Parcă un *Masserati*. Nu putea distinge prea bine. Se apropie, dar unul din oamenii de ordine îl rugă să păstreze o anumită distanță față de împrejmuirea parcajului.

— Dacă doriți să mergeți la mașina dumneavoastră, poftiți la intrare, vă înscrieți în registru și veți fi însoțit de un coleg de-al nostru.

— Mulțumesc, murmură Radu. Porni în direcția intrării în parcaj.

Nu avea de ce și cum să intre. Cheile mașinii le păstra Lăzărescu. Discută cu omul de la poartă doar pentru a nu da impresia că e străin de raliu. Aflînd că e român, acesta se bucură.

— Am auzit că aveți vinuri bune. Și mai ales coniac bun ! Abia aștept să ajungem la București. Vreți să mergeți la mașină ? Chiar acum a fost cineva din delegația dumneavoastră. A semnat în registru.

Radu privi registrul. Ganea fusese. Își trecu mîna peste frunte. Murmură un „gute nacht“ și se depărtă, spre regretul portarului care era dispus să converseze mult și bine. Abia dădu colțul, că îl zări pe profesor. Mergea alături de un bărbat, discutînd amical. „Ia te uită !“ Individul din tren !“ Recunosc în interlocutorul lui Ganea pe cel cu care acesta discutase în gară la Viena și-apoi pe culoarul vagonului, după alarma falsă.

Ghinionul mașinii cu... ghinion

Noaptea era senină. Nici pic de ceață. Lăzărescu conducea atent, fără să încerce depășiri temerare, în ciuda faptului că motorul mașinii „trăgea“ bine, iar vizibilitatea era perfectă.

— Stupide starturile astea în puterea nopții, spuse Grigoriu. Să pleci la două noaptea, tocmai cînd somnul e mai dulce !

Rulau spre frontiera dintre Austria și Ungaria. Localitățile se țineau lanț. În dreapta drumului se zăreau vag prelungirile munților, niște dealuri frumoase, uneori împădurite ; în stînga, la început se bănuise prezența Dunării, dar încet-încet, aceasta se depărtase către Bratislava.

Etapa Viena-Oradea era lungă și destul de grea. La Budapesta, unde se prevedea sosirea către ora șase dimineața, urma să se desfășoare o probă de îndemînare, asemănătoare cu aceea de la Salzburg.

Lumina lunii, aflată spre asfințit, crea umbre prelungi, piezișe. Rămăseseră doar cîțiva kilometri pînă la frontiera Ungariei. Acele ceasului de la mîna lui Ivașcu arătau ora patru fără zece.

Funcționarii de la punctul de frontieră erau hotărîți să facă un control sever. Opriseră mașinile concurenților și le inspectau de-a fir a păr. E drept, operațiunea dura puțin, deoarece veniseră mulți vameși. Prevăzîndu-se situația, la punctul de frontieră se deplasase o brigadă specială și doar cei care nu auziseră de furtul „Colierului Cleopatrei” puteau să se mire de măsurile luate de autorități.

Cînd Lăzărescu trase în fața localului vămii, de mașina sa se apropiară doi funcționari și un polițist. Ivașcu își pregăti pașaportul și îl întinse odată cu ceilalți.

— Domnul Ivașcu, ziarist ? întrebă polițistul, adresîndu-se lui Alin.

— Da.

— Vi s-a rezervat un loc în mașina presei. V-am căutat acolo. Voiam să vă invit la biroul nostru.

Ivașcu îl urmă. „Ce are de gînd ? O fi aflat că la Viena am fost atacat pe stradă ? Sau mă confundă și ăștia cu cineva !”

În încăperea în care fu introdus se aflau trei polițiști. Pe masa din mijloc era o fotografie.

— Sînt inspectorul de poliție Werner. V-am invitat pentru a ne da o informație. Ne bazăm pe bunăvoința dumneavoastră.

Trăsăturile chipului lui Ivașcu se destinseră și polițistul își dădu seama că tânărul ziarist era dispus să răspundă întrebărilor.

— Vă ascult, spuse Alin, așezându-se mai bine în scaun.

— Iată aici o fotografie. În fața gării principale din München a avut loc o mică și neînsemnată busculadă. Cineva a făcut o fotografie când mulțimea era adunată să vadă ce s-a petrecut. În această imagine sînteți și dumneavoastră.

— A avut loc o busculadă? Nu-mi amintesc.

— Fotografia a fost luată puțin mai târziu.

Zicînd acestea, îi întinse fotografia de mărimea unei cărți poștale. Alin se văzu pe scările care dădeau spre Louisenstrasse. Cercetă cu atenție celelalte figuri din fotografie. Își simți inima zvîcnind. În spatele său, despărțit numai prin cîteva persoane, se afla roșcovanul și în apropierea acestuia — Paula.

— Recunoașteți pe cineva? întrebă polițistul.

— Pe acest bărbat, zise Alin, indicîndu-l pe Müller.

— Atît?

Ivașcu ezită. Mai privi o dată fotografia. Era, oare, într-adevăr Paula? Semăna și parcă nu. Dacă spunea că o recunoaște, îi vor cere și alte amănunte. Va trebui să relateze despre întîlnirea cu ea și, poate, discuțiile avute.

— L-ați cunoscut pe Müller? întrebă polițistul, văzînd că Alin tace.

— Acum aflu cum îl cheamă. Mi-a vorbit, o singură dată, la hotelul „Bavaria“, din München, cînd m-a confundat cu cineva. Pînă la urmă, s-a lămurit că nu eram eu cel căutat.

— Și... nu mai recunoașteți pe altcineva din această fotografie? De pildă, pe această doamnă...?

Încolțit, Ivașcu răspunse cu un ușor tremur în glas:

— Seamănă cu o doamnă pe care o cunosc. Dar nu sînt sigur. N-aș vrea să fac o confuzie.

— După întîlnirea cu această doamnă ați fost, pare-se, atacat. În noaptea asta, la Viena. Bănuiți cine v-a atacat?

— Vreun bețiv, probabil.

Polițistul își aprinse o țigară.

— Nu v-ați gândit niciodată că ați putea fi un martor incomod ?

— Martor incomod ?

— Da. Bărbatul acesta, pe care l-ați recunoscut, se numea Müller și a fost găsit asasinat într-o stație de metro. L-ați mai întâlnit după discuția pe care ați avut-o la hotel ?

— Mi s-a părut că era în gară.

— La Hauptbahnhof ați fost, desigur, cu treburi...

— Am asistat la sosirea trenului care venea din România.

— Explicabil, murmură polițistul, dar se vedea cât de colo că gîndea altceva. Vă mulțumim, domnule Ivașcu. Iată cartea mea de vizită. Împreună cu un coleg însoțim raliul la cererea organizatorilor. Pe dosul cărții de vizită am notat locul unde voi locui la București. Mi s-a rezervat camera 501 la „Intercontinental“. Pe drum, putem vorbi, dacă vă face plăcere, prin centrala telefonică mobilă. Indicativ : W2G. Vă mulțumesc...

Ivașcu îngîină un salut și ieși.

Afară, spre surprinderea lui, era așteptat de Radu Nicolau.

— Mă grăbesc, îi spuse acesta, dar trebuie neapărat să-ți spun ceva. În legătură cu ce-am mai discutat. E vorba de profesorul Ganea. Azi-noapte...

Radu îi povesti cele văzute.

— Părerea mea e că profesorul pune ceva la cale. S-ar putea să iasă prost pentru noi. Fii cu ochii în patru!

— Ce să fac ? Lasă-mă în pace ! Acum începi tu să ai obsesii polițienești ! Ce importanță are că Ganea s-a întâlnit cu cineva ?

Nicolau se înnegură. Își luă bun rămas și alergă spre mașina televiziunii. Era contrariat de comportarea lui Alin.

Trecuseră de vama maghiară și totul decurgea în ordine cînd... fără un motiv evident, Lăzărescu frînă.

— Oricît aș încerca, nu pot conduce. Simt nevoia să stau culcat. Iar mi-e rău...

Noroc că echipajul cu indicativul „T“, la volanul căruia se afla Stoichițoiu, se afla în spatele lor. Opri.

Aflînd că inginerul nu se simțea bine, se oferi să-l primească din nou în mașina lui.

— Degeaba ați încercat să scăpați ! Tot cu mine vă e dat să călătoriți, spuse în glumă Stoichițoiu. Haideți. Vi s-a rezervat bancheta din spate.

Ivașcu trecu la volan. Îl rugă pe Grigoriu să ia legătura cu echipajele aflate în cursă. Răspunseră pe rînd. Mai întîi Lăzărescu, apoi Marinescu. Totul era normal. Cerea informații privind clasamentul. Grigoriu le comunică ultimele date.

— În regulă ! încheie Marinescu, care concura pe un *Gordini* special. Săltăm noi în clasament, nici o grijă, cînd vom intra pe „teren propriu“.

După încheierea convorbirilor, în mașină se așternu tăcerea. Se lăsase un întuneric dens, cerul se înnorase. Pe parbriz începură să apară picături mici de ploaie. Comunicatele direcției raliului se succedau cu regularitate, din jumătate în jumătate de oră. Buletinul meteorologic difuzat la ora patru anunța vreme închisă, favorabilă ploilor de durată.

Ivașcu ascultă datele fără prea mult interes. La ora asta, ziarul la care lucra apăruse. Neexistînd o ediție de după-amiază, n-avea rost să transmită nimic la București. În liniștea care se lăsase după ultimul comunicat, se auziră cîteva rateuri. Motorul începuse să „tușească“, cum zic șoferii. Încercă să accelereze, dar nu i se răspundea la comenzi. După vreo doi-trei kilometri, fu nevoit să oprească.

— Ce are ? întrebă Ganea.

— De unde să știu ? zise Alin înciudat.

— Păi să vedem la motor. Ai cheia ?

— N-aveți voie să umblați la motor ! interveni prompt Grigoriu. Nu uitați că e sigilat. Dacă umblăm, înseamnă că renunțăm la experiență. Trebuie să așteptăm sau să chemăm prin radio un oficial, care să...

Nu-și termină fraza. Lîngă ei se oprise mașina cu indicativul „T“.

— Ce e ? Ce s-a întîmplat ? întrebă Lăzărescu.

— Nu mai trage motorul, spuse Alin.

Lăzărescu trecu la volan. Îi invită pe ceilalți să coboare. Acceleră și dispăru în noapte. Reveni în câteva minute.

— O fi fost vreun gunoi în carburator. Acum merge bine. Cred însă că trebuie să-i mai reducem din sarcină. N-ați vrea să treceți în mașina cealaltă? se adresă el lui Grigoriu.

— Eu rămân aici, spuse Grigoriu. Am aparatura radio.

— Nu se poate schimba? întrebă Stoichițoiu.

— Ba da, dar pierdem timp.

— Rămîneți atunci, spuse Lăzărescu. Poate treceți dumneavoastră la noi, continuă întorcîndu-se către Ganea.

— Nici nu mă gîndesc! Pînă la Budapesta sînt doar vreo două sute de kilometri. O să mergem puțin mai încet. Ei și? Cu atît mai bine! Noaptea e foarte întune-coasă și plouă. Rămîn pe mașina specială, m-am obișnuit cu ea. La vîrsta mea nu-s plăcute schimbările.

— Deci, nimeni nu se mută, conchise Lăzărescu. Atunci, porniți. Vom fi pe-aproape. Dacă se mai întîmplă ceva la motor...

Ploaia continua să cadă fără încetare. Asfaltul era ud și plin de mîzgă. Ivașcu privi în urmă. Mașina lui Stoichițoiu nu se mai vedea. Pe lîngă ei treceau tot felul de autoturisme.

După ce ieșiră din Györ, făcură la stînga, spre Dunaalmas, pe șoseaua care șerpuiește pe malul Dunării.

— Ce v-am spus eu? zise la un moment dat Ganea. Ne-am alarmat degeaba. Motorul merge excelent.

La puțin timp după ieșirea din drumul principal, în urma lor apăru o mașină cu faruri de ceață. Se apropie cu mare viteză și-i depăși. Ivașcu o văzu preț de o secundă — era un *Masserati* negru. Din nou, șoseaua deveni pustie.

Picăturile de ploaie începură să bată mai tare în geamuri. Se auzea fîșîitul ștergătoarelor și, la intervale regulate, păcănitul lor cînd ajungeau la capătul cursei. Parcă bătea un metronom, punctînd scurgerea timpului. Profesorul moțăia. Matei Grigoriu fuma.

— Ziceați ceva de aparatul de frînare automată, îl interpelă Ivașcu pe profesor.

— Nu-l mai pun în funcție fiindcă șoseaua e pustie. În afară de asta, nu vreau să ți se facă rău și dămitale. Grigoriu n-are carnet așa că, dacă te îmbolnăvești, trebuie să-ți iau locul. Și nu doresc să ajung șofer de raliu.

— Nu l-ați mai încercat de la Viena?

— Nu! M-am lămurit asupra funcționării lui! Dealtfel trebuie să-i schimb bateriile.

Alin privi spre Ganea. Stătea cu capul aproape de parbriz, să poată vedea mai bine prin pînza ploii. Din urmă se zăriră farurile puternice ale unui autoturism, care aruncau o lumină galben-verzuie. Se apropia cu repziciune. Când fu la vreo sută de metri, șoferul stinse și aprinse luminile de cîteva ori, claxonînd ca un disperat. „Asta-i novice rău, își zise Alin. Semnalează că vrea să mă depășească, dar tot nu se încumetă...”

Nu apucă să-și sfîrșească gîndul. Se auzi un scrișnet infernal, semn că plăcuțele frînelor se încleștaseră pe discurile roților. Mașina specială începu să alunece pe asfaltul ud și plin de mîzgă.

— Ce faci, dom'le?! țipă Ganea îngrozit.

Ivașcu încercă să redreseze mașina învîrtind de volan, dar aceasta continua să derapeze. Roțile ajunseră pe marginea șanțului din dreapta șoselei, alunecară și mașina se înclină. Izbitura fu deosebit de puternică pe partea unde se afla profesorul, care fu proiectat în parbrizul spart în mii de cioburi. Alin, lovit în coșul pieptului de volan, își pierdu cunoștința. Grigoriu nu fu mai norocos: se izbi de spătarul scaunului din față. Șocul îl ameți.

Autovehiculul care venea din spate și semnalizase cu intenția de a depăși se opri. Din el coborîră doi bărbați care alergară spre mașina răsturnată.

— Ce s-a întîmplat? E cineva rănit? întrebă unul dintre ei în germană.

Dîndu-și seama că profesorul Ganea e într-o stare gravă, se ocupară de el. Grigoriu nu-și revenea din leșin. Ivașcu îi auzi ca prin vis vorbind.

— Pierdem timpul! O să anunțăm direcția raliului. Hai! Cred că bătrînul e mort.

— Ai găsit pachetul?

- Da.
- Și pe celălalt ?
- Desigur.
- Atunci, hai ! Repede. Se apropie o mașină !

O rupseră la fugă. Alin încercă să împingă ușa cu picioarele. Nu izbuti. Se răsuci și veni cu capul în dreptul mînerului. Apăsă pe el cu umărul teafăr. Ieși din mașină. Deschise portiera din spate. Reuși, cu chiu cu vai, să-l scoată pe Grigoriu. Operatorul făcu doi-trei pași împleticiți și se așază.

...Ploaia continua să cadă monoton. Spre răsărit, vâlul nopții începea să se destrame.

Nu apucase să se scurgă nici un sfert de oră. Lîngă mașina accidentată se opri cea condusă de Stoichițoiu.

— Ei sînt ! țipă acesta înspăimîntat.

— Au avut un accident ! strigă inginerul alergînd spre mașina derapată în șanț.

Alin îi făcea respirație artificială lui Ganea.

— Cum s-a întîmplat ? îl întrebă Lăzărescu.

— S-au blocat frînele...

— Din cauza aparatului profesorului ?

— Nu... Nu știu... Nu cred... După accident, a oprit o mașină. Semnalizase cu farurile și claxonase insistent că depășește... Au coborît doi indivizi... Au încercat să ne ajute, dar s-au răzgîndit.

Lăzărescu și Stoichițoiu îl scoaseră pe Ganea din mașină. Abia mai respira. Îl întinseră pe o prelată, aproape de marginea drumului. Lăzărescu luă harta și o cercetă. Pînă la Györ erau doar treizeci de kilometri. Hotărî să-l ducă pe profesor la spital și, totodată, să anunțe conducerea raliului. Grigoriu, restabilit de-a binelea, făcu apelurile cuvenite prin radio și ceru ajutor. Li se anunță că va veni o mașină care să-i remorcheze.

— Să nu stăm cu mîinile în sîn, zise Lăzărescu. (Pentru prima dată de cînd îl cunoștea, Alin simțea că-i admiră priceperea cu care lua măsurile necesare într-o situație grea). Stoichițoiu îl va duce pe profesor la spitalul

din Györ. Dumneata, i se adresă lui Ivașcu, rămîi cu mine. Hai să vedem care sînt proporțiile dezastrului ! Pînă una-alta, să scoatem bagajele din mașină. Să fim gata de plecare. Vom merge toți cu mașina „T“. Fii drăguț și ajută-mă să-l urcăm în mașină pe profesor.

Stoichițoiu porni cu toată viteza spre Györ. Lăzărescu și Alin continuau să scoată lucrurile din mașina avariată, punîndu-le pe prelata pe care zăcuse Ganea. Găsiră aparatul profesorului. Aprinseră o lanternă și cercetară podeaua.

— Nu știți unde o fi geanta profesorului ? Ia stai ! Nu cumva e acolo ? întrebă inginerul.

Lumina lanternei căzuse asupra genții cu pricina, care zăcea desfăcută sub mașină. Înăuntru se aflau cîteva lucruri fără însemnătate : un prosop, o trusă de bărbierit și o carte. Lăzărescu o închise și o așeză lîngă celelalte bagaje. Grigoriu stătea pe prelată, ținîndu-se de umărul lovit.

— Gata de plecare ! zise inginerul, ștergîndu-și fruntea learcă de sudoare. Aplecîndu-se, cercetă cu atenție roțile mașinii și frînele.

— Aș vrea să-ți pun o întrebare, îi spuse într-un tîrziu lui Ivașcu. Ce crezi, cum s-a putut produce accidentul ? Frînele nu sînt blocate !

— Dar au fost, vă asigur !

— Nu cumva, din greșeală, profesorul a uitat deschis aparatul de imitat țintele ? Ia să vedem.

Lăzărescu cercetă aparatul. Era închis.

— Credeți că imitatorul de obstacole ne-a făcut pocinogul ? întrebă Alin.

— Tot ce se poate. Mașina e avariată, iar sigiliile rupte. S-a dus pe apa sîmbetei invenția inginerului Dobre.

— Nenorocit eșec. Și asta, din cauza mea.

— Da,... un eșec, spuse Lăzărescu, dar nu din cauza dumitale...

— Părerea mea e că...

Alin se opri. N-avea rost să-și arate bănuielile. La urma-urmei, cine îl asigura că inginerul însuși nu făcuse ceva mașinii, mutîndu-se apoi alături de Stoichițoiu, sub pretext că e bolnav ? Cu puțin înainte de accident, o verificase de unul singur. „Cel care a acționat însă direct a

fost Ganea. Nu știu exact cum s-au petrecut lucrurile, dar sînt sigur că profesorul este amestecat. Nicolau avea dreptate, bănuindu-l. Cu cine s-a întîlnit? Nu cumva aparatul era deschis și, în clipa accidentului, l-a închis? Cei din mașina care venea din urmă puteau fi foarte bine înțeleși cu el. Altfel ce sens ar fi avut cuvintele lor? Ce „pachet“ or fi luat? Da! Ganea e complicele! A deschis aparatul, frînele s-au blocat, oferind astfel posibilitatea ca străinii aceia... Dar, oare, cum se face că imitatorul de obstacole a funcționat exact în momentul cînd s-au apropiat bandiții?“

Rămase cîteva clipe pe gînduri.

„Pentru asta ar fi o explicație: l-a deschis profesorul cînd i s-a semnalizat cu farurile. Deși... ca orice om, trebuie să țină la viața lui. Și-ar fi dat seama că riscă enorm punîndu-l în funcție. Putea provoca un accident din care nici el nu avea certitudinea că va scăpa teafăr!... Instinctul de conservare i-ar fi împiedicat să-și riște pielea... Și totuși...“

Nu știa ce să mai creadă. Se așează pe prelată alături de Grigoriu care gemea reținut.

— Vă doare umărul?

— Îngrozitor.

Cîteva minute mai tîrziu, apărură mașina condusă de Stoichițoiu.

— Profesorul Ganea a fost internat la spitalul din Györ, spuse acesta.

— Ce se va întîmpla cu el? întrebă Alin.

— Peste o zi-două, cînd își va reveni pe deplin, va fi dus la Budapesta, iar de acolo trimis în țară cu avionul. L-am rugat pe directorul spitalului să telefoneze la ambasada noastră, adăugă Stoichițoiu.

Încărcară toate bagajele în mașina cu indicativul „T“. Pe șoseaua pustie la ora aceea, zăriră venind o mașină „Service“, trimisă de direcția raliului pentru remorcarea autoturismului avariat.

Le fu necesară aproape o jumătate de oră de efort ca să-l scoată din șanț. Sigilară iar capota motorului. Mașina „Service“ porni cu viteză redusă spre Györ. Pe geamul din spate al autoturismului românesc se vedea clar numărul de concurs — 13.

— A fost cu ghinion, zise Alin.

— O mare nenorocire ! interveni Grigoriu.... De-acum, motorul special e la îndemîna oricărui indiscret.

— Se vor lua măsuri de pază, spuse Lăzărescu, care discutase îndelung cu oficialul care asistase la remorcare. Din păcate, nu ştiu ce-ar mai fi de păzit.

— Ce vreţi să spuneţi ? întrebă Alin.

— N-aţi observat nimic ? Motorul nu mai avea... carburator.

— Cum ? Deci asta e ! Am fost jefuiţi, izbucni Ivaşcu aproape ţipînd.

— Degeaba ne lamentăm. Pierdem vremea ! Să-i dăm bătaie ! Trebuie să recuperăm aproape o oră. Tonul categoric al lui Stoichiţoiu încerca să-i readucă la realitate.

Porniră. Maşina gonia spre Budapesta. Acul kilometrajului îngheţase parcă în dreptul cifrei 130. Trecură prin Tata, apoi prin Tatabanya unde întâlneau şoseaua principală Viena-Budapesta. Motorul funcţiona impecabil. Se auzea un duduie înfundat, care predispunea la somn. Se luminase. Aproape de Budapesta răsări soarele. La ora şapte şi jumătate ajunseră în faţa Insulei Margareta.

— Aş vrea să vă întreb ceva, se adresă Alin lui Lăzărescu. Nu ştiţi ce-a căutat profesorul Ganea în parcul de maşini azi-noapte, cu puţin înainte de plecare ? L-aţi trimis dumneavoastră ?

Inginerul făcu ochii mari.

— Ganea a fost la maşină azi-noapte ? Imposibil ! Cheile au fost la mine tot timpul. Şi mi se pare că profesorul n-a ieşit din hotel.

Fu rîndul lui Alin să se mire.

„Steaua fără nume”...

De la locul accidentului şi pînă la Budapesta, Ivaşcu nu încetase să-şi pună întrebări, să emită tot felul de ipoteze. Nu înţelegea cum acţionase aparatul inventat de profesorul Ganea. Cine îl pusese în funcţie ?

Ceea ce îl mira, de asemenea, era nepăsarea cu care Lăzărescu acceptase dezastrul. „I s-a încredințat invenția inginerului Dobre. Ar trebui să-l doară că motorul nu mai poate fi brevetat. Dar omul nostru e calm. Asta mă face să cred că nu-i străin de atacul bandiților. Pentru că nu mă mai îndoiesc că cei doi erau bandiți. Au furat carburatorul mașinii ! Inginerul știa, probabil, că se va produce un accident. De aceea s-a prefăcut bolnav și a părăsit „speciala“. N-a vrut să riște. M-a lăsat să conduc eu. Să fiu eu țapul ispășitor“.

Echipajele se opriă în dreptul podului de lângă Insula Margareta, unde se instalase direcția raliului și de unde se dădea startul pentru proba de îndemînare. Ivașcu își confruntă datele cu cele de pe fișele oficiale. În ciuda faptului că hotărîse să ia legătura mai tîrziu cu Bucureștiul, cedă insistențelor lui Grigoriu, care voia să-și probeze aparatele în noile condiții, adică pe noua mașină.

Întocmi deci un articol. Grigoriu îl transmise prin morse, folosind ca intermediar pe YO3AA, un radioamator, prieten de-al său. Avînd timp la dispoziție, Alin vru să se convingă că bătrînul Mardin recepționase mesajul. Totul era perfect. Îl chemă prin centrala raliului.

— S-a întîmplat ceva deosebit ? întrebă Mardin.

— Mașina în care m-am îmbarcat la München s-a avariat. Am avut un accident.

— Autoturismul care experimenta noul tip de motor ?

— Da.

— Ai avut noroc. Puteai s-o pățești rău, spuse Mardin. Deci, în concurs au mai rămas doar trei mașini. Două în competiția oficială — Lăzaru și Marinescu și una *hors-concours* — Stoichițoiu. Apropo ! Mi-a telefonat de la spital un inginer, Dobre. Întreba...

— Să nu-i spui nimic. Lasă-l în pace ! Altfel face infarct !

— Bine, bine. Vrea să știe totuși dacă celelalte...

— Poți să-i spui ce vrei despre ele. Numai despre mașina lui să nu zici nimic. Ne-a purtat ghinion numărul 13.

— Salut ! Pe deseară !

Alin privi listele de start, în proba de înmînare. Mașina lui Stoichițoiu concura și ea. Sosise în Budapesta printre ultimele, dar nu era luată în considerație numai etapa Viena-Budapesta, ci și celelalte, în care obținuse rezultate valoroase. E drept, se afla pe locul șaisprezece (din douăzeci și doi de concurenți), dar putea să recupereze, vorba lui Lăzaru, „pe teren propriu“, adică în țară. Dealtfel, pentru mașinile înscrise *hors-concours* nu avea prea mare importanță clasamentul. Totul era să se termine cursa cu bine, fără incidente care i-ar fi obligat pe oficiali să desigileze.

„Mașina lui Stoichițoiu era sigilată și ea. Un capriciu al stăpînului ei? A vrut să arate colegilor că *Dacia* lui n-are nevoie de nici o intervenție la motor pînă la București și că e șofer bun? Bravo! Mașina lui o să meargă excelent, dar Lăzărescu și noi, ceilalți, pe unde scoatem cămașa?”

În proba de îndemînare concurenții porneau de la Insula Margareta, urcau la Bastionul Pescarilor și pe dealul Gellert, apoi treceau înapoi Dunărea pe „Podul cu lanțuri“. După ce defilau prin fața Parlamentului, reveneau în apropierea locului de start.

Alin privea distrat plecările echipajelor.

Deodată, își auzi numele. Era chemat la telefon în cabana „Duna“. Spre surprinderea lui, auzi glasul Paulei.

— Alo, Alinus!

— Paula?

— Da. Aș vrea să te văd. Sînt în fața Parlamentului. Te aștept.

Ivașcu se uită în jurul său. Căuta o mașină. Circulația era suspendată din cauza raliului. Porni așadar pe jos și abia cînd ieși din zona de concurs, reuși să găsească un taxi. Paula îl aștepta lîngă mașina ei. Îl invită să urce.

— Nu cumva vrei să mă răpești? o întrebă el, văzînd că pornește imediat.

— Și dacă ar fi așa? Privirea ochilor verzi, migdalați îl învălui.

„Nu încape nici o îndoială că îmi place. Altfel n-aș accepta cu atîta ușurință riscul. Femeia aceasta e în legă-

tură cu bandiții. Tocmai de aceea voi încerca să fiu în preajmă-i. Poate dau de un fir“.

— La ce oră se sfîrșește proba de îndemînare ?

— La ora zece, cînd începe etapa Budapesta-Oradea.

— Ai terminat lucrul ?

— Da. Mai transmit o dată la Oradea, apoi sînt liniștit pînă ajung la București. Dar de ce întrebi ? Vrei să știi ce face un ziarist la un raliu ?

Paula se făcu că nu aude. Ajungînd în dreptul hotelului „Crăișorii“, fapt care-i aminti lui Ivașcu de romanul lui Jokay Mòr, opri.

— Vrei să urcăm în camera mea ? E abia opt și zece. Sau ți-e teamă de... mine ?

— Teamă ? Nici vorbă ! spuse el, uitînd sub povara ochilor verzi, de pățania de la Viena.

Paula avea o cameră la primul etaj. Urcară pe scări. Alin îi oferi brațul, dar ea preferă să-l prindă de mînă. Intrînd, îi văzu bagajele frumos rînduite. Numai pledul de pe pat era deranjat, semn că se odihnise. Sosise, probabil, mai devreme decît ei în Budapesta și apucase să doarmă cîteva ore.

— N-am coniac, dar mi s-a adus o specialitate ungurească : Baracz palinka. Ca la prima întîlnire, turna în pahare fără să aștepte încuviințarea lui. În sănătatea ta, Alinus !

O privi. O rochie scurtă lăsa să se vadă picioarele frumos bronzate. La lumina zilei ochii aveau reflexe verzi-albăstrui. Scoțîndu-și pălăria de voiaj, părul negru îi căzu bogat pe umeri. Avea mîini delicate, cu degete lungi. Pe inelarul mîinii drepte purta un inel cu smarald.

Simțînd privirea lui Alin, se roși. Bău repede o înghițitură, care îi provocă un acces de tuse. Ivașcu zîmbi, fiind totuși atent la cel mai mic zgomot. Camera nu comunica decît cu baia.

— Ești crispat. De ce ?

— Nimic. Deși aș avea motive.

— Nu înțeleg, murmură ea.

Se hotărî să-i spună.

— Știi că la Viena, după ce ne-am despărțit, am fost atacat în plină stradă ?

— Cum ? Așadar au îndrăznit ?

Alin vru să spună ceva, dar ea îi puse degetul pe buze și își miși ochii.

— Cine-s cei care „au îndrăznit“ ? Îi cunoști ? întrebă el, în șoaptă.

— Nu. De unde să știu cine te-a atacat ?! Habar n-am ! Or fi fost niște hoți care au profitat de întunericul de pe străzi, răspunse Paula încurcată și parcă necăjită că o luase gura pe dinainte.

— Tot ce se poate, îi făcu el jocul și citi pe chipul ei că e bucuroasă că o înțelege și-i vorbește șoptit.

„Probabil cineva ne ascultă“.

— Hai să bem ! Sînt fericită că te revăd, Alinus. Scoțînd din poșetă un creion, scrise pe o bucată de hîrtie : „Nu mai întreba nimic ! Vom vorbi la ieșirea din hotel. Joacă rolul unui îndrăgostit !“

Ivașcu citi și ridică din umeri. Nu știa ce să mai creadă.

— Ți-a făcut plăcere că ne-am revăzut ?

— Desigur !

— Dacă vrei să știi, am continuat drumul însoțind raliul numai din dorința de a te revedea. La Viena puteam lua avionul, dar voiam să te mai întîlnesc.

„Ce cuvinte mari ! Și sună atît de fals ! Cît de frumoase au fost clipele acelea din „caleașca de aur“, în „roata lumii“... Vorbele erau simple, dar spuse din inimă. Ce-i cu ea ? Cine a rugat-o să facă pe îndrăgostita și de ce îmi cere să mă prefac și eu ?“

— Nu te bucuri ?

— Ba da. Ba da. Paula. Am fost atît de nefericit atunci cînd m-ai condus spre hotel și mi-ai spus că poate nu ne mai revedem ! Adevărul e că țin la tine foarte mult...

Alin își dădu seama că nu mai juca un rol, ci că totul era adevărat. Se îndrăgostise.

— Nu știu nimic despre tine, Paula. Tu ești... „steaua fără nume“. E titlul unei piese românești. N-ai de unde s-o cunoști. Personajul principal e îndrăgostit de o femeie care apare și dispare din viața lui fără să știe mai nimic despre ea.

Paula întinse mîna și-l mîngîie pe obraji. El i-o reținu o clipă și i-o sărută.

— Spune-mi, Alinus, dacă te-aș ruga să călătorești cu mine pînă la București, în mașina mea, ai accepta ?

— Să călătorim împreună ?

— Întocmai. Îmi vei arăta locurile prin care trecem. E țara ta, nu-i așa ? Mi-ar plăcea să-mi vorbești despre ea, să-i descopăr frumusețile prin ochii tăi.

„Ce mai ascunde și propunerea asta ? Nu cumva e o cursă ?“ se întrebă Ivașcu.

— Și bagajele ?

— Le vei muta în mașina mea. Am loc destul. Sînt singură în mașină. Unchiul meu a plecat cu avionul. Mă așteaptă la București.

— Am și unele obligații față de cei cu care am călătorit pînă acum.

— Mă refuzi ?

Peste chipul Paulei trecu o umbră. Întinse iarăși mîna și-l mîngîie pe obraji. Alin închise ochii.

— Vei pleca la drum cu o necunoscută. Nu îți surîde ?

— Într-adevăr. Cu o necunoscută. Nu știu nimic despre tine. Doar că te numești Paula Taylor.

— De ce trebuie să știi și altceva ? Eroina din piesa aceea de teatru a spus mai multe despre ea ? Mă numesc Paula Taylor și atît. Am să-ți spun motivul pentru care vreau să vii cu mine. Am nevoie de tine. Mă amenință ceva. Nu pot să-ți destăinui ce anume. Dar tu, Alinus, ești pavăza mea. O femeie îți cere ajutorul. N-o s-o refuzi.

Aparent, rezerva lui Ivașcu se topi ca prin farmec. „Paula nu-i străină de furtul colierului și nici de atacul asupra mașinii noastre. O să merg cu ea, dar înainte de asta, de îndată ce intrăm în țară, o să mă adresez celor în drept să cunoască tot ce mi s-a întîmplat“.

— Te însoțesc, cu o condiție. Să nu ne depărtăm prea mult de prietenii mei. Poate e totuși nevoie să transmit ceva. În mașina lor am la dispoziție o splendidă aparatură radio.

— Așaaa ! se miră ea. Atunci înțeleg de ce a fost posibil ca azi-noapte... Alinus, azi-noapte n-ai pățit nimic ?... Uff, ce întrebare prostească ! Desigur că ai călătorit bine de vreme ce ești aici, viu și nevătămat. Scuză-mă, dragul meu. M-a zăpăcit băutura asta. E delicioasă, dar prea tare

pentru mine. Să-ți mai torn un pahar. În sănătatea ta, Alinus !

— Și a ta, Paula, spuse Ivașcu.

Se ridică să plece. Era cam cu un cap mai înalt decât ea. Se aflau unul lângă celălalt, singuri în această cameră de hotel. Paula își înălță fața spre el. Avea ochii luminoși și obraji ușor învăpăiați. Alin îi cuprinse umerii și o sărută. Nu fu schițat nici un gest de împotrivire, dar mâinile îi rămaseră nemișcate pe lângă corp, de parcă ar fi fost paralizate.

— Iartă-mă, murmură Alin. Oboseala, farmecul tău, această băutură... Sînt amețit. Iartă-mă, repetă și se grăbi să iasă din cameră. În pragul ușii se opri și o mai privi o dată. Stătea nemișcată, ca o statuie. Sărutul acela avusesese darul s-o împietrească.

— La revedere, Paula.

— La nouă și jumătate în hol, Alinus.

Ivașcu se întoarse din nou. Cine vorbise ? Paula ? Fără îndoială că ea. Dar nu făcuse nici o mișcare. Părea, în continuare, neînsuflețită.

— Cu atît mai bine ! Vom fi mai puțini în mașină, spuse Lăzărescu, aflînd că Ivașcu are intenția să se mute, „în mașina unui prieten“.

— Nu mai aveți nevoie de aparatura mea ? întrebă Grigoriu.

— Am comunicat rezultatele de la proba de îndemînare. Cu asta mi-am încheiat, deocamdată, transmisiile prin radio. După-amiază, cînd ajungem la Oradea, voi scrie articolul pentru mîine și îl transmit telefonic. Vă mulțumesc pentru sprijinul de pînă acum.

— Cu multă plăcere, spuse Grigoriu.

Stoichițoiu îl trase de-o parte pe Ivașcu.

— Mergi cu... o femeie ? întrebă el.

— De ce credeți asta ?

— Te-am văzut cu o femeie. Erați în fața Parlamentului.

— E o doamnă care nu vrea să fie singură. Vrea să-i fiu ghid, să-i prezint frumusețile țării.

— A, așa ! făcu ironic Stoichițoiu și felul lui de a vorbi îl deranjă pe Ivașcu.

Se depărtă gîndindu-se dacă făcuse bine acceptînd invitația Paulei. „A fost mirată aflînd că în mașină avem aparatură de radio. Imediat m-a întrebă dacă pățisem ceva în cursul nopții precedente. Aici a greșit. De unde putea să știe că mașinii noastre i se întîmplase ceva ? Paula e complicea celor doi străini. La hotel s-a ferit să-mi vorbească cu glas tare și mi-a scris acest bilețel... Nu cumva, totuși, se ferește de ceilalți din bandă ?“

Încerca să-și găsească o scuză pentru că acceptase s-o întovărășească. „Se teme de ceva. Poate vrea să scape de cineva, care o urmărește și vrea să-i facă rău ?...“

Înainte de plecarea din Budapesta, Lăzărescu decise în calitate sa de șef al delegației ca Grigoriu să fie văzut de un medic. Îl dorea foarte tare umărul.

— Cîteodată simt că mă săgetează de-mi vine amețeală, spuse el. Dar cel mai cumplit mă doare gîndul că invenția inginerului Dobre...

— Așa a fost să fie, făcu resemnat inginerul și ridică din umeri.

Alin îl privi intrigat. „Cît de puțin îi pasă ! Dacă ar fi fost invenția lui, s-ar fi comportat, oare, tot așa ?“ gîndi înciudat.

Lăzărescu telefonă la ambasadă pentru a se interesa de situația lui Ganea, internat la Györ. I se răspunse că profesorul își revenise, dar trebuia să mai rămînă internat cîteva zile. Cît despre mașină, aceasta fusese luată în primire de „Automobil-clubul“ din Györ și dusă într-un garaj pentru a fi ferită de privirile indiscrete.

PARTEA A DOUA

Bota intră în acțiune

Ieșiseră din Szolnok. Prin localități Paula reducea viteza, dar pe drum drept rareori conducea sub o sută douăzeci de kilometri pe oră. Alin stătea țeapăn și privea țință de-a lungul drumului, de parcă ar fi trebuit să înregistreze toate amănuntele și să descrie itinerarul pentru o revistă de turism. După mai bine de o oră de mers, Paula se întoarse spre el.

— Nu fumezi ? îl întreabă, îmbiindu-l să ia o țigară dintr-un pachet Kent.

— Nu acum.

— Vrei să dau drumul la radio sau la casetofon ?

— N-am preferințe.

Răspundea laconic. Hotărîse să se poarte cît mai distant. Îmbrățișarea aceea, care o lăsase nemișcată, avusese darul să-l readucă cu picioarele pe pămînt, să-și dea seama că tratase gestul lui cu un dispreț suveran. Invitația de a merge cu mașina ei avea, fără îndoială, un substrat. Trebuia, deci, să fie atent.

Paula deschise casetofonul. Cu glas nostalgic, o femeie cînta o melodie suavă ce predispunea la visare. Versurile cîntecului te invitau să nu uiți niciodată locurile natale.

— Îți place ? întreabă Paula.

— Foarte mult.

— Mie îmi amintește de Egipt. Acolo mi-am petrecut copilăria și adolescența. Tatăl meu era funcționar la banca Angliei. A murit în 1965.

Auzind cuvîntul Egipt, gîndul lui Alin zbură la „Colierul Cleopatrei“.

— ...și întotdeauna cînd aud această melodie, mă văd în faptul serii fie pe malul Nilului, privind întinsul apelor revărsate și bărcile pescarilor alunecînd de colo-colo, fie lîngă „Sfinxul de la Giseh“.

Szolnokul rămase în urmă. În fața lor se profila cîmpia, uriașa cîmpie a Tisei, întunecată din cauza cerului sumbru, pregătît de ploaie. Paula depăși microbuzele presei, cîteva mașini-cisternă ale unor companii petroliere, atelierele mobile ale firmelor *Renault* și *Volkswagen*. Toate erau încărcate cu reclame, afișe și emblemele „Raliului Europa“.

„Conduce cu siguranță, dar stăpînită de beția vitezei“, își zise Alin, văzînd-o cu cîtă dezinvoltură depășea mașinile concurenților. Deodată, zări *Opelul* galben condus de Moek și Dillen. Trecînd pe lîngă el, privi cu coada ochiului spre Paula. Nici o tresărire. Deci nu-i cunoștea.

Se apropiau de granița dintre Ungaria și România.

— Îmi place să merg cu viteză, spuse Paula. Ție... ?

— Sînt, de obicei, ponderat.

— Mă grăbesc pentru că la Oradea — am pronunțat bine ? — la Oradea — primul oraș mare din România pe care-l întîlnim, nu-i așa ? — vreau să dau un telefon la București, la hotel „Intercontinental“. Unchiul meu, care face parte din juriul raliului, a plecat din Viena cu avionul. Aș vrea să aflu cum a ajuns. E un om în vîrstă... Domnul Growman Nikholas, dacă te interesează cum se numește.

Alin nu schiță nici un gest.

— Spune-mi, Alinus, ziariștii de sport sînt în general cunoscuți în România ?

— Depinde. Nu toți.

— Tu, de pildă ?

— Da. De cînd scriam despre volei, iar voleibaliștii noștri aveau rezultate frumoase. Asta a fost demult. Sper totuși că cititorii nu m-au uitat.

— Afirmația asta o s-o verificăm în curînd, la graniță. Să vedem dacă primii români pe care-i vom întîlni, mă refer la autoritățile de la graniță, te vor recunoaște.

— Nu toți oamenii iubesc sportul...

Treceau printr-un tîrgușor, aflat la cîteva kilometri de frontieră. Paula opri.

— Era să uit ! Uff ! Am vrut, încă de la Budapesta, să cumpăr ceva care să-mi amintească de Ungaria... Am zărit un magazin în oraşelul ăsta. Uite-l acolo ! Voi alege câteva articole de artizanat. Vii şi tu ?

Coborîră şi intrară în magazinul care se afla la vreo treizeci de metri de maşină. Cumpără o faţă de masă, nişte şerveţele şi o păpuşă îmbrăcată în costum naţional maghiar.

— Bravo ! Mi-am uitat banii în maşină ! Aşteaptă-mă câteva clipe, Alinus. Mă duc să-mi iau geanta de voiaj.

Reveni destul de repede, după ce, aşa cum observase Ivaşcu, cotrobăise prin portbagaj.

— Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi, se adresă ea vînzătoarei, în engleză. Ştiam că am forinţi într-o geantă de voiaj. Era vîrită printre bagajele tale, Alinus. Am răscolit tot...

Ajunseră la punctul de frontieră. Pentru simplificarea operaţiunilor, se făcea un singur control : vameşii unguri veniseră la colegii lor români.

Dintr-o privire, Alin îl recunoscuse pe Werner. Schiţă un zîmbet şi i se răspunse. Bagajele Paulei fură controlate minuţios de vameşul ungur. Ivaşcu fu nevoit să le prezinte pe ale sale unui vameş român, în spatele căruia zări, preţ de o clipă, un bărbat cu părul alb. Deschise valiza, apoi geanta de voiaj. Vameşul văzu obiectele cumpărate la Kunstmuseum.

— Imitaţie, zise Alin.

— Am mai văzut şi la un operator al televiziunii, spuse vameşul.

Formalităţile s-ar fi desfăşurat mai repede, dacă acesta n-ar fi descoperit că se află în prezenţa unui ziarist sportiv. Drept urmare, începu o lungă şi interminabilă discuţie despre fotbal, apoi despre volei.

— Totul e în regulă ! declară vameşul maghiar, terminînd în sfîrşit controlul bagajelor Paulei, operaţiune la care asistase şi Werner.

Cuvintele acestuia fură un semnal pentru colegul său român, care se hotărî, cu părere de rău, să încheie discuția cu Alin despre sport !

Paula trase mașina în parcajul de dincolo de zona rezervată postului de frontieră și îl așteptă pe Alin, care se duse să-și cumpere niște țigări. Pe cînd plătea, privi întîmplător spre locul unde se afla mașina. Paula aranja lucrurile. Văzîndu-l apropiindu-se, se roși de parcă ar fi fost surprinsă făcînd ceva incorect.

— A !... Ai venit ?

Lăsa grăbită capota să cadă. Urcă și porni pe loc motorul.

Maiorul Bota sosi la Oradea cu avionul. Era însoțit de locotenentul major Radulian și de căpitanul de miliție Alexandru Gîrleanu. Știrea despre accidentul suferit de echipajul român la Györ, pe de o parte, iar pe de altă parte cererea formulată de comisarul Werner, fuseseră decisive pentru trimiterea lor în misiune.

Dealtfel, Bota nu era străin de experiența care se făcea în cadrul raliului. Încă înainte de plecarea concurenților din țară, fusese chemat de colonelul Pîrvu, șeful său. Directorul întreprinderii unde lucra inginerul Dobre le ceruse sprijinul.

— Componentii echipajului își vor apăra singuri invenția, declarase directorul. Dar s-a întîmplat ceva cu totul neprevăzut. Inginerul Dobre, care a construit carburatorul special și instalația de alimentare, a suferit un accident. A fost lovit în timpul nopții de o mașină care a dispărut. Poate că-i o simplă întîmplare. Dar dacă nu ?

Colonelul Pîrvu îl convocase pe maiorul Bota. Cercețările miliției pentru descoperirea șoferului care provocase accidentul nu duseseră la nici un rezultat. Raliul începea peste cîteva zile. Întreprinderea nu voia să renunțe la experiment. Era cea mai bună ocazie ca, într-o confruntare directă cu produsele unor firme de renume mondial, să fie verificată și omologată invenția.

Maiorul avu o scurtă întrevvedere cu directorul întreprinderii :

— De ce nu pleacă un colaborator al inginerului Dobre ? întrebă Bota.

— Pentru că nici unul nu are experiență competițională ca să poată participa la un raliu. Și-n afară de asta, doar unul singur, Mircea Moraru, posedă carnet de conducere. L-a obținut însă numai cu trei ani în urmă.

— Ce credeți că ar dori să afle un străin despre invenția inginerului dumneavoastră ? se interesase maiorul.

Directorul întreprinderii răspunsese deja unei întrebări similare formulate de colonelul Pîrvu. Reluă explicația :

— În primul rînd, lichidul special, carburantul. Nu e un secret că noi îl preparăm din polimerizarea gazului metan. Compoziția lui n-o cunoaște decît un colectiv restrîns. În al doilea rînd, e vorba de instalația de alimentare a motorului. Dobre a construit un carburator special. Cu alte caracteristici decît cel clasic.

— Cum veți transporta carburantul ?

— Aprovizionarea se face la Oradea, atît la dus, cît și la întors. S-au construit rezervoare suplimentare.

— Asta înseamnă că mașina are o autonomie de mers ce depășește două mii de kilometri. Adică distanța Oradea-München și retur.

Directorul îl privise admirativ. Bota era potrivit de statură, cu părul alb, fruntea ușor ridată, iar sprîncenele negre, stufoase. Ochii albaștri te scrutau cu o privire pătrunzătoare.

— Autonomia este de aproape două mii trei sute de kilometri. Se realizează cu o sută zece litri de combustibil special. Fiind vorba de un gaz comprimat, rezervoarele sînt mici. Este încă un avantaj al invenției inginerului Dobre.

Maiorul își trecu mîna prin părul alb-argintiu, cum avea obiceiul cînd îl preocupa ceva în mod deosebit.

— Tot la acest raliu va fi experimentată și o a doua invenție — un dispozitiv electronic de frînare automată (pe bază de infraroșii) în condiții de vizibilitate redusă. A fost brevetat, dar i s-au adus unele îmbunătățiri și pro-

fesorul Ganea, autorul ei, dorește să-l reverifice în cadrul concursului.

— Aparatul e voluminos ? întrebă Bota.

— Nu. În asta constă avantajul său. Fiind portabil, se poate adapta ușor oricărei mașini. Profesorul lucrează la o întreprindere din Oradea.

Colonelul Pîrvu se arătase interesat de convorbirea relatată de Bota.

— Cred că ar fi bine să ne revedem mâine. Te aștept cu propuneri, se adresează el maiorului. Până atunci...

— Aș dori să mai fac o vizită la întreprinderea condusă de tovarășul director, spusese Bota.

— E tocmai ce voiam să-ți propun.

Vizita maiorului Bota se soldase cu o hotărîre cu care colonelul Pîrvu fusese imediat de acord.

— Dacă va fi nevoie și de locotenentul major Radulian...

— Desigur. E un tînăr care a făcut progrese frumoase. Mai ales datorită dumitale.

Bota făcu un gest cu mîna, ca și cînd ar fi vrut să se apere de această laudă.

— Evident, în „Afacerea cuneiformelor“ a fost începător. În „Cazul sesterților falși“ * s-a văzut că avea o oarecare experiență. Sper ca în viitor colaborarea dumneavoastră să fie tot atît de rodnică.

— E limpede, tovarășe colonel.

— Nu-mi rămîne decît să-ți urez succes. Doresc ca la sfîrșit să te pot felicita și pentru talentul dumitale de... inventator, încheiase colonelul Pîrvu zîmbind.

La controlul vamal, Ivașcu remarcase prezența unui bărbat cu părul alb care, aflat în spatele vameșului, părea că urmărește preocupat caravana raliului. Nu-l cunoștea pe Bota. De aceea, fu surprins să constate că i se adresează.

* Vezi romanele „Sfîrșitul marelui preot“ și „Greșeala fatală“.

Se afla în holul hotelului în care i se rezervase o cameră. Întreg hotelul orădean fusese pus la dispoziția raliului. În după-amiaza zilei se făcea un circuit al Munților Apuseni, iar la ora opt seara se pornea în ultima etapă: Oradea-București. O etapă de noapte, destul de grea. Tocmai de aceea, Alin renunță să meargă și în circuitul Apusenilor. Rezultatele le obținea cu ușurință la „statul major” al raliului, instalat în hotel. Avea timp să scrie articolul necesar pentru ziar și să-l transmită înainte de a porni în etapa finală.

Radu Nicolau se pregătise în mod special pentru circuitul Apusenilor. Cursa se desfășura ziua și putea filma în condiții bune. Sosirea în București urma să fie înregistrată de alți colegi și transmisă ulterior, în cadrul rubricii de sport.

— Ce s-a întâmplat pe drum? Cum a fost? Ce-i cu accidentul? îl asaltă pe Alin, de îndată ce dădu cu ochii de el în hol.

Ivașcu îi povestește totul pe îndelete. Nu știa cine era răspunzător de accident. Îi bănuia pe toți, dar mai ales pe Ganea.

— S-ar putea ca profesorul să fi făcut o „pregătire” a accidentului. Ce a căutat la Viena în parcul de mașini? Curios mi se pare faptul că Lăzărescu i-a luat apărarea spunând că nu i-a dat cheile mașinii și că n-a ieșit din hotel. Or, chiar tu l-ai văzut...

Pe nesimțite, se apropie de ei bărbatul cu părul alb pe care Alin îl remarcase la vamă. Se prezentă.

— Bănuiesc, începu maiorul Bota, că s-au întâmplat multe lucruri care v-au intrigat în ultimele două zile. Cu dumneavoastră, se adresează el lui Ivașcu, aș dori să am o convorbire mai amănunțită. Sarcina pe care o am mă obligă să vă spun și motivul: erați la volanul mașinii când s-a întâmplat dezastrul. Aș dori să clarificăm unele detalii privind accidentul produs, se pare, din alte cauze decât inabilitatea șoferului.

Alin simți că-i revin culorile în obraji. Deci nu era abordat ca inculpat.

— Am trăit, într-adevăr, întâmplări extraordinare, tovarășe maior. Să vă spun drept, abia așteptam să ajung în țară ca să discut cu cineva în măsură să clarifice unele lucruri...

Peste zece minute, Alin și Radu Nicolau se aflau împreună cu maiorul Bota, Radulian și căpitanul Gîrleanu. Cei doi prieteni depăneau de-a fir a păr toate întâmplările. Radu — pe cele din tren, de pe culoarul hotelului, din noaptea în care s-a dat startul la Viena. Alin — începînd de la întâmplarea din gara centrală a Munchenului și pînă în clipa cînd trecuse frontiera, ajungînd în țară.

Căpitanul Radulian răsfoia ziarele germane pe care Nicolau le adunase cu grijă: relatau furtul colierului, moartea lui Müller, supozițiile reporterilor și altele.

Maiorul Bota asculta și, potrivit obiceiului pe care și-l făcuse în asemenea ocazii, desena cercuri pe hîrtia din fața lui. Radu Nicolau și Alin Ivașcu vorbeau de aproape o oră, completîndu-se reciproc. Bota începu să-și ciupească obrazul drept. Radulian știa ce înseamnă: șeful se plictisea.

— O clipă, zise maiorul, ajuns, pare-se, la capătul răbdării. Aș vrea să sistematizăm oarecum lucrurile.

Cei doi tăcură.

— Întîmplările legate de „Colierul Cleopatrei“ mă interesează doar pentru... pitoresc, spuse în glumă. Problema care se cere lămurită din punctul meu de vedere cuprinde accidentul, dispariția carburatorului și rănirea profesorului Ganea. E drept că cele două probleme se leagă, dar...

Făcu o pauză și se întoarse spre căpitanul Gîrleanu:

— Werner v-a cerut sprijinul pentru a descoperi hoțul colierului, nu-i așa?

— Da. Comisarul este încredințat că se află, în prezent, în România. Din cauza raliului, controlul vamal dintre R.F. Germania și Austria a fost superficial. Abia între Austria și Ungaria s-a făcut mai atent. Colierul le-a scă-

pat printre degete. Werner și colegul lui sînt convinși că faimoasa bijuterie de fildeș a ajuns în România.

Bota își ciupi iar obrazul drept și tuși.

— Pentru că cele două probleme se leagă, o să facem o mică retrospectivă, murmură maiorul ca pentru sine. Așadar, în tren o „împușcătură“ — de fapt, se adresă el lui Radu — o pocnitoare de bîlci. Lumea dă fuga pe sală, apoi dumneata constăți că ceva nu-i în regulă cu geanta profesorului, pe care-l vezi în vagonul alăturat cu un tip necunoscut.

— Care a apărut și la Viena, completă Radu. În seara cînd Ganea a intrat în parcul de mașini.

— Pînă aici e clar. Vine la rînd prietenul dumneavoastră. Se trezește cu un geamantan negru în mînă și înăuntru — o geantă de voiaj. În geantă... hm, hm. Ce zici, tovarășe Gîrleanu? Ce avea în geantă?

Căpitanul zîmbi.

— Tovarășul Ivașcu a avut originalul „Colierul Cleopatrei“ dar n-a știut să-l păstreze. I-a fost luat și-apoi... apoi o femeie i-a cerut să tacă. I-a dat bani pentru un cadou...

— I-am înapoiat! se apără Alin. De îndată ce am revăzut-o.

— ...Deci bani pentru un cadou și... un breloc.

— Acesta! spuse Ivașcu arătînd brelocul.

Maiorul Bota îl luă, îl privi în zare, îl cîntări în palmă.

— O clipă! Spune-ați, pare-mi-se, că după ce ați fost atacat la Viena, vi s-a părut că brelocul e mai strălucitor.

— Exact.

Radu Nicolau își privi ceasul. Se apropia clipa în care trebuia să plece în circuitul Munților Apuseni. Bota sesiză nerăbdarea tînărului. Se hotărî să-i mai pună o întrebare și să-l lase să plece.

— Vă grăbiți, nu-i așa? întrebă el. O singură precizare, vă rog, dacă o puteți face. Știți, probabil, care-i principiul de funcționare al aparatului de frînare automată. Sînteți electronist. Și-acum, întrebarea: aparatul poate să funcționeze fiind închis?

Radu ezită o clipă.

— Într-o situație excepțională. Cred că... dacă ar fi într-un câmp electrostatic puternic... Dar e o simplă presupunere.

Maiorul îi mulțumi, și Nicolau plecă.

— Nici pe dumneavoastră nu vă mai rețin mult. Mi-ați relatat cele discutate cu Paula Taylor, întâlnirea de la hotelul „Bavaria“, pe stradă la München, plimbarea la Prater... Ei bine. Aș vrea să știu : credeți sincer că femeia aceasta are nevoie de ajutorul dumneavoastră ?

— Am crezut pînă la întîmplarea de la Györ. Acum sînt convins că este complicea acestor... acestor... Și din acest moment nu mai vreau să știu că există !

— Ușurel, ușurel, îl temperă Bota. Eu cred că dimpotrivă ! Dacă vreți să ne ajutați, atunci chiar eu vă rog să stați în preajma ei. E o rugămintă. Mă bazez pe ajutorul dumneavoastră. Poftim, vorbesc și eu ca Paula.

Alin Ivașcu încercă să se justifice. Bota zîmbi îngăduitor :

— Am fost cam dur, e drept, cînd v-am făcut reproșuri. Dar cu ziariștii putem vorbi deschis. Mai ales cu ziariștii de sport, care au mereu legături cu străinii. Stați ! N-am terminat cu... reproșurile. E bine să știți, tovarășe Ivașcu, încă ceva : nu vă obligă nimeni să faceți pe detectivul particular. Nici pe dumneavoastră și nici pe colegul care a plecat. S-ar putea să dați de necazuri sau să ne încurcați pe noi, cei care avem sarcina să descurcăm ițele. Deocamdată, atît. Vă mulțumesc pentru cele relatate și pentru... perspicacitatea de care ați dat dovadă.

Zicînd acestea, Bota, Radulian și Gîrleanu se ridicară să plece. Discuția avusese loc în camera lui Alin Ivașcu.

— O clipă, spuse Bota, înainte de a ieși. Aș putea vedea și eu mai de-aproape cum arată această imitație... acest „Colier al Cleopatrei“ ?

— Desigur ! zise Alin și descuie geanta de voiaj în care avea cele cîteva imitații cumpărate la Kunstmuseum. Radu Nicolau are un exemplar similar. El a cumpărat două. Unul i l-a dăruit profesorului Ganea.

Bota privi brățara, inelele, apoi colierul.

— Ați putea să ni-l lăsați cîteva ore ? întrebă căpitanul Gîrleanu.

— Cu plăcere ! Dacă vă place, vi-l pot dărui.

— O, nu ! Vi-l cerem pentru a face o fotografie, pe care s-o multiplicăm și s-o difuzăm.

Alin împachetă colierul și-l dădu căpitanului Gîrleanu.

Discuția lui Bota cu inginerul Lăzărescu nu aduse nici o clarificare problemei de care se ocupa.

— Cum credeți, totuși, că se puteau bloca frînele ? întrebă maiorul.

— E o chestiune care, pur și simplu, mă depășește.

— Știți că sînteți bănuț... hm... hm ! Ați luat mașina, ați supus-o unei probe, să iasă, pasă-mi-te, un gunoi din carburator, apoi ați revenit și, la cîteva minute, s-a întîmplat accidentul.

Lăzărescu îl privi ca trezit din vis.

— Și... resemnarea dumneavoastră după accident. Prea ușor ați luat totul, interveni Radulian.

— N-aveam de unde să prevăd acest accident ! Eram bolnav. Simțeam nevoia să stau întins. De aceea am trecut în cealaltă mașină.

— Numai ? i-o reteză Radulian.

Maiorul făcu o strîmbătură și își duse mîna la obrazul drept. Radulian înțelese. Tăcu.

— Vă mulțumesc, spuse Bota și Lăzărescu părăsi încăperea.

Relatările lui Grigoriu nu aduseră nici ele vreo modificare a situației. Operatorul suferise de pe urma accidentului. În tren, nu remarcase nimic neobișnuit. Nu-și explica nici pocnitura de pe culoarul hotelului. El lucrase atent, menținuse legătura cu echipajele, îl ajutase și pe Ivașcu să transmită și... cam atît.

— Ați auzit de colierul furat ? îl întrebă căpitanul Gîrleanu.

— Da. Ne-a povestit, tuturor, Radu Nicolau. Apoi am răsfoit și eu ziarele. Înțeleg puțin nemțește. Foarte puțin.

— După părerea dumitale, cum crezi că s-a produs accidentul ?

— S-au blocat frînele, spuse, fără nici o ezitare, Matei Grigoriu.

— A intrat în funcție aparatul profesorului ?

— Altfel, cum ?

Bota își țuguie buzele. Cercetările sale se împotmo-leau. Îl lăasă pe Grigoriu să plece, mai ales că acesta por-neă împreună cu Lăzărescu și Stoichițoiu în circuitul Apusenilor.

Rămînînd numai cu Radulian și Gîrleanu, maiorul își aprinse o țigară și se rezemă de tăblia scaunu-lui, privind în tavan.

— Ce părere ai, arheologule ! Îl întrebă el pe Radu-lian, folosind porecla care i-o dăduse după „Afacerea sesterților falși“, în care colaboratorul său jucase rolul de arheolog.

Locotenentul major se obișnuise cu astfel de întrebări. Dar se obișnuise, de asemenea, să nu mai răspundă pri-pit, așa cum proceda la început. Stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi vorbi.

— În absența lui Ganea, datele sînt incomplete și e greu de tras o concluzie. Cred, totuși, că profesorul a ju-cat un rol funest în toată întîmplarea cu mașina. Cine e omul cu care s-a întîlnit în tren ? Ce a căutat, fără voie, în parcul de mașini ? N-a avut cheie ? Eu zic că a avut !

Bota coborî ochii din tavan și-și privi cu admirație subordonatul.

— Da. A avut. Dovadă — urmele de ulei de pe cheie A luat tiparul. Și-a procurat una luîndu-i tiparul.

— Ce crezi că a căutat la mașină ?

— A meșterit ceva la aparatul său, ca să funcționeze chiar dacă butonul de pornire era în poziția „închis“. Contactele se pot face și direct, fără să treacă prin acest buton. Amintiți-vă de șoferii care, pierzînd cheia de con-tact, leagă două fire...

Ganea rămăsese în spital, la Györ. Bagajele lui fuseseră luate de inginerul Lăzărescu. Bota ceru să le vadă.

— Geamantanul profesorului și geanta tip diplomat sînt în camera mea, îi spuse Lăzărescu. Aparatul se află în geamantan. Acolo l-a ținut mereu. Profesorul Ganea locuiește în Oradea. Din păcate, nu-i știu adresa. Am de gînd să-i depun bagajele la gară. Ce rost are să le plimb pînă la București ?

Urcă în camera acestuia și inginerul arată bagajele profesorului. Găsiră aparatul de frînare automată. Bota îl cercetă atent, rugîndu-l pe Lăzărescu să-i explice funcționarea.

— Văd că și-a cumpărat și dînsul o imitație după „Colierul Cleopatrei“, spuse inginerul.

— I-a dat-o Radu Nicolau, interveni Radulian care, de cîteva clipe, intrase și el în cameră.

— A, bine-ai venit, arheologule ! zise Bota. Uite că n-avea cine să ducă bagajele astea la gară. Tovarășul Lăzărescu le-a aranjat, dar dînsul pleacă în circuitul Apusenilor.

— Să le duc acum ?

— Deocamdată du-le în camera dumatăle. Tovarășe Lăzărescu, vă urez drum bun în circuit. Ne mai vedem deseară, înainte de plecarea spre București.

...O oră mai tîrziu, Bota era aplecat asupra aparatului lui Ganea. Încerca să dezlege misterul funcționării acestuia ? Voia să-și dea seama cum funcționa fiecare parte componentă ? Greu de spus. Radulian luă geamantanul profesorului și vru să-l așeze pe un scaun. Văzînd că fermoarul se desfăcuse, dădu cursorul înapoi. Capacul geamantanului se deschise.

„E prea plin“, își zise Radulian și încercă să reaseze lucrurile. Deodată dădu de un mic obiect. Îl privi. Era un breloc cu emblema Munchenului.

— Ați văzut piesa asta ? întrebă el și-i arătă maiorului obiectul găsit.

— Ce spui ? A, da...

— Cred, spuse Radulian cu ușoară emfază, că am descoperit calea prin care bandiții comunicau cu Ganea.

Bota zîmbi îngăduitor.

— E un... un microemitor ?

Radulian îl privi. Rămase cu gura căscată. Așadar, Bota bănuise !

— Exact ! Ganea îl purta asupra lui. Orice vorbea se putea recepționa. Avem dovadă că acest om... acest om...

Maiorul nu-l mai asculta. Radulian băgă de seamă acest lucru.

Căpitanul Gîrleanu intră în cameră. Fotografiasse colierul-imitație dat de Ivașcu. Îl puse pe masă.

— Voiați să-l vedeți și dumneavoastră, îi spuse el lui Bota.

— Bine. Lasă-l aici. O să i-l dau eu lui Ivașcu.

Căpitanul ieși. Radulian mai întârzie cîteva minute, apoi murmură :

— Să duc bagajele la gară ?

— Puțin mai tîrziu, arheologule. Dacă ai treburi...

— Voiam să cobor la bar să beau o cafea...

— Bine...

Radulian ieși. Rămas singur, Bota continuă să studieze aparatul profesorului Ganea. Privirea îi căzu pe colierul adus de căpitanul Gîrleanu.

Bota aruncă nada

Circuitul Apusenilor se încheiase. Cele două echipaje ale românilor urcaseră în clasament. Radu Nicolau filmase mult și era încîntat. Îl ajută pe Alin să-și scrie articolul, apoi plecă să-și procure bilet de avion pentru București. Se însera și, din nou, zarva creștea pe măsură ce se apropia ora plecării în ultima etapă.

Alin terminase de transmis reportajul pentru ziar, cu toate rezultatele, și stătea într-un fotoliu. Auzi telefonul. Era Paula. Voia să telefoneze la București și-l ruga s-o însoțească.

Găsiră repede clădirea telefoanelor din Oradea. Paula reuși să vorbească fără dificultate cu recepția hotelului „Intercontinental“, care o informă că domnul Growman figura printre oaspeți, dar, pentru moment, nu se afla în camera sa. Ieșise în oraș.

— Vă rog să-i comunicați că totul e în regulă. Am ajuns cu bine la Oradea. De trei ori O.K. Chiar așa vă rog să-i transmiteți.

Părăsi bucuroasă localul telefoanelor.

— Mi-e o foame de lup. Hai să mîncăm, Alinus. Mergem cu mașina. Condu-mă la un restaurant bun.

Alin o dirijă și ajunseră la restaurantul „Crișul“. Comandară niște „minuturi“. Masa dură mai puțin de douăzeci de minute.

— Categorie, sînt o uitucă ! exclamă Paula. Pe chipul ei se așternuse o paloare accentuată. Mi-am uitat în mașină cele necesare pentru a-mi reface machiajul : rujul și pudra. Scuză-mă ! Lipsesc cîteva clipe !

Se ridică de la masă și ieși. Așteptînd-o, Alin privi absent în jurul său. Cînd reveni, coloritul natural din obraji îi reapăruse, iar ochii îi străluceau.

„Ce se întîmplă cu ea ? se întrebă Alin. La Viena am asistat la o scenă asemănătoare. Și tot în restaurant. E de neînțeles...”

— Na ! Acum am uitat cheile în mașină, spuse Paula. Nu vrei tu să...?

Ivașcu nu așteaptă continuarea. Ieși cît putu de repede din restaurant și se îndreptă spre *Fordul Capri*. Cheile erau în ușa. Încuie și le luă. Reveni. Mai zăboviră cîteva minute pentru a bea cîte un pahar de pepsi. Alin plăti și se ridicară.

Se înnoptase. Ieșiră din restaurant și își reluară locurile în mașină. Paula porni. După un sfert de oră, Oradea rămăsese undeva în urmă.

— Ești trist sau mi se pare ?

— Obosit.

— A ! Da ! Tu n-ai dormit deloc. Ce-ar fi să te culci puțin, Alinus ? Lasă scaunul pe spate...

— Nu... Nu...

Opoziția nu-i fu luată în seamă. Opri mașina. Învîrți rozetele de la scaunul lui și-l înclină.

— Aşa e mai bine. Culcă-te ! Pune asta sub cap, spuse întinzându-i o pernă pneumatică. Umfl-o puțin... Gata. Somn ușor.

Ivașcu se lăsă pe spate și închise ochii. Îi era foarte somn. Mașina porni, legănându-l. Începeau să urce pe serpentinele de la Piatra Craiului.

...Cînd se trezi, își dădu seama că se află la marginea unei păduri, pe un drumeag. Cerul era spuzit de stele. Paula coborîse și se odihnea în iarba înaltă.

— Te-ai trezit ? întrebă ea, auzind mișcare în mașină.

— Da. Ce s-a întîmplat ?

— Nimic. N-am mai trecut prin Cluj, ci am tăiat prin Bouru... Buru... Borou, nu știu cum se pronunță, așa că avem un avans față de ceilalți. M-am gîndit că te odihnești mai bine fără zdruncinături. Vino lîngă mine.

Se așeză alături. Vru să-și aprindă o țigară. Dar Paula i-o luă din mînă. La început, nu înțelese. Întinse brațele spre el și-l mîngîie încet-încet pe păr, apoi pe obraji. Alin stătea culcat pe spate și privea cerul înstelat.

— Închide ochii, Alinus.

Îi închise și rămase așa, așteptînd. Simți sărutul ei fierbinte mai întîi pe pleoape, apoi pe buze.

— Dragul meu...

Continua să-l sărute. Iarba era înaltă, aproape cît grîul la început de iunie...

Pe la ora douăsprezece trecură prin Alba Iulia. La volan se afla Alin, iar pe scaunul făcut pat stătea Paula. Dormea ? Nu. Din cînd în cînd se ridica și privea peisajul. Luna răsărise și arunca beteală de lumini din înalturi.

— Ce minunată e țara ta, Alinus, spuse pe cînd coborau spre Avrig.

În dreapta, prin ceața nopții destrămată de razele lunii, se vedeau munții. Panglica Oltului părea de argint. Stătea pe spate și, cu mîna stîngă, îl ținea de mîna cu care Alin schimba vitezele.

— Acum poți să-mi spui ? întrebă el. Ce-a fost cu Müller, cu... ?

— Nu ! Nu pot să-ți spun nimic. Altădată, poate. Dar nu-i nevoie să știi. Ți-aș crea neplăceri.

— Nu-mi spui nici pentru ce m-ai luat cu tine în mașină ?

Paula se ridică. Îl privi scrutător, apoi zîmbi.

— Voiam să fiu cu tine. Nu-i de ajuns ?

— ...și fiindcă voiai să nu mă mai întrebe nimeni nimic. Sînt un martor incomod, nu-i așa ? Spune, cine te urmărește ? Cine îți vrea răul și de ce ? Am venit cu tine să te apăr.

Paula îl privi cu vădită ironie, iar el se simți stingherit. Murmură :

— Bine. Să lăsăm toate astea.

Îl aprobă dînd din cap, apoi își deschise poșeta să-și ia puful din pudrieră. Totul a durat cîteva fracțiuni de secundă. Lui Alin i-au fost însă îndeajuns pentru a vedea, pe fundul poșetei, un obiect întunecat. Nu avea nici o îndoială. Era un stilet mic. „De ce are nevoie de o armă ? De cine vrea să se apere ? Dacă nu-i vorba de apărare, ci de atac ? Atac împotriva cui ? A mea ? Bine, dar putea s-o facă pe cînd dormeam. Atunci ?“

Întrebările i se învălmășeau în gînd. Nu știa ce să mai creadă. Pentru prima oară de la începutul întîmplărilor neprevăzute pe care le trăise, simți o înfiorare neplăcută. Ciudățeniile Paulei îl aduseseră în situația de a nu mai ști ce să creadă despre ea. Își aminti de comportarea ei contradictorie de la „Bavaria“, apoi de la „Crăișorii“ și, în fine, de acea dezlănțuire din poiana unde opriseră.

Comunicatele difuzate prin radio de către direcția raliului anunțau că primii concurenți trecuseră de Brașov și urcau pe pantele dintre Timișul de Sus și Predeal.

În mașina lui Stoichițoiu era cald deși trecuse de mult de miezul nopții, iar munții erau aproape. Radulian moțăia. Capul îi cădea din cînd în cînd pe spate. Grigoriu dormita și el. Încerca să-și învingă oboseala, dar nu izbutea. Bota asculta radioul. Pentru a nu-i deranja pe ceilalți, folosea un microreceptor vîrît în ureche.

Din cauza serpentinelor, coloana oficialilor se mai strînsese, iar concurenții se răsfiraseră, gonind ca bezmeticii.

— Aici ca aici, spuse Stoichițoiu. Dar să vedem ce va fi de la Comarnic, pe autostradă ! Se va rula cu viteze demne de cursele de la Monza sau Le Mans. Ce se transmite la radio ? Emisiunea la posturile noastre s-a încheiat.

— Ascult muzică la un post necunoscut. Nimic interesant, răspunse maiorul.

— De la Cluj nu v-ați mai despărțit de aparat. Cred că e totuși ceva interesant.

— Îmi ține atenția trează. Să nu adorm, ca Radulian, de pildă.

Auzindu-și numele, locotenentul major se trezi ca prin farmec.

— Ați spus ceva ? întrebă el.

— Ascultam la radio.

— La ora asta ? se miră Radulian și îl privi pe Bota cam dintr-o parte. Nu-l credea. „Bota nu ascultă muzică și nici comentarii turistice ! «Fachirul» a dat de un fir. Ce naiba și-a notat în carnetel ? Și ce rost au avut cuvintele lui la Brașov, cînd s-a înapoiat de la telefon ?“

...Închise ochii și revăzu scena. Bota venea spre mașină. Era radios. Vorbise cu Bucureștiul.

— Le-am dat de lucru topografilor și geografilor noștri, îi spusese el. Să văd cum se vor descurca. O să încerc și eu, în paralel, să dezleg cuvinte încrucișate.

Radulian îl privise fără să spună nimic. Era obișnuit să-i vorbească în șarade, iar sistemul acesta al maiorului de a raționa cu glas tare îl deruta și-l amuza în același timp. Interesul îi sporise văzîndu-l pe Bota adîncit în studierea pe hartă a drumului Brașov-București. „Ce naiba ? ! Nu-l cunoaște ? L-a făcut de zeci de ori ! Doar nu i-e teamă că o să ne rătăcim ! Poftim ! Și-a scos rigla de calcul și, ca un veritabil inginer, face măsurători pe hartă.“

— Vă interesează ceva anume ? întrebă Lăzărescu.

— Socoteam cam cît de lungă e conducta de gaz metan. Am lucrat, cîndva, la consolidarea ei...

„Măsoară conducta ? ! Gogoși ! Cine știe ce pune la cale, gîndi Radulian. Ce tot ascultă la radio ? Nu l-a lăsat

deloc din mînă. Și-o fi făcut capul calendar“. Curiozitatea îi dădea ghes să întrebe, dar nu putea de față cu ceilalți.

Ocazia se ivi la ieșirea din Sinaia. Un camion blocase șoseaua și coloana raliului se oprise. Bota coborîse, ca mulți alții, să se dezmoștească. Avea radioul sub braț.

— Înregistrați muzică ? îndrăzni Radulian, văzînd că apăsa uneori pe clapele casetofonului.

— Da. Pentru topografii de la București. Vrei să ascuți și dumneata ?

Radulian se trezi cu aparatul în brațe și cu receptorul în ureche. Bota derulă banda. Apăsă pe butonul de redare. Se auzi o bolboroseală în germană. Apoi, clar : „Viraj 24.328 O.K. 23.45“. Din nou ceva de neînțeles, și iarăși vocea aceea clară : „Viraj 31 242 O.K. 24.15“.

Nu înțeleg, zise Radulian.

— Deocamdată nici nu e nevoie să înțelegi.

Văzînd că Lăzărescu și Grigoriu se apropiau, maiorul manevră rapid butoanele. Se auzi o melodie de jazz.

— Nu știam că vă place atît de mult muzica, spuse Grigoriu.

— E bună împotriva plictisului. Mai ales la drum.

— Spuneți că la Brașov o să încercați să aveți vești despre mașina rămasă la Györ.

— Am aflat că mașina zace în continuare acolo, că e bine păzită și că profesorul Ganea și-a revenit. Va fi trimis, în curînd, acasă. Cu avionul, bineînțeles. Nu cu mașina ghinionistă !

— Ce-o să-i spunem inginerului Dobre ? Vă închipuiți că dînsul, ca inventator, o să fie foarte necăjit, murmură Grigoriu.

— Inginerul să fie mulțumit că n-a fost în mașină ! Altfel zăcea în spital, la Györ. Sau, poate, i se întîmpla ceva mai rău.

Se apropiau de București. De la Cîmpina, cursa devenise palpitantă.

— Unde este sosirea ? se interesă Grigoriu. La Casa Scînteii ?

— Da, răspunse Lăzărescu.

Ieșiră din Cîmpina. Luna fu acoperită de nori. Negura deveni de nepătruns. Pe șoseaua slab luminată, luminile de poziție ale mașinilor clipeau obosite. Roșul lor zmeuriu împrumuta asfaltului un colorit aparte. Mai aveau cîțiva kilometri pînă la Otopeni, cînd Bota îi ceru lui Stoi-chițoiu să oprească.

— O să cobor. Am niște treburi la aeroport. Radulian, te rog să ai grijă și de bagajele mele. Atenție la casetofon.

— Bine.

— Ne revedem dimineată, la birou.

— Se înțelege.

Bota coborî. Mașina își continuă drumul. Nici unul din ocupanții ei nu privi înapoi. Dacă noaptea n-ar fi fost atît de întunecoasă, poate ar fi văzut că maiorul nu se îndreptase spre aeroport, ci în partea opusă, pe un drum meag care ducea spre o pădurice de salcîmi.

Radulian luă casetofonul. Curios să afle ce înregistrase Bota și să se lămurească ce reprezentau cifrele acelea, derulă banda, apoi apăsă pe clapa de redare. Pe bandă nu exista decît muzică ! Încercă din nou, dar obținu același rezultat. „Ce naiba ! N-am auzit bine, la Brașov ? Era vorba de niște cifre, apoi se auzea cunoscutul O.K. și, în fine, ora“.

Nu știa ce să mai creadă. Cercetă locul în care șezuse Bota. Harta dispăruse ! Își privi ceasul. Era trei și douăzeci de minute.

La ora trei, mașina Paulei ieșea din Ploiești. Conducea Alin. Fiind familiarizat cu drumul Brașov-București, îi ceruse să rămînă tot el la volan, mai ales că ea dădea semne de oboseală. De la Cîmpina adormise. Îi auzea respirația domoală.

Era tentat să întoarcă mereu capul și s-o privească. O zărea din profil : avea fruntea ușor bombată, sprîncenele subțiri, arcuite a mirare, nasul ușor cîrn. Buza de jos era puțin răsfîntă, de parcă ar fi așteptat un sărut.

Avea convingerea că nu-i ceruse fără un scop anume să treacă în mașina ei. Nu putea ghici însă ce urmărise. „Mi-o fi cotrobăit prin bagaje în timp ce dormeam ? De

la Oradea și pînă acolo, aproape de Buru, am dormit tun...
Somn de nou născut. Eram obosit. Tare obosit. Și dacă
s-a uitat în bagaje, cu ce scop a făcut-o? Ce-a urmărit?
Crede că știu ceva despre secretul invenției lui Dobre?”

Nu! Nu putea înțelege exact de ce fusese luat în ma-
șina ei! Renunță să-și mai facă gînduri. Respiră adînc.

— Ce e, Alinus?

— Cum, nu dormeai? întrebă el surprins.

— La ce te gîndeai? Ai suspinat.

— Să-ți răspund?

— Da, repede. Înainte de a încropi o minciună.

— Ei bine, mă întrebam dacă te voi mai vedea vreodată.

Zîmbi. Îl mîngîie pe păr și-l sărută pe tîmpla dreaptă.

— Cred că da, dragul meu, spuse în șoaptă și continuă
visătoare, să-l mîngîie.

— Mai avem cincisprezece kilometri pînă la București.
Ajungem imediat la aeroport.

— Te rog să oprești, spuse Paula, cu alt ton în glas.
O să trec eu la volan. După cîte am înțeles, vrei să rămii
la linia de sosire.

Alin opri. Coborîră. Făcînd înconjurul mașinii, se în-
tîlniră față-n față. O cuprinse peste umeri. Paula își lăsă
capul pe pieptul lui. Cînd își înălță fața, avea buzele în-
treschise, ca pentru a spune ceva. Îi prinse capul în
mîini și-l sărută, la început delicat, apoi sălbatec...

Porniră. Era ora trei și patruzeci de minute.

— Vrei să ne mai vedem? întrebă ea, reînnodînd firul
discuției întrerupte.

— Da, Paula.

— Atunci ne vom mai vedea. Îți promit.

Se apropiau de Casa Scînteii. Ivașcu coborî. Conveniră
să se întîlnească la ora unsprezece dimineața. Urma s-o
caute la hotel „Intercontinental“.

Din locul rezervat reporterilor de televiziune, țîșni spre
el Radu Nicolau.

— Bine că ai venit! Cum a fost pe drum? Unde te
uiți?

Alin părea că nu aude. Fusese o impresie sau, în-
tr-adevăr, Paula pornise înapoi spre Ploiești? Cum adică,
nu se grăbea să ajungă la hotel să-și vadă unchiul?...

— Te-am căutat în mașina presei. Credeam că ești acolo.

— Ei, na ! Știai bine că n-o să merg cu ziariștii.

Începu să consulte listele celor sosiți, când observă mașina lui Stoichițoiu.

— Tovarășul Bota unde-i ? întrebă Alin.

— S-a oprit la aeroportul Otopeni, răspunse Radulian. Bagajele lui sînt aici. N-ați vrea să mă ajutați să le duc la un taxi ? Mașina o să intre în „parc“ și nu se mai umblă la ea. Așa-i regula, chiar pentru cei care au participat *hors-concours*, în cazul în care vor să se omologheze rezultatele...

Între timp, Grigoriu coborîse și el. Își luase geamantanul și o cutie din piele, care semăna mai mult cu etuiul unui aparat fotografic. Stațiile de radio rămîneau în mașină. Dincolo de linia de sosire era o îmbulzeală de nede-scris, așa că Radulian și Ivașcu reușiră cu greu să răzbată pînă la stația de taxiuri. Abia ajunseră și se instalară într-o mașină, că îl zăriră pe Grigoriu. Alerga spre ei cu fața răvășită de deznădejde.

— Mi-au furat cutia ! Mi-au furat cutia ! spuse el, într-un suflet. Cutia de piele...

— Cum, adică ?

— Treceam prin mulțimea concurenților și oficialilor. Deodată am simțit că cineva mi-o smulge. N-am putut vedea cine.

Ivașcu n-avea timp să asculte văicărelile lui Grigoriu. Murmură ceva nedeslușit și plecă. Radulian spuse și el ceva vag despre hoți, îngăimă „se mai întîmplă“ și văzînd un milițian se duse spre acesta. Reveni și-l asigură că totul se va aranja. Apoi se urcă în mașină.

Grigoriu rămase descumpănit în mijlocul drumului.

De aproape o jumătate de oră stătea ascuns într-un boschet. Începuse să plouă mărunț și „fachirul“ simțea că îl ia cu frig.

„Dacă m-am înșelat ? Dacă n-am descifrat bine ? se întreba mereu, consultîndu-și ceasul de la mînă. E patru și un sfert“.

Negura din juru-i era de nepătruns. Vînzoleala de pe șoseaua principală, aflată la cel mult două sute de metri, se potolise, semn că atît concurenții cît și asistența tehnică organizată de diferite firme trecuseră. Din cînd în cînd, farurile cîte unei mașini străpungeau întunericul. Ploaia continua să cadă mărunț.

Porni agale spre șosea, tăind peste cîmp. Pe neașteptate, la două-trei sute de metri, zări o mașină care ieșea din șosea, apucînd-o pe un drumeag. La mai puțin de două minute, manevra fu repetată de încă una și-apoi de o a treia.

„Deci n-am greșit. Aici e locul“, gîndi Bota. Porni în direcția mașinilor. Apropiîndu-se, auzi glasuri.

— Nu-i adevărat ! spunea o femeie în germană. Asta e ce mi s-a dat.

— Atunci tu ai schimbat !

— Asta am primit de la „Moara verde“.

— Cineva a furat ! A schimbat totul ! Și asta ai făcut-o tu, Braun ! Crezi că mă poți duce ? Sînt șacal bătrîn. Scoate piesa imediat altfel...

— Nu ! țipă femeia.

Se auziră zgomote de luptă.

— Dă-mi înapoi stiletul ! Wolf, dă-mi...

— Braun, ascultă, dacă nu scoți originalul te omor ca pe un cîine !

— N-am nici un original, imbecilule !

— Număr pînă la cinci : unu, doi, trei...

O bufnitură și, imediat, alta. Femeia țipă. Se auzi zgomot de motoare. Răsunară alte bufnituri înfundate și două mașini țîșniră spre șosea, dispărînd în negură.

„Ce-i cu a treia mașină ?“ se întrebă Bota. Fără a pierde vremea, alergă spre locul unde se deslușea umbra mașinii rămase. Recunoscuse *Fordul* Paulei. Mai făcu cîteva pași și se împiedică de ceva. Se aplecă. Aprinse lanterna.

...Jos, lîngă portiera din stînga a mașinii, zăcea Paula Taylor. Se lăsă în genunchi și-i puse mîna pe gît, căutînd carotida. Pulsațiile arterei erau perceptibile. Încercă să descopere unde era rănită. Nu-i fu greu. Fulgarinul era roșu de sînge în partea dreaptă, ceva mai jos de sold.

Se ridică și ascultă. Nici o mișcare. Se lăsă în genunchi. Voi să oprească hemoragia, cu fîșii rupte din fulgarin. Îi

vîrî sub cap ce mai rămăsese din haina de ploaie și porni în goană spre aeroport. Știa că acolo era oricînd un serviciu medical de urgență.

...Ambulanța aeroportului gonia spre București. Paula zăcea pe o targă. Lîngă ea se afla o doctoriță tînă care, din obișnuință profesională, îi ținea mîna pentru a-i simți pulsul.

— Numai de n-ar face un stop cardiac, spuse doctorița. Dacă rezistă încă o jumătate de oră, e salvată. Rănile acestea sînt, întotdeauna, cu surprize.

Zîmbi obosită. Bota o privi. Avea părul blond, ochii albaștri... „Parcă a coborît dintr-un tablou de Veronese. Un înger blond, la căpătîiul unei ființe demonice“.

— Lucrați de mult la aeroport ? o întrebă ca să rupă într-un fel tăcerea.

— De cinci ani. Soțul meu este pilot de cursă lungă. Cînd e ceață sau avionul întîrzie, am emoții. În seara asta trebuia să se întoarcă. L-a împiedicat ceața. S-a dus să caute un aeroport „curat“. La Sofia. Sau la Belgrad. Cine știe ?...

Cînd ajunseră la spitalul de urgență era ora cinci și zece. Trecuse aproape o oră din momentul în care Paula fusese rănită.

— Rămîn și eu aici, spuse doctorița. Am să vă rog să anunțați la aeroport unde sînt, pentru a mi se da de veste ce e cu soțul meu.

— Fiți fără grijă, o asigură Bota. Mă iertați : n-am reținut numele dumneavoastră.

— Elena Șulariu.

Locotenentul Radulian își privi ceasul. Era șase. Stătea în biroul său și al lui Bota, de aproape două ore. Aștepta un telefon, o veste din partea maiorului, care nu se grăbea însă să-i dea de știre pe unde se află.

Puse capul pe masă și închise ochii, când auzi pași. Intră un tânăr blond, înalt, subțirel. Radulian își înalță capul și-l privi ușor încruntat. Era locotenentul Nicoară.

— Mă scuzați, zise el. Credeam că nu-i nimeni aici. Am adus asta. A fost lăsată la poartă de un plutonier de miliție. Zicea să v-o dea dumneavoastră sau maiorului Bota.

Radulian privi obiectul. Somnul îi dispăru.

— Ia te uită ! Cutiuța lui Grigoriu ! Bine că s-a găsit ! A fost prins hoțul ? Ce ți-a raportat plutonierul ?

— Nimic. Apartține de secția 31. Plutonierul Ardeleanu. Dacă e nevoie, îl găsim ușor.

— Caută, te rog, numărul de telefon al lui Grigoriu Matei. Obiectul ăsta i-a fost furat în înghesuiala de la Casa Scînteii. Vreau să-i dau de veste că s-a găsit. Era foarte necăjit...

Nicoară dădu să iasă.

— Sau... mai bine lasă ! O să-i telefonez mai târziu ! Poate s-a culcat. Să nu-l deranjăm.

— O veste bună nu deranjează niciodată.

— Bine. Atunci telefonează-i dumneata. Spune-i că s-a găsit cutia care i-a fost furată și că azi după-amiază o va putea ridica de la miliție. Atît !

După plecarea lui Nicoară, Radulian se gîndi iar la Bota. „Nu încape nici o îndoială că urmărește ceva. S-a oprit la aeroport, iar mie nu-mi spune decît să merg la birou și să-l aștept ! Rola de la casetofon a schimbat-o cu una pe care era imprimată doar muzică, harta și-a luat-o. Ce naiba pune la cale, iarăși ?“

Cînd intră în biroul său, maiorul văzu o scenă care-l făcu să zîmbească. Radulian dormea pe canapea, iar locotenentul Nicoară citea un roman de aventuri. Părea o bunică ce veghează la căpătîiul unui bolnav. Văzînd cutia din piele, se îndreptă cu pași mari spre masa pe care era așezată.

Nicoară se ridicase salutîndu-l cu voce scăzută, pentru a nu-l trezi pe Radulian. Bota îi ceru lămuriri în privința cutiei. Locotenentul îi raportă cum fusese adusă.

— M-da. Deci asta e, murmură el, desfăcînd-o. Un aparat electronic. E normal ca Grigoriu să aibă asemenea scule! Nicoară, te rog să telefonezi căpitanului Mareș. Spune-i că îl aștept. Am nevoie de el; e specialist în electronică. Stai! Încă ceva! Scrie!

Așteptă pînă cînd tînărul locotenent își scoase stiloul și un carnețel.

— Ia, te rog, legătura cu redacția ziarului „Informația Bucureștiului”. Roagă-i să se interezeze ce e cu crima din Pădurea Otopeni și să anunțe cele convenite la rubrica „Aflăm de la miliția Capitalei”. Ai notat? Du aparatul ofițerului de serviciu, de unde-l va lua Mareș.

Nicoară ieși. Bota formă numărul de telefon al spitalului de urgență. Ceru un interior. Îi răspunse doctorița Șulariu.

— Totul e în regulă, îi spuse aceasta. Rana nu-i profundă. Cuțitul a atins însă un vas de sînge. Pacienta și-a revenit. I se face transfuzie.

— Mulțumesc. Mi-ați dat o veste bună. Nu uitați însă: discreție totală. Numita e... moartă. Și-i o româncă: Elvira Popovici. Așa cum am înscris-o în fișă.

— S-a înțeles, răspunse doctorița. Regret însă un lucru: a trebuit să aflu, întîmplător, că sînteți maiorul...

— Bine, bine. A fost o... lipsă a mea. Sper să ne vedem mîine.

Abia închise telefonul, că de la biroul topografic i se aduse un document. Îl cercetă cu grijă, dădu din cap aprobator, își notă niște cifre. Scoase din buzunar banda de casetofon pe care o schimbase și ascultă. Mormăi satisfăcut. Formulă un fel de mesaj pe o bucățică de hîrtie.

„Să-l vedem pe Mareș ce poate” își zise și se ridică. Ajungînd lîngă canapeaua pe care dormea Radulian, îl trezi. Acesta sări drept în picioare.

— Încet-încet, arheologule, spuse Bota. M-am gîndit că e mai bine să te duci acasă. Cînd are loc ceremonia de premiere a cîștigătorilor raliului?

— La ora 14.

— Și... banchetul ?

— La ora 21. Invitații speciale. Hotel „Intercontinental“. Sala de la primul etaj. Balul va fi mascat.

— Avem și noi invitații ?

— Putem avea.

— Bine. Și-acum, e timpul să pleci la culcare. La ora unsprezece și jumătate ne revedem aici.

Radulian privi spre Nicoară care se întorsese. Locotenentul avea ochii împăienjeniți de nesomn. Bota se re-
așează.

— Totuși, înainte de a merge să ne odihnim, trebuie să-ți spun câteva lucruri, Raduliene.

Îi istorisi în câteva cuvinte ce se petrecuse din momentul în care coborîse din mașină pînă la venirea la birou. Apoi îi ceru părerea. Nicoară asculta atent.

— În tagma bandiților s-a întîmplat ceva neobișnuit, tovarășe maior. Am impresia că s-au tras pe sfoară între ei. Cred că e vorba de „Colierul Cleopatrei“. Se pare că unul dintre ei a substituit originalul.

— Așa cred și eu, spuse Bota. Iată ce-am găsit la locul cu pricina. Zăcea în noroi.

Zicînd acestea, scoase din buzunarul fulgarinului un pachetel. Înăuntru se afla... colierul. Radulian sări de la locul lui și-l cercetă.

— A ! O imitație ! Deci, din cauza asta s-au certat !

— Feriți-vă să-l atingeți ! N-am pus nici eu mîna pe el. Să fie dus la laborator și să fie luate amprente, spuse Bota, uitîndu-se spre Nicoară, care făcu imediat cîțiva pași înainte și preluă obiectul, învelit în hîrtie. Anunțați-l pe căpitanul Alexandru Gîrleanu să vină la mine. Trebuie să știe și el ce s-a întîmplat. Problema colierului este de competența lui. Poate că-l va ajuta pe Werner să...

Pe la ora douăsprezece, Bota și Radulian se aflau la birou. Îndată ce maiorul apăruse, Nicoară îi raportă că telefonase doctorița Șulariu.

— M-a rugat să comunic că pacienta și-a revenit. Totul e în regulă. În cel mult două zile va fi pe deplin refăcută.

— Bine. Acum e momentul să pleci durnneata la culcare.

Locotenentul salută și ieși. Bota își privi ceasul.

— Când se face omologarea rezultatelor ?

— La ora unu. Am cerut să ni se dea o mașină pentru ora douăsprezece și jumătate, să mergem la Casa Scînteii.

Bota ridică din sprîncene. Îi plăcea că Radulian avea inițiative și nu mai aștepta totul de la el, ca pe vremuri.

— Fiindcă mai avem puțin timp, te-aș ruga să-ți spui părerea. Ce crezi despre toate astea ? Poate că somnul... ți-a dat vreo idee.

— Am o singură nelămurire, tovarășe maior. Foarte bine că ne ocupăm de cei care ne-au atacat la Györ. Dacă au venit în România e iarăși bine. Poate-i dibuim. Dar mă surprinde altceva. În fond, bandiții și-au îndeplinit... misiunea. Ne-au scos din cursă. Motorul inginerului Dobre nu va mai fi omologat. Asta înseamnă că noi... Înțelegeți ce vreau să spun ? Mă surprinde, desigur, și liniștea dumneavoastră.

Bota își aprinse o țigară.

— În privința bandiților, sînt sigur că-i voi revedea. O să-i convoc pe toți la o... adunare generală.

— Să-i convocați... ? făcu mirat Radulian.

— Întocmai. Te asigur că vor veni. Așaa. Iar dovada atacului lor de la Györ, am avut-o azi-dimineață, aici, pe birou.

— Nu înțeleg.

— Îți voi explica la timpul potrivit. Hai la Casa Scînteii, că se apropie omologarea rezultatelor. Am încredere că vom reuși să... În fine : nu degeaba am declarat colonelului Pîrvu că voi deveni inventator. Te rog, nu mă mai privi atît de mirat, că de data asta n-am făcut nici un fel de „fachirism“.

În fața sediului îi aștepta mașina. Bota întîrzie puțin în hol pentru a mai da un telefon. Îl instruia pe căpitanul Mareș.

— Gata ! Convocarea am lansat-o, zise el așezîndu-se lîngă Radulian. La Casa Scînteii, se adresă șoferului. Arheologule, am aruncat nada. Sper să muște toți din ea.

O „invenție” care face vîlvă

Ajungînd la redacție, prima grijă a lui Ivașcu fu să citească ziarele din ziua aceea. Reportajul pe care-l scrisese despre raliu apăruse pe prima pagină. Echipajul lui Lăzaru ocupase locul nouă, iar cel al lui Marinescu — locul treisprezece. Săltaseră în clasamentul general, imediat după intrarea în țară, pe drumuri cunoscute. Din curiozitate profesională, răsfoi și celelalte ziare, pentru a compara listele. Clasamentul era corect și complet.

Raliul fusese cîștigat de austriecii Bert Hanner și Kurt Baden. Pe locurile următoare figurau două echipaje finlandeze, unul francez — din orașelul Gavrelin, de lîngă Calais, apoi un echipaj din München.

Își privi ceasul. Era douăsprezece și jumătate. Venise timpul să plece, dar zăbovi ca să dea un telefon la hotelul „Intercontinental”.

— Taylor ? Taylor, ziceți ?! Nu. N-avem nici o doamnă cu acest nume printre oaspeții hotelului nostru...

— A sosit azi-dimineață.

— I s-a rezervat o cameră, dar pînă acum n-a sosit.

Închise. Era dezorientat, nedumerit. „O să trec pe la hotel după omologare”, își zise și coborî în goană. Mardin îl aștepta în mașină. Avea un ziar desfăcut pe genunchi.

— Ce zici de asta ? întrebă el, bătînd cu dosul palmei în ziar. Senzațional !

— Ce e senzațional ? Că au cîștigat... ?

— Nu ! Crima ! Fata asta, Taylor, a fost găsită moartă.

Ivașcu smulse ziarul și citi. Ochii i se împăienjeniră. „Paula a murit ? Dumnezeu ! Cum s-a întîmplat asta ?” Deci nu i se păruse, ci, într-adevăr, ea se întorsese de la Casa Scînteii și pornise spre Otopeni. „Trebuie să vorbesc cît mai repede cu maiorul Bota. Poate îl găsesc la omologarea rezultatelor”...

Mașina gonia spre Arcul de Triumf. Alin își ținea capul în palme, de parcă l-ar fi deranjat pînă și lumina zilei. Cînd ajunseră, îl căută din ochi pe Bota. Îl zări, Părăsindu-l pe Mardin, se grăbi să ajungă la maior.

— Ați aflat ? întrebă el, într-un suflet, arătînd ziarul.

— Da. Eu am rugat să se dea anunțul. Chiar voiam să-ți vorbesc. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat pe drum? Ivașcu îi povesti cum decursese călătoria.

— Și zici că de la Oradea ți-a fost somn? Un somn... irezistibil?

— Exact. Simțeam că mă prăbușesc. Când m-am trezit, eram pe la cheile Aiudului, trecusem de Buru. Azi am întrebat la hotel. N-a ajuns, firește. Știți, în zori, după ce am coborât la Casa Scînteii, Paula a plecat înapoi... L-ați anunțat pe unchiul ei? Stă la „Intercontinental”.

— Poți să ții un secret? spuse Bota și zîmbi.

— Desigur!

— Ei bine, trebuie să-ți spun că acel comunicat e din fericire inexact. Paula n-a murit. A fost un „incident” în pădure, dar ea a scăpat ca prin minune cu viață. Deocamdată nu poți s-o vezi. E la spital.

— Deci... trăiește?! spuse Ivașcu cu glas sugrumat de emoție. Obrajii i se împurpuraseră. Dacă trăiește, sînt sigur că grație dumneavoastră, tovarășe maior! Nu pot înțelege de ce s-a întors la Otopeni. Acum îmi dau seama de un lucru: a cerut să oprească și să schimbăm locurile cam în zona unde a fost lovită.

Discutînd, Bota și cu Ivașcu se afundară pe una din aleile parcului Herăstrău. Fără să-și dea seama, se depărtară de locul unde se instalase comisia și se aflau concurenții înscriși *hors-concours*. La megafoane începu să se anunțe clasamentul mașinilor care experimentaseră motoare și combustibili noi. Vocea crainicului, deși amplificată, nu răzbătea decît vag pînă la cei doi.

— Și zici că Paula te-a întrebat, înainte de graniță, dacă te vor cunoaște vameșii? Ce ciudate-s femeile! Vor să se afișeze cu oameni cunoscuți. Ei, dar ne-am depărtat de comisia de omologare. Cred că au început! Da, au început. Se comunică ceva la megafoane. Să ne apropiem, ca să auzim mai bine.

Reveniră fără să se grăbească. Bota își trecea gînditor mîna prin părul argintiu. „De ce merge atît de încet?” se întrebă Alin.

Ieșiră din parc și se opriră să asculte. Radulian îi căuta. Văzîndu-l pe Bota, alergă într-un suflet spre el.

— Ați auzit, tovarășe maior ? Ați auzit ? O surpriză fantastică ! Ne-mai-po-me-ni-tă ! Stoichițoiu e fîormidabil ! Comisia a verificat sigiliile mașinilor. Mașina lui este în regulă. Ați auzit „bomba“, nu-i așa ? S-a comunicat prin megafoane.

Bota își cunoștea subalternul. Aștepta liniștit să-și verse sacul cu vești. Alin nu știa ce să creadă. Ce-l apucase pe Radulian ? Întrebă :

— Ce să aflăm ? N-am auzit pentru că ne-am depărtat prea mult.

— Cum ? N-ați aflat ? Mașina lui Stoichițoiu... Da, mașina lui este... adică are carburatorul realizat... inventat de inginerul Dobre ! Cealaltă mașină, de la Györ...

— Ce-ați spus ? se miră Alin, nevrînd să-și creadă urechilor.

— Motorul lui Dobre e pe mașina lui Stoichițoiu ! S-a omologat rezultatul ! Se brevetează ! Împreună cu alte două motoare : unul prezentat de *Renault* și altul de *Fiat* !

— Cum ? întrebă din nou Alin. Deci... mașina... ? Fantastic ! Asta e o știre de prima pagină ! Va apărea în ziarul nostru cu litere de-o șchioapă ! Extraordinar ! Teribil ! Stoichițoiu ne-a dus de nas !

Bota privea impasibil la cei doi. Zîmbea. Prefăcîndu-se că vrea să vadă mai bine ce se petrece pe podiumul unde se afla juriul, porni prin mulțime...

— Și-atunci... cealaltă mașină ? Aceea cu fatidicul număr 13, accidentată în Ungaria... ? întrebă Ivașcu.

— A fost, probabil, un... bluff ! spuse Radulian.

— Dar i-am văzut motorul ! Avea un aspect cam ciudat, diferit de alte motoare ! Pe acela cine l-a inventat ?

Radulian făcu ochii mari. Cuvîntul „inventat“ avu o rezonanță deosebită pentru el. Îl căută cu privirea pe Bota. Nu-l zări. Se depărtase.

— Ce-ați întrebat ? Cine l-a inventat ? repetă întrebarea Radulian. Ei bine, eu știu cine l-a... „inventat“. A fost acum o clipă lîngă noi. Nu Stoichițoiu ne-a dus de nas, ci maiorul Bota. El e... „inventatorul“ !

Ivașcu nu-l mai asculta. Un reporter, dacă se vrea bîn reporter, trebuie să fie cel dintîi care transmite ziarului

său un asemenea eveniment. Iar „fachirismul“ lui Bota era, într-adevăr, un eveniment.

Alergă cît îl țineau picioarele spre parcajul unde se afla mașina redacției și unde știa că există un telefon public. Voia să comunice, cît mai repede, vestea cea mare.

Între timp, Radulian îl regăsise pe Bota.

— Ei ? E clar ? întrebă maiorul.

— Clar, răspunse cu oarecare obidă în glas Radulian. Meritați, pe bună dreptate, brevetul de... inventator. Un „inventator“ de... idei... I-ați spus directorului să facă o mască ciudată pentru un motor clasic și...

— N-a fost bine ? zise, malițios, Bota. Bandiții au stat cu ochii pe mașina lui Lăzărescu. Iar Stoichițoiu și-a jucat excelent rolul de turist... hoinar prin Europa.

— „Hoinar prin Europa“ ? Pun pariu că e unul din colaboratorii lui Dobre. I-ați sugerat directorului să-l trimită.

— S-ar putea să fie așa. Mai știi ? zîmbi ironic Bota. Dar, uite-l pe ziarist. Se pare că mă caută.

Într-adevăr, Alin îl căuta. Zărindu-l, veni repede spre el. Era transfigurat de emoție.

— Felicitări...

— Încet, încet. Să lăsăm felicitările la sfîrșit. Mai avem încă niște treburi de aranjat pînă atunci. Nu mă privi așa ! Adevărul e că îmi plac laudele și sînt foarte orgolios. Dar tocmai de aceea aș vrea să pot pune mîna pe niște „domni“ care ne-au „aranjat“ cealaltă mașină la Györ. Altfel, prestigiul meu se ofilește. Fii bun și dă-mi, dacă ai, listele de start.

— Iată-le. Sînt, de fapt, două liste : una cu cei înscriși și alta cu cei care au luat efectiv startul.

Maiorul le cercetă cu multă atenție. Se opri în dreptul unei mașini.

— Ce ispravă a făcut asta ? întrebă Bota.

— A ocupat locul opt. Condusă de... a da, la început trebuia să fie pilotată de Grün și Braun. Ziariștii nemți au făcut chiar glume pe seama numelor lor : „verde-brun“. Apoi Braun a renunțat, după cum se vede pe a

doua listă, unde sînt trecuți cei care au luat efectiv startul. Grün și-a găsit alt coechipier.

— Poți să-mi spui, arheologule, cum se zice în germană „moară“ ?

— Păi cred că știți : „Mühle“.

— Așaaa ? Deci „moară-verde“ ! Merge grozav pe o melodie „Moară verde, moară verde, niciodată nu se pierde“. Iată-mă și poet ! Spun poezioare ca puștii de la grădiniță. Te rog să-l cauți urgent pe Mareș. E la serviciu. Comunică-i să semneze „convocarea“ cu inițialele G.M. Ai reținut ?

Ivașcu privea spre Bota neștiind ce să mai creadă. Ce-l apucase, oare, cu poezioara asta ?

— Împreună cu căpitanul Gîrleanu, vom face o vizită domnului Werner. Nu strică să-l întreb și pe el ce părere are despre versurile mele. Mai ales că lui o să i le traduc în nemțește...

— Werner e la București ?

— Da. El în persoană, comisarul care ți-a cerut niște informații la granița austriacă. Ce crezi ? O să-i placă versurile ?

După festivitatea de premiere, Alin se duse la redacție, Bota să-l caute pe Werner, iar Radulian se înapoie la birou. Acesta din urmă abia ajunsese, cînd auzi o bătaie în ușă. Intră un plutonier însoțit de un băiețandru.

— Permiteți să raportez ! A fost prins la parcajul mașinilor care au participat la raliu. Voia să descuie mașina 2-B-1934, care am aflat că era a unui român, Stoi-chițoiu. Ce voiai să iei dinăuntru ? Spune !

Băiețandrul tremura ca varga.

— Ni-mic, îngăimă el. Cineva mi-a dat cheia... Zicea să-i pun acolo un pachet.

— Minte ! N-avea nici un pachet în mînă.

— Cum arăta omul care ți-a dat cheile ? întrebă Radulian.

— Așa, ca dumneavoastră. Era înalt și mai slab. Nu l-am văzut bine la față. Zicea că el n-are voie să intre acolo, în parcaj, că așa-i regula după concurs.

— De unde te cunoștea ?

Băiețandru făcu o strîmbătură.

— Nu mă cunoștea. M-a întrebat dacă vreau să-i fac un serviciu pentru doi poli. N-am zis nu. Acuș pot să vă spun, pe cinstea mea, trebuia să găsesc acolo o hartă și s-o iau, să i-o duc. N-a fost vorba să pun nici un pachet...

— Numai o hartă trebuia să iei ?

— Numai.

Radulian nu-l credea. Dădu dispoziții să fie reținut pentru a fi interogat de Bota. Plutonierul ieși însoțit de băiețandru. Se auzi telefonul. Era maiorul.

— Alo, arheologule, ce mai e nou ?

Radulian îi relatează ce se întîmplase.

— Mda. Bine. O să mă ocup eu de el. Azi, desigur. Deocamdată, vreau să mă odihnesc puțin și să mă pregătesc ca lumea pentru bal. Ce mască o să ai ?

— Cred că un cap de vultur. E o mască pe care a purtat-o cumnatul meu, care-i actor la un teatru pentru copii.

— Bine, arheologule. Mă așteptam însă la ceva din domeniul istoriei. De ce nu te costumezi în Hannibal sau Pyrrus ? Sau n-ai loc să intri cu elefanții în scenă... Lăsînd gluma, ne vedem astă-seară, pe la ora opt, la birou. Înainte de a pleca la bal. La revedere.

Telefonul sună din nou. Radulian ridică receptorul.

— Alo ! Cu maiorul Bota, se auzi vocea lui Alin.

— Nu-i la birou. Dumneavoastră sînteți, tovarășe Ivașcu ?

— Da.

— S-a întîmplat ceva deosebit ?

— Oarecum. Vreți să ne vedem ? Mă aflu lîngă berăria Gambrinus.

— În cîteva minute sînt lîngă dumneavoastră. Ieși din sediu cu o grabă explicabilă.

Ajungînd aproape de berărie, văzu mulțime adunată. Înțelese că se petrecuse un accident.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă pe unul dintre curioșii adunați acolo.

— Un timpit, un zănatec de la raliu era să-l calce pe un tînăr. Noroc că omul a sărit la timp!

Radulian nu se îndoia că era vorba de Alin. Nu greșise. Ivașcu se alesese cu pantalonul rupt și haina murdară.

— Era să mă „secere“ un automobil, spuse acesta, cînd îl văzu. Am scăpat ușor. Norocul meu că sînt sportiv...

Zece minute mai tîrziu, cei doi stăteau la o masă, în restaurant.

— Nu știu dacă a făcut-o intenționat. Oricum, a fost și vina mea. Coborîsem de pe trotuar să traversez și n-am fost atent la semafor. Iată de ce v-am chemat, continuă Alin. Am primit un ultimatum. La redacție. „Știm ce rol ai jucat. Dacă pînă astă-seară, la miezul nopții, la bal nu dai oricinalul, vei plăti“.

Radulian privi bilețelul. Înțelese imediat. Bandiții bănuiau că Alin, aflat în mașina Paulei, schimbase „Colierul Cleopatrei“.

— Ce ziceți de asta? întrebă Ivașcu. Eu cred că-i o glumă proastă. Ce original să dau?

— Vă rog să-mi lăsați mie scrisoarea. O voi arăta maiorului. Bota. Deseară, sper, ne vom întîlni la bal. Veniți, nu-i așa?

— Da.

— Costumat în...?

— În... mexican. Am o pălărie cu boruri mari. Mi-a adus-o un prieten de la Olimpiada din '68. Dumneavoastră?

— Voi avea un cap de vultur. De ce zîmbiți? Masca cu care cumnatul meu joacă în basmul „Prîslea cel viteaz și merele de aur“, la teatrul de copii.

— Ați mai aflat ceva despre Paula Taylor?

— Se simte excelent. Maiorul Bota mi-a comunicat că a stat de vorbă cu dînsa și i-a mărturisit că-i aproape restabilită. Rana a fost foarte ușoară, dar a pierdut mult sînge. Cît privește bilețelul pe care l-ați primit, poate că n-ar strica să nu mai... ieșiți deocamdată prea mult pe stradă. Apropo! Unde locuiți? Aveți telefon acasă?

Ivașcu îi dădu adresa și telefonul.

— Perfect. Vă voi chema, în caz că e nevoie. Altfel, ne vedem la bal. La revedere!

Despărțindu-se de Radulian, Ivașcu nu știa încotro să apuce. Se hotărî. Porni spre redacție. În drum se opri la un restaurant și mîncă. Era ora patru cînd ajunse la ziar. Aici află că fusese căutat de cineva, care-i lăsase un număr de telefon. Formă numărul și auzi glasul lui Bota.

— Bucuros că vă aud ! Vă rog să-mi faceți plăcerea să veniți pînă la cofetăria „Macul roșu“. Puteți veni chiar acum ?

— Se înțelege. Sînt la doi pași. În zece minute voi fi acolo.

Din acest moment evenimentele care aveau să facă parte din „Afacerea colierului“ se precipitară cu o repeziciune de nedescris, iar surprizele se succedară la intervale atît de scurte, încît atît Radulian cît și Ivașcu nu avură nici un moment de relaxare. Treceau dintr-o uimire în alta.

Prima „bombă“ căzu la puțin timp după prînz. Radulian nu se dusesese acasă, ci rămăsese la birou. Nu-i era somn și nici nu se simțea obosit. Pe la ora trei fu sunat de secția de miliție de care aparținea Grigoriu. Acesta se prezentase să-și ia obiectul furat.

— Comunicați-i că ne pare rău, dar n-am avut vreme să-i ducem aparatul. Să vă lase telefonul ca să-i dați de știre cînd poate să-l ridice, spuse Radulian.

Peste un sfert de oră sună căpitanul Gîrleanu.

— Cu maiorul Bota.

— Maiorul Bota e plecat.

— Caută-l, scoate-l din pămînt, din iarbă verde ! S-a primit un mesaj pentru dînsul. E vorba de ziaristul Ivașcu Alin. E acuzat de crimă !

— Acuzat de cri... mă ?

— Am primit un denunț anonim...

— Înțeleg... înțeleg. Și ce spune ?

— Că a ucis-o pe... Paula Taylor. E o prostie nemai-pomenită, dar...

— Pe Paula Taylor ? E clar că-i o tîmpenie, tovarășe căpitan ! Pot veni la dumneavoastră să văd despre ce e vorba ?

— Te aștept.

Radulian închise telefonul. Îl chemă pe Nicoară să-și țină locul și coborî în grabă. În mai puțin de un sfert de oră se afla la căpitanul Gîrleanu. Pe masa acestuia se vedea un stilet. Lîngă el — o scrisoare, alcătuită din litere decupate din ziar.

Luă bilețelul. „Ucicașul Paulei Taylor este ziaristul Ivașcu. A călătorit cu ea. Taylor n-a ajuns la Hotel“.

— Acest stilet e arma cu care... ?

— Stiletul l-a trimis postul de miliție din Otopeni. S-a găsit la locul crimei. Se văd pe el niște amprente.

— Nu știu ce să zic, dar... așa ceva e de necrezut.

Gîrleanu îl privi :

— Anunță-l pe maiorul Bota. Pînă la urmă, vom afla despre ce e vorba. O clipă ! Spuneai că ai ceva pentru noi.

— Da. Am și eu un... bilețel. Iată-l, spuse Radulian, și-i dădu ceea ce primise la „Gambrinus“, de la Ivașcu. Îi relatează căpitanului împrejurările în care ajunsese la el acest „ultimatum“.

Gîrleanu studie bilețelul. Comunicarea era alcătuită tot din litere decupate din ziar. Cercetă hîrtia. Semăna cu cea pe care era scris denunțul.

— Din păcate, nu sînt amprente pe nici una din ele. Autorul este, oricum, același... Îl folosește pe c în loc de g...

Maiorul Bota stătea la o masă mai retrasă. Cofetăria era goală la ora aceea. Cînd intră Alin, îi făcu semn. Acesta veni și se așează.

— Am comandat două cafele. Doreai altceva ?

— O cafea este binevenită.

— Ei, cum s-au primit la redacție veștile despre raliu ?

— Rezultatele sînt meritorii. Cel mai bucuros este însă inginerul Dobre. A telefonat de la spital. E în culmea fericirii. „Eu știam trucul, mi-a spus el. Am lucrat împreună cu Stoichițoiu să facem acel simulacru de motor, așezat peste motorul clasic“.

Ivașcu sorbi din cafea, apoi urmă :

— Așa am aflat că Stoichițoiu este unul dintre colaboratorii lui Dobre. Totodată am înțeles de ce Dobre se interesa la ziar, cu gura aprinsă, ce se întâmpla cu celelalte echipaje. Voia să afle situația lui Stoichițoiu.

— Să lăsăm... trucurile și să discutăm o chestiune deosebit de interesantă. Totul se va desfășura foarte discret. Dealtfel, nu-i nimeni în cofetărie... Aș vrea să-mi dai o „semnătură“. O iscălitură mai... ciudată.

— Cu plăcere. Dar nu înțeleg...

— Doresc, de la dumneata, o iscălitură de... analfabet. Bineînțeles, dacă ești de acord. Scurt și cuprinzător : am nevoie de amprenteale dumitale.

— De acord. Dar nu văd cum am putea aici...

Bota zîmbi. Scoase din buzunar o mică tușieră și o hîrtie specială. Ivașcu puse, rînd pe rînd, degetele în tușieră și-apoi pe hîrtie. La sfîrșit, maiorul vîrî ustensilele în buzunar, zîmbind.

— Pot să aflu și eu pentru ce... toate astea ?

— Fiindcă ești acuzat de... crimă !

— Acuzat de...

— De crimă. Ai ucis-o pe Paula Taylor. Probabil că nu știi nici cu ce armă ai ucis-o. Te informez eu. Cu un stilet mititel. Uite-l aici, spuse Bota și i-l arată, ferit de ochii ospătăriței, care neavînd clienți, își făcea de lucru pe la mesele din apropiere.

— L-am mai văzut ! exclamă Alin.

— Nu mă îndoiesc.

— Se afla în poșeta Paulei...

— Și nu mă îndoiesc că amprenteale găsite pe el sînt ale dumitale.

— Ale mele ? Dar nu l-am atins niciodată ! L-am văzut doar într-o fracțiune de secundă, cînd Paula a deschis poșeta.

— Poate l-ai atins în vis. Mai știi ?

Bota era numai zîmbet.

— Repet : pe el au fost găsite amprenteale dumitale. De aceea, pentru a le putea compara, te-am pus să „semnezi“ ca analfabeții. Acum e clar ? Și, ca să știi cum stai : în urma știrii publicate în ziar s-a primit un denunț. Ești acuzat de crimă. Argument principal : pe stilet sînt amprenteale dumitale.

— Bine, dar Paula trăiește.

— Tocmai aici e frumusețea ! Cel care a trimis denunțul nu știe că Paula trăiește. La spital am înregistrat-o sub alt nume.

Alin rămase cu gura căscată. Omul din fața lui era numai surprize.

— Te-am chemat, însă, pentru altceva. Te rog să vii la bal cu un obiect... prețios : cu imitația aceea de colier. Vei răspunde astfel la ultimatumul dat de bandiți. Le oferi bijuteria. Trebuie să te lași jefuit.

— Cum ?

— Ai auzit bine. Să te lași jefuit. Când îți voi spune eu sau altcineva, cuvântul „Cleopatra“, te îndrepti spre garderobă...

Bota zîmbea. Ochii săi albaștri erau mai luminoși decît oricînd.

De îndată ce Radulian reveni în birou, auzi telefonul sunînd. Parcă era un făcut să n-aibă un pic de liniște în ziua asta ! Căpitanul Mareș dorea să vorbească cu Bota.

— Nu-i la serviciu. Cred că-i acasă.

— L-am căutat și nu l-am găsit. Dacă telefonează, te rog să-i raportezi că totul s-a rezolvat exact cum a ordonat. Am expediat mesajul, n-am avut confirmări, dar sînt sigur că a fost recepționat. Și încă ceva : mi-a plăcut poezioara „Moara verde“. De asemenea, raportează că s-au luat amprente de pe colier și de pe trusa lui Grigoriu. Alo ! Ți-ai notat ?

— Da, tovarășe căpitan.

— Și fiindcă veni vorba de cutiuța aceea, spune-i că-i un aparat excelent. Un politron. Ultimul strigăt în materie de stereoelectronică. Ai notat ? Po-li-tron. Să-i transmiți, te rog, felicitări pentru „inventie“. S-a rîs copios în serviciul nostru cînd s-a auzit de motorul inventat de „fachir“... hm, hm, de tovarășul maior. La revedere.

„Aparat excelent ? Ce drăcovenie mai e și politronul ăsta ?“ Nu-și termină gîndul. Auzi iar telefonul. Era tot căpitanul Mareș.

— Am uitat ceva, tovarășe locotenent major. Comunică-i că vinovatul e... claxonul.

— N-am înțeles ! Scuzați-mă, dar vorbiți atât de... codificat, că nu mai pricep nimic.

— Ne-am molipsit toți de la fac... hm... hm... de la maiorul Bota. Te rog deci — Mareș își reluase tonul oficial — să-i spui exact așa : „vinovat e claxonul“. La revedere !

Radulian își prinse capul în mâini. Nu mai pricepea nimic. Cu două ore în urmă, aflate prima veste senzațională : Ivașcu acuzat de crimă. Afurisita de poezioară despre „Moara verde“ îl încurca de tot. Ce puneau la cale Bota și căpitanul Mareș ? Și ce era sistemul ăsta de a vorbi în șarade ? ! „Moara verde“, „Vinovat e claxonul“ ?

Începu să-și fricționeze cu prea multă putere tâmpilele. Simți o durere ascuțită. Continuă însă, mulțumit să simtă micul supliciu, la care se supunea. Cineva bătu în ușă. I se aduceau două fișe. Pe prima se afla rezultatul comparării amprentelor găsite pe stilet cu cele trimise de Bota după întâlnirea cu Alin Ivașcu. „Ampreentele corespund“ era concluzia.

„Ei drăcie ! Cum se poate asta ?“ se întrebă Radulian. Privirea îi căzu pe cea de a doua hîrtie, prin care se atesta că „...pe falsul colier, găsit de miliția din Otopeni la locul crimei, se aflau amprente a cel puțin trei persoane, între care și ale... maiorului Bota“.

— Imposibil ! spuse de data aceasta cu glas tare Radulian. Maiorul n-a atins colierul ! Chiar a spus ceva în acest sens ! Nu se poate ! E o greșeală !

Omul care-i adusese rezultatele cercetărilor îl privea cu multă curiozitate și nedumerire.

— Bine, mulțumesc, își reveni. O să-i dau fișele maiorului Bota cînd se va întoarce.

Rămas singur, Radulian se ridică de la biroul său și se duse în dreptul geamului. Ziua fusese înnorată, iar acum începuse să plouă. Auzi iar telefonul. Hotărît lucru ! Era ziua telefoanelor. Suna maiorul Bota.

— Ce e nou, arheologule ?

— O mulțime de noutăți, tovarășe maior. O mulțime ! N-ar strica să treceți pe-aici.

— Sosesc peste zece minute. Mă aflu la un... teatru.

— Teatru ?

— Da. Să-mi găsesc o mască. Aș vrea să-ți cer părerea. Tu în ce crezi că ar fi nimerit să mă costumez pentru balul de deseară ?

— Știu eu ? Poate că v-ar aranja un... costum oriental.

— Nu cumva te-ai gândit la un costum indian, de... „fachir“ ? !

— E o idee, tovarășe maior. E o idee grozavă.

În așteptarea lui Bota, se apucă să recapituleze unele întâmplări. Era nedumerit în privința rolului jucat de unele personaje. Nu avea însă vreme să se gândească prea mult : în ușa apăru un individ pe care-l recunoscuse din prima clipă : era bătrînul Growman. Mergea adus de spate, ca bătrînii.

— Bună ziua, spuse bătrînul în limba engleză.

— Bună ziua. Cu ce ocazie ? replică el, tot în engleză, privind întrebător spre plutonierul care-l conducea pe bătrîn.

— Am venit fiindcă m-ați chemat.

— Eu v-am... ?

— Da. Am fost chemat de un... arheolog, spuse Bota în românește și izbucni în rîs.

Radulian îl recunoscuse :

— Sînteți un adevărat... un adevărat... îngăimă el, revenindu-și din surpriză.

— Să nu zici „fachir“ că mă supăr ! Uite, așa m-am gândit să vin la bal.

— Și... domnul Growman ?

— Prea multe întrebări, arheologule ! Deci, m-ai confundat cu bătrînul ! Atunci e în regulă. Adică... O.K. !

Făcu semn plutonierului care se retrase. Bota se așeză pe un scaun, își scoase barba și mustățile, își șterse machiajul și aprinse o țigară.

— M-au machiat bine la teatru. Noroc că le-am putut prezenta modelul. O fotografie de la Salzburg. Bătrînul este în juriul raliului. Dar care sînt veștile ?

Radulian atîta aștepta. Începu să le înșire, una cîte una, făcînd scurte comentarii. Maiorul studia buletinele trimise de la serviciul special. Așa cum bănuise, amprenteale coincideau. Alin putea fi acuzat de crimă, dar...

— Ei da, există acest „dar“. Paula trăiește și asta-l disculpă. Ciudat e altceva : pe colierul fals sînt și amprente dumneavoastră !

— Poate l-am atins din greșeală, spuse Bota.

Radulian îl privi neîncrezător. Cuvintele maiorului ascundeau, de bună seamă, altceva. Deocamdată nu știa ce anume.

— Cum ? Și a zis Mareș că „vinovat e claxonul“ ?

— Da. Dar n-am înțeles și nu înțeleg ce-a vrut să spună.

— Eu m-am lămurit. Așadar, politron, claxon, moară verde... Cred că-ți frămîntă creierii să afli ce se ascunde în toate astea, nu-i așa ? O să-ți explic curînd. Nu înainte de a-ți afla nedumeririle. Ce nu ți-e clar ?

— De la bun început : ce hram poartă Lăzărescu. Comportarea lui mi-a dat de bănuît. Mă miră că a renunțat atît de ușor la mașina care-i fusese încredințată.

— Promise sarcină de la directorul întreprinderii să-l secondeze, pe cît posibil, pe Stoichițoiu. De aceea s-a mutat pe cealaltă mașină, la punctele stabilite pe hartă.

— A, așa ? Deci nu era înțeles cu Ganea ?

— Pentru a respecta adevărul istoric, trebuie, arheologule, să-ți spun că acestui domn Ganea i s-a întîmplat și altceva. În tren, între Salzburg și München, i s-a schimbat geanta tip diplomat, dar — culmea ! — la hotel o avea tot pe a lui ! Ce zici de asta ? La Salzburg a avut un alt... accident, în cursul căruia s-a luat tiparul cheii de la mașina cu numărul 13. Și toate aceste „accidente“ s-au încheiat cu leșinuri.

— Credeți că au fost accidente simulate ?

— Se prea poate.

— Ganea e complet restabilit. Ni s-a comunicat de la Budapesta.

— Te pomenești că-l vedem la bal. Ce spui ?

— Că la aeroport ar trebui să fie întîmpinat cu cătușe. Ganea a divulgat lungimea de undă pe care lucra aparatul său de imitat obstacole. Bandiții au emis pe aceeași lungime și astfel s-au blocat frînele.

— Aparatul n-a fost deschis, arheologule. Cel puțin în privința asta, Ganea nu poate fi incriminat ! Tot claxonul e de vină !

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. Pentru mine e clar că Ganea a simulat. Și în tren, și la hotel „Bavaria“, și la Salzburg.

Bota își trecea mîna prin părul mătăsos.

— În tren, ca și la hotel, zici ? Se poate. Pe covorul de pe culoar Radu Nicolau a descoperit o pată care mirosea tot ca... pucioasa de la ușa de comunicare dintre vagoane. Stranie predilecția asta pentru... pocnitori, care dau impresia unor împușcături.

— Grigoriu n-a avut nici un rol. Și-a îndeplinit misiunea corect. E un electronist excelent.

— Nu mă îndoiesc.

— A fost disperat cînd i s-a furat trusa. Cred că a cumpărat-o din München. Etuiul era nou.

Bota zîmbi.

— Bravo. Ai spirit de observație.

— Cît despre băiețandrul care a vrut să cotrobăiască prin mașină...

— Am stat de vorbă cu el acum o oră. E o simplă unealtă. A fost pescuit pe stradă și momit, pentru cîtiva lei, să umble în mașină. Voiau harta. Dar i s-a cerut și altceva. Trebuia să... rupă un sigiliu. Cineva a prins de veste, în ultimul moment, ce hram purta mașina lui Stoi-chițoiu... Rupînd sigiliul, nu mai putea intra la omologare. Băiețandrul a fost însă oprit la timp. Noroc că, din întîmplare, în apropiere se găsea un milițian.

Radulian miji ochii.

— Ce te uiți așa ?

— „Din întîmplare“ ? N-aș prea crede. După cîte vă cunosc...

— Ei, ei ! Destul ! E aproape ora cinci. Hai acasă să ne pregătim de bal. Ne revedem aici, la ora opt și jumătate. Înțeles ?

— Da, tovarășe maior. Totuși... am rămas nedumerit. Ce-i cu amprente buclucașe, cu „moara verde“, cu „claxonul vinovat“, cu „mesajul“ încredințat căpitanului Mareș ?...

— Le vom lămuri deseară. Te rog să fii înarmat. Vei fi un „vultur cu pușcă“. Sună frumos, nu-i așa ? „Moara verde“, „vultur cu pușcă“. La revedere, arheologule !

Radulian privi în urma maiorului. „E vesel. Înseamnă că se află pe drumul cel bun“ conchise el.

Luîndu-și servieta, coborî. Era timpul să se ducă la masă și apoi acasă...

„Cleopatra“ și... bîlciul de la miezul nopții

Salonul „Rapsodia“ de la primul etaj al hotelului „Intercontinental“ era deosebit de animat. Nimeni n-ar fi recunoscut în mulțimea de femei și bărbați, de o eleganță deosebită, pe concurenții din zilele precedente, care alergau nebunește de-a lungul șoselelor, oboșiți, chinuiți de nesomn, cu mașinile murdare, plouați și stropiți de noroi. Acum erau bine îmbrăcați, odihniți și se mișcau cu distincție, ca niște personaje de operetă.

O uriașă emblema a „Raliului Europa“ trona în spatele orchestrei. Era singurul indiciu că balul aparținea automobilistilor. Se serveau băuturi după toate gusturile și aperitive pregătite cu rafinament. Salonul putea găzdui două sute de persoane, dar nu se dăduseră decît o sută cincizeci de invitații.

Se apropia ora zece seara. Oaspeții soseau în grupuri tot mai numeroase. Încă puțin și balul putea începe. Ca de obicei, Hans Mathes, președintele raliului, ajuns la a cincea ediție, rosti o scurtă cuvîntare, după care doamnele din comitetul de organizare oferiră cadouri-surpriză.

Alin Ivașcu își luă un pahar cu Campari în care plutea o felie de lămîie și se trase lîngă unul din geamuri. Era îmbrăcat într-un costum de seară și purta o mască ce-i acoperea partea de sus a feței. Pe cap avea o pălărie mexicană, cu boruri largi, pe care o lăsă să-i cadă pe spate, pentru a nu-i incomoda pe cei din jur. Din cînd în cînd își vîra mîna în buzunarul de la haină. Voia să se încredințeze că încă nu i se furase colierul pe care Bota îl rugase să-l aducă. Lîngă el se ivi Radu Nicolau.

— Ave, Ivașcule! Totul e în regulă?

— Da. În ceea ce te privește... ?

— Exceptional ! O să fac un film trăsnet ! Unic în televiziunea noastră !

Discutau de aproape o jumătate de oră cînd Alin îl zări pe unchiul Paulei. Își ceru scuze și se îndreptă spre el. Mergea puțin adus de spate și își clătina capul. Alin încercă să închege o conversație banală cu el — ce fericit ar fi fost dacă ar fi putut să-i dea vestea că Paula trăiește; dar n-o putea face fără consimțămîntul lui Bota ! — și, dîndu-și seama că dialogul lîncezește, se depărtă. Înainte de a se despărți băgase de seamă că un bărbat care aducea, oarecum, cu roșcovanul, trăsesese cu urechea.

Intîmplarea făcu să treacă pe lîngă doi necunoscuți care-și spuneau în germană :

— Voi risca Grün ! Mă voi duce ! Știu că îmi pun viața în joc, dar mă voi duce !

— Riști enorm.

— E adevărat că risc. Dar „sîngele e sînge“. Iar eu voi fi „nada“.

Alin ridică din umeri și trecu mai departe. „Ia te uită ce conversație poți auzi la un bal mascat !“ își zise. Ajungînd într-un loc mai liniștit, privi în urmă. Avu o surpriză : unul din cei doi era chiar individul care încercase să prindă cîteva frînturi din discuția lui cu unchiul Paulei. „Unde trebuie să meargă acest om ? Ce însemnau expresiile «eu voi fi nada» și «sîngele e sînge» ? Ia te uită ! Bal mascat la care se vorbește în șarade !“

Un bărbat care avea ca mască un cap de vultur veni spre el. Îl recunoscuse pe Radulian.

— Nu l-ați văzut pe maiorul Bota ? întrebă locotenentul major. Nu v-a dat nici un semn ?

— Nu.

— V-am văzut vorbind cu bătrînul acela, cu unchiul Paulei.

— Da. E cam mofluz moșul. Și parcă-i puțin surd.

..., „Deci bătrînul nu e Bota, gîndi Radulian. Atunci unde-i maiorul ?“

— Dacă vă dă vreo veste, spuneți-i că doresc să-i vorbesc urgent, spuse Radulian și se pierdu printre invitați.

Trebuia, într-adevăr, să vorbească cu Bota, și cât mai repede. Trecuse pe la birou. Căpitanul Mareș îl căutase.

— Maiorul Bota o să meargă direct la bal, îi spusese căpitanul. Mi-a cerut să-ți comunic acest lucru. Și mai e ceva. Așteaptă-mă. Avem de discutat.

Căpitanul Mareș era o fire tăcută. Vorbea concis și la obiect. În câteva fraze îi spusese lui Radulian ce aveau de făcut în seara aceea...

— Operațiunea de la miezul nopții, la care vom participa, o să rezolve multe. Nu uita să vii înarmat. Petrecere frumoasă !

Zicînd acestea, căpitanul plecase. Înțelegînd că nu mai avea nici un rost să-l aștepte pe Bota, Radulian se pregătise și el de plecare. Cînd să iasă din birou, dăduse piept în piept cu locotenentul Nicoară.

— Am ordin să asigur permanența, spusese acesta.

— Foarte bine.

— Azi-noapte i-am telefonat lui Grigoriu.

— Și ?

— Dacă vreți telefonați-i și dumneavoastră... Am pus în agenda de pe masă o hîrtiuță cu numărul de telefon.

— Bine, murmură Radulian. O să vorbesc cu el mîine.

Deschise totuși calendarul și văzu notița lui Nicoară. Cifrele începură să-i joace în fața ochilor.

— Ia te uită ! exclamă el 38 14 28 ! Ce coincidență ! Acesta este numărul găsit... Dar nu, nu se poate !

„Radulian a început să-l copieze pe Bota. Raționează cu glas tare“, gîndi Nicoară, care stătea imobil, așteptînd. Radulian ținea hîrtia în mînă și nu-i venea să creadă. „Poate mă înșel. Dar nu ! Am o bună memorie a cifrelor. Acesta e numărul găsit pe pașaportul lui Müller“.

Nu-și sfîrși gîndul. Deschise sertarele și începu să caute ziarele germane pe care Radu Nicolau le adusese de la München. Nicoară părea o stană de piatră. Nici ochii nu i se clinteau.

— Da ! Așa e ! Asta e numărul ! Fantastic ! O coincidență fantastică ! Mă auzi ?

— Da, ați spus „o coincidență fantastică“!

— Trebuie să-l văd imediat pe Bota. Plec la bal. Strânge dumneata ziarele și pune-le în sertar.

Rămas singur, Nicoară începu să aranjeze ziarele. „Ce l-o fi pus pe foc pe Radulian?“ se întrebă el, privind pagina pe care acesta o cercetase. Citi articolul și zîmbi. „Ei da! Teribilă coincidență!“

Alin se învîrtea prin salonul de dans fără un scop anume. Președintele juriului își ținuse alocuțiunea, doamnele din comitet oferiseră cadourile-surpriză și începuse dansul. Trecu printre perechile înlănțuite. Se îndreptă spre orchestră. Auzi un glas care i se păru cunoscut. „Lăzărescu!“ Privi spre omul care vorbise. Stătea lângă un scaun cu pluș roșu, în care se instalase o doamnă în vîrstă.

— Dansați?

În fața lui se opri o doamnă în costum tirolez. Alin întinse brațele. Femeia dansa cu multă grație. Se lipi strîns, atît de strîns încît Ivașcu simțea uneori că-i intrau piesele colierului între coaste. Partenera era drăguță, avea un corp de balerină și mișcări voluptoase. Stilul ei de dans i-ar fi plăcut, dar nu în situația în care avea în buzunar colierul pe care-l cumpărase la München. Cînd tangoul se sfîrși, femeia îl părăsi și se pierdu în mulțime. Nu după mult timp o văzu pe un fotoliu, obosită. „A obosit numai dintr-un dans?“ se întrebă Alin.

Puțin mai tîrziu o revăzu. Dansa și vorbea cu un bărbat care purta mască de faun. Perechile se formau la întîmplare. Alin se trezi cu o englezoaică în vîrstă, cu o mască orientală. N-avu încotro. O luă la dans.

Radulian se retrăsese lângă geam. În mulțimea invitaților reușise să-l descopere pe inginerul Lăzărescu. Dansa cu o doamnă înaltă și slabă. Sigur că nu va fi recunoscut, se apropie. Lăzărescu explica partenerei sale cînd s-a construit hotelul și spunea ceva despre clădirea de alături a Teatrului național.

— Vreau să vizitez Mamaia. Știu, se apropie toamna, dar...

— O idee bună, doamnă. Pe litoralul nostru e încă vreme frumoasă. Și destul de cald.

— Sînt norvegiană, domnule. Îmi place să nu fie prea cald. Litoralul dumneavoastră e splendid. Așa mi-au spus compatrioții mei care l-au vizitat...

Radulian se îndepărtă. Deodată, auzi glasul lui Bota. Maiorul purta o mască simplă, de catifea, care-i acoperea fața.

— Arheologule, găsește-l pe Ivașcu și spune-i doar atît : „Cleopatra“.

Capul de vultur se clătină a nedumerire. Surpriza era prea mare și așa, deoarece nu se aștepta să-l întâlnească pe Bota cu masca aceea.

— Trebuie să vă raportez ceva urgent... Telefonul lui Grigoriu...

— Singurul lucru urgent acum e ca Ivașcu să audă cuvîntul „Cleopatra“.

Bota vorbea aproape fără să-și miște buzele. Radulian se depărtă, căutîndu-l cu privirea pe Ivașcu. Îl recunoscuse după pălăria de mexican, care-i atîrna pe sapte, legată în jurul gîtului cu o curelușă.

— Cleopatra ! îi spuse Radulian.

Ivașcu porni ca un automat spre garderobă. Nu se uita în urmă. Mai mult bănuia decît simțea că cineva se luase după el. Culoarul era întunecat. „Numai de nu m-ar lovi prea tare“, se gîndi, închipuindu-și că un jaf fără violență e de neconceput, chiar dacă evenimentul are loc într-un hotel.

Intrînd pe culoar, îl văzu venind din față pe individul cu mască de sfinx. Se clătina. „E beat“, își zise și vru să-i facă loc, dar omul se poticni. Ar fi căzut, dacă Ivașcu nu l-ar fi luat în brațe.

— Scuzați, spuse acesta în germană și se depărtă.

Alin își continuă drumul. Ieși din culoar în dreptul garderobei. Cu un gest reflex, își pipăi buzunarele. Colierul dispăruse ! Făcu încă doi-trei pași, apoi începu să strige.

— Hoții ! Ajutor ! Hoții !

— Ce e ? Ce s-a întîmplat ?

— Am fost jefuit, urla cît îl ținea gura. (Era indicația lui Bota să facă un tărăboi cît mai mare).

Garderobiera, cîțiva ospătari și oameni de serviciu îl înconjurară. Curînd se buluciră și niște invitați. Urmă un vacarm de nedescris. Lumea se îngrămădea spre Ivașcu. Acesta nu mai contenea cu strigătele.

Vestea că cineva fusese jefuit se răspîndi cu iuțeala fulgerului. Reacțiile oamenilor erau diferite. Cei mai mulți păreau sceptici, socotind că păgubașul băuse prea mult.

Dintre toți, unchiul Paulei avea aerul cel mai calm. Probabil că, avînd auzul slab, nu sesizase intensitatea strigătelor lui Ivașcu. Cu totul altfel se comportă doamna îmbrăcată în costum tirolez, care făcu o adevărată criză de nervi.

Incidentul dură cîteva minute. Directorul hotelului se strădui să potolească spiritele. Îl invită pe Ivașcu în biroul său. În timp ce ieșea din sală, Alin îl căută cu privirea pe unchiul Paulei. Dispăruse.

Radulian, care se afla în apropierea inginerului Lăzărescu, văzu că și acesta ieșea din sala de dans. Își privi ceasul. Se făcuse unsprezece. „E timpul, își zise, să plec și eu“.

Cîteva minute mai tîrziu, se afla în fața intrării de vest a hotelului. Nu așteptă mult. O mașină se opri chiar lîngă el. Auzi glasul lui Bota :

— Hai, arheologule ! Sus !

Radulian urcă și mașina porni. Erau numai ei doi.

Noaptea era de nepătruns. Mașina gonea cu viteză. După Săftica ieșiră din șoseaua Ploiești și se îndreptară spre complexul turistic Snagov-Sat. Cu puțin înainte de a ajunge la cabană, maiorul intră cu mașina pe un drum de pădure. Merse cam o sută de metri, apoi întoarse și reveni aproape de șoseaua asfaltată. Opri motorul și stinse luminile. De mașina lor se apropie o umbră. Era căpitanul Gîrleanu.

— Aici ? întrebă Bota.

— Da, tovarășe maior.

— Topografii și geografii noștri au verificat „mesajul“ întocmit de mine ? Să nu fi greșit cumva.

— Mareș mi-a comunicat că l-au controlat. Nici o greșeală. Cifrele sînt exacte, spuse Gîrleanu.

— Atunci nu ne rămîne decît să așteptăm... invitații. Ai observat ceva ?

— Pînă acum, nimic deosebit. N-au apărut decît cei de 'la... Sînt mai încolo, pregătiți pentru orice eventualitate.

Căpitanul se așezase alături de Radulian.

— Dar dacă n-au recepționat ?

— Exclus. S-a transmis din sfert în sfert de oră.

Bota rămase cîteva clipe pe gînduri.

— Cred că au recepționat, fiindcă la bal un individ s-a apropiat de unchiul Paulei, șoptindu-i : „Totul e O.K. ; în noaptea asta se vor lichida conturile“.

— Nu l-ați recunoscut ? întrebă Radulian.

— Purta o mască destul de curioasă : un cap de satir, de faun. Era înalt precum „Cavalerul de la Mancha“ de care vorbea Radu Nicolau cînd se referea la omul din tren.

În mașină se lăsă tăcerea. Pădurea foșnea abia auzit. Din cînd în cînd se auzea țîrîitul prelung al unui greier, care încerca să se dezmoștească.

— Și dacă-s greșite, totuși, coordonatele caroiajului ? murmură Bota.

— S-au trecut pe hartă toate datele pe care le-ați înregistrat pe bandă. Toate localitățile corespund, iar mesajul a fost clar : „46.34.1 la 24,00“.

— Semnătura ?

— G.M., așa cum i-ați comunicat lui Mareș.

— Da, da. E bine. „Moara verde“... Lui Werner i-a plăcut poezia.

Radulian deveni atent. În limba germană la moară se zice Mühle. La verde — grün. Deci, „moară-verde“ ar veni Grün-Mühle. Iar Bota semnase cu inițialele G.M.

Repetă de cîteva ori cele două cuvinte și, deodată, simți că inima îi zvîcnește puternic. „Grün—Mühle putea, tot atît de bine, să fie și pronunția de la „Grünn-Müller“, iar această împerechere de nume nu era întîmplătoare ! Cuplul alergase pe o mașină „Olympia“. De aceea cercetase Bota listele concurenților ! La început se înscriseseră Braun și Grünn. În ultimul moment, Braun

dispăruse și apăruse acest Müller. Să fie o simplă coincidență de nume, cu celălalt Müller găsit mort în stația de metrou din München?

Privi cu coada ochiului spre maior. Nu schița nici un gest. Era întuneric. Luna răsărise, dar din cauza norilor reușea rareori să-și arate chipul.

— Ați semnat mesajul cu numele cuplului de pe *Olympia*?

Bota se întoarse cu iuțeala fulgerului.

— Ia te uită pe cine am crescut eu! Poftim! Nu mai poate face omul nici o mișcare fără să fie descoperit! Incepi să mă pui în dificultate, arheologule. Mărturisesc: da, am semnat cu inițialele celor doi.

— ...Care fac parte din bandă? Întrebă cu o nuanță semafirmativă în glas Radulian.

Bota își ciupi obrazul stîng, semn că-l iritase întrebarea.

Înghiți în sec. Pentru el era limpede că maiorul voia să asiste la o scenă, că o provocase. Folosind sistemul bandiților de codificare a hărții, descifrat pe baza înregistrărilor făcute pe drum, Bota organizase o întâlnire aici în pădure. Cine era „invitat” și de ce? Ce legătură era între accidentul de la Györ, încercarea de a se fura secretul motorului mașinii 13 și furtul colierului de la München? Speră să-i prindă și pe hoții de la Kunstmuseum? Erau aceiași cu cei care provocaseră accidentul la Györ? „Și, la urma-urmei, — deși asta nu-i treaba noastră — unde este acum colierul veritabil? Cine l-a furat și de ce? Pentru acel descîntec încă nedescifrat? Din dorința cuiva de a avea o asemenea piesă celebră în colecția sa particulară? O fi vreun colecționar maniac? Să fie, oare, vreo legătură între această piesă de muzeu și tatăl Paulei, care a locuit mulți ani în Egipt?”

Întrebările se succedau cu repeziciune prin mintea lui Radulian. „Oricare ar fi situația, pe noi ne interesează un singur lucru: să-i prindem pe cei care au provocat accidentul pentru a fura secretul motorului. Și, bineînțeles, să stabilim legătura lor cu Ganea. Acesta le-a fost complice. Nu ne-a „convocat” el Bota aici pentru colier! Nu-i treaba lui! El speră să-i prindă pe agresorii de la

Györ. Cît despre Grigoriu... Dumnezeule ! Cum am putut uita ! Trebuie să-i spun lui Bota imediat“.

— Tovarășe maior, începu Radulian, am vrut să vă raportez și la bal, dar nu mi-ați dat răgazul. O coincidență uluitoare !

Bota se întoarse spre colaboratorul său.

— Nicoară mi-a dat numărul de telefon al lui Grigoriu. Nu i-am dus trusa aceea la circa de care aparține și...

— Nu-i nimic. I-am telefonat eu, ca din partea miliției. L-am sfătuit să aibă răbdare, deoarece vrem să cercetăm cum se cuvine cazul, hoțul fiind un recidivist periculos. Nu-i nimic dacă ai uitat să-i telefonezi.

Radulian zîmbi. Avea o veste grozavă pentru Bota și, potrivit obiceiului șefului său, voia s-o dea fracționat, „picătură cu picătură“, cum făcea și Bota uneori.

— N-am uitat, ci... n-am vrut să-i dau trusa, repezi Radulian cuvintele...

— Și, de ce, mă rog, n-ai vrut ?

— Pentru că numărul lui de telefon l-am mai văzut undeva. Într-un ziar apărut la...

— Nu cumva la... München ? întrebă Bota, așa, într-o doară, cu glas tărăgănat.

Radulian fu descumpănit. Deci, Bota știa și asta !

— În ziarul care relata moartea roșcovanului scria că Müller avea, pe una din filele pașaportului, un număr de telefon...

— ... care e identic cu al lui Grigoriu ?

— Extraordinar ! De unde știți ! Și eu care credeam că vă dau o veste grozavă ! Da. E identic ! Asta nu vă spune nimic ? Pe Grigoriu l-am scos mereu din cauză. Nu credeți că el... Ce căuta numărul lui de telefon în pașaportul lui Müller ?

— Știu eu ? ridică din umeri Bota. Își privi ceasul. Se apropie ora douăsprezece.

— Mai sînt zece minute, tovarășe maior.

— Deci, ce ziceam, Raduliene ? A ! În legătură cu Grigoriu.

— Dacă ați ști ce disperat a fost cînd a pierdut cutia aceea !

— Imi închipui. Ei, se pare că începe bîlciul ! spuse Bota, frecîndu-și mîinile.

Dinspre București se zărea venind o mașină. Tobe de eșapament scoteau zgomotele specifice mașinilor de semicurse. Ajungînd la pasajul de cale ferată, de unde trebuia s-o iei spre stînga spre complexul turistic, mașina se opri cîteva clipe, apoi coti, venind drept spre locul unde se aflau Bota și însoțitorii săi. Ajungînd aproape de drumeagul din pădure pe care se afla mașina maiorului, șoferul opri, stinse luminile și coborî.

Ca un făcut, luna ieși din nori, de parcă ar fi fost rugată să lumineze scena. Omul care sosise era mic și gras. Făcu două-trei mișcări din brațe, ca pentru a se dezmoști, apoi se rezemă de capota mașinii și își aprinse o țigară. Datorită luminii lunii, Radulian văzu bine mașina și chiar trăsăturile noului venit. Avea fața buhăită, cum o au marii băutori de bere. Iar mașina... avea marca *Olympia*.

Luna se ascunsese în nori. Nu trecu mult și se zări un alt autoturism care se apropia cu viteză. Ajungînd în dreptul celei dintîi, șoferul încetini, apoi accelerează.

— A vrut, probabil, să-și dea seama dacă omul e singur, murmură Radulian. Păcat că e beznă. N-am văzut ce marcă avea mașina.

— Un *Maseratti*, spuse căpitanul Gîrleanu.

— Sînteți sigur? întrebă Radulian. În acest caz, înseamnă... Știți, cei doi... care la Györ au depășit mașina 13...

Bota părea că nu-l aude. Era încordat, atent la ce se petrecea pe șosea.

— E momentul să intervenim, spuse maiorul. Gata, Gîrleanu!

Căpitanul coborî din mașină și dispăru în negura nopții.

O umbră ieși din pădure și se furișă spre autoturismul oprit, strecurîndu-se înăuntru, în timp ce stăpînul *Olympiei* continua să fumeze liniștit.

Gîrleanu reveni lîngă Bota și-i șopti ceva.

— Da. Am văzut, spuse maiorul. „Omul nostru“ a intrat în mașină.

— Ceilalți așteaptă semnalul.

— Bine. Noi o să intervenim numai dacă va fi nevoie. Atenție! Priviți!

Pe șoseaua principală se zăreau farurile altei mașini, care venea dinspre București.

— Nada a fost bine aruncată. Au mușcat toți din ea, murmură satisfăcut Bota.

De îndată ce ultimul autoturism venit dinspre București — un *Opel* — se opri, din partea cealaltă se zăriră farurile de la *Maseratti*. Prinsă între două focare de lumină orbitoare, *Olympia* se vedea ca ziua. Totul dură doar câteva clipe, deoarece, ca la o comandă atacanții stinseră luminile. Uruitul motoarelor avea ceva sinistru. Se auzi un scrișnet de frîne. Din *Maseratti* coborîră doi oameni.

Stăpînul „*Olympiei*” se aruncă într-o parte. Cei doi indivizi îi tăiară calea, trîntindu-l la pămînt. Ca la o comandă, farurile *Olympiei* se aprinseră, luminînd scena. Atacatorii fură orbiți. În momentul următor niște umbre le săriră în spate. Farurile se stinseră. În beznă care se lăsă, se auziră bufnituri.

Cei care veniseră cu *Opel*-ul atacaseră din cealaltă parte și reușiseră să-l imobilizeze pe omul căzut la pămînt. Acum voiau să-l tragă în mașina lor.

— Gîrleanu ! Blochează trecerea spre București ! comandă Bota, cu o voce de nerecunoscut. Radulian, după mine !

Ca împins de un resort, locotenentul țîșni în urma maiorului. Auzi un uruit de motor, apoi un demaraj puternic și căpitanul Gîrleanu trecu ca fulgerul cu mașina pe lîngă ei. Ieșind în șosea, se opri de-a latul drumului, chiar în spatele *Opelului*.

— Somăm și tragem, Raduliene ! spuse Bota. Strigă cu o voce de tunet : „Hände hoch !” *

În aceeași clipă, căpitanul Gîrleanu dirijă farul mobil, montat pe ușa mașinii sale, spre agresori. Zăpăciți și orbiți de lumină, aceștia scăpară prada și se aruncară, înnebuniți de spaimă, spre *Opelul* lor. Cel scund reuși să ajungă. Celălalt se împiedică și căzu. Se ridică repede și

* Mîinile sus ! (în limba germană — n.a.).

își reluă goana, dar mașina pornise, lovindu-se de *Olympia*. *Opelul* ricoșă spre stînga șoselei, ieși de pe asfalt și porni peste cîmp. Retragera spre București îi era blocată. După ce făcu un ocol, hurducîndu-se pe pămîntul reavăn, reintră în șosea și porni cu viteză în timp ce al doilea ocupant al mașinii, dîndu-și seama că a fost abandonat de tovarășul său, se îndreptă în fugă spre pădure.

Bota îi tăie calea.

— Stai ! strigă maiorul.

Se întoarse brusc. În mîna lui luci un cuțit. Bota sări într-o parte. Radulian trase în aer. Cu puteri nebănuite, individul se aruncă înainte, prăbușindu-se peste el. Locotenentul major făcu un pas lateral, îi blocă genunchiul stîng și-l proiectă peste cap cu ajutorul brațelor. Căzu cu un zgomot surd.

— Cum dracu' îi zice figurii ăsteia, arheologule ? întrebă Bota, ștergîndu-și fruntea de sudoare. Mereu uit. „Suflu de vînt ?“.

— Nu. Țasta-i Hiza-guruma, tovarășe maior. Suflu de vînt e Ukio-toshi... răspunse Radulian. Aplecîndu-se asupra celui căzut, îi întoarse mîinile la spate.

— Ia te rog brățara asta, Raduliene. Pune-i-o cu grijă, zise Bota ironic, întinzîndu-i o pereche de cătușe.

Căpitanul Gîrleanu se apropie în fugă.

— Să vă ajut ? întrebă el.

— Trebuie să-l vîrîm pe acest domn în mașină. Și să vedem ce face stăpînul *Olympiei*. A fost prins între două focuri ! Dincolo ce s-a întîmplat ?

— I-au prins pe cei de pe *Maseratti*.

Aprinseră luminile la toate mașinile. Șoseaua era luminată ca o scenă. Cineva se aplecase deasupra posesorului *Olympiei* și-i dădea îngrijiri. Se apropiară să vadă care-i situația. Radulian îl recunoscuse pe omul care se ocupa de rănit. Era comisarul Werner. „Deci el s-a strecurat în mașină și a aprins farurile“, gîndi Radulian.

— Grav ? întrebă Bota.

— Este rănit la piept. Trebuie dus la spital. Să-l urcăm în mașina lui...

Radulian și Gîrleanu se grăbiră să ajute. Rănitul fu așezat pe bancheta din spate. „Extraordinar ! Ce bine seamănă cu roșcovanul din fotografia apărută în ziar“, remarcă Radulian, văzînd rănitul care încerca să spună ceva. Maiorul își apropie urechea de buzele sale.

— Colierul... mi l-a luat... Braun.

Tăcu. Efortul de a vorbi fusese prea mare și leșinase.

— Ce-a spus ? întrebă Radulian.

— Colierul i-a fost luat de individul care a reușit să scape. Dealtfel, eram sigur că l-a luat, zise maiorul. Asta a fost și intenția mea. Fără îndeplinirea acestei... formalități, „bîlciul“ de la miezul nopții n-ar fi avut nici un haz...

Radulian se uită cu vădită nedumerire spre Bota. Ce voia să spună ? Ce pusese iarăși la cale ?

— Poate merge cineva dintre dumneavoastră cu noi ? spuse Werner, instalîndu-se la volanul *Olympiei*. Nu știu unde e un spital.

— Radulian, te rog însoțește-l pe domnul Werner. Apoi revii cu „cap de vultur“. Știi unde.

Radulian se urcă în mașină. Werner se duse în fugă spre *Maseratti*, lîngă care aștepta colegul său. Discută ceva cu el și reveni tot în fugă.

— Gata. Putem pleca. Arestații vor fi duși unde veți indica dumneavoastră.

— Tovarășe Gîrleanu, te rog să te ocupi dumneata de asta. O să-i predai organelor de miliție de la Otopeni.

— De ce nu-i ducem la... București ?

Maiorul Bota își duse mîna la obrazul stîng, semn că-l deranja curiozitatea căpitanului.

— Am înțeles. Deci, la Otopeni, spuse căpitanul.

— Apoi vii la intrarea din spate a hotelului „Intercontinental“. Eu plec chiar acum. Am o întîlnire de afaceri. Trebuie să dau cuiva un cec.

— Un cec ?

— Evident. Și nu orice fel de cec. Unul în lire sterline. La revedere !

Bota urcă în mașină, dădu înapoi pe drumeagul din pădure și viră spre stînga, pornind cu toată viteza spre București.

„Bîlciul“ de la miezul nopții se desfășurase conform planurilor sale și era foarte mulțumit. O probă evidentă în

acest sens era faptul că, în timp ce conducea, făcea iarăși poezii. Numai că acum schimbase câteva cuvinte. Nu mai cânta „Moară verde, moară verde, niciodată nu se pierde“, ci „moară, moară maronie, fuge iute pe câmpie“.

Dacă l-ar fi auzit Radulian ar fi început iar să-și frământeze mintea cu șarade. Și ar fi avut motive temeinice.

O scenă de tragedie antică

Alin Ivașcu se plictisise la bal. Se gîndea să plece, dar îl zări pe individul cu mască de satir. Era omul care o invitasese pe femeia îmbrăcată în costum tirolez, după ce aceasta dansase cu el. Căuta, în mod evident, pe cineva. Se uita în jurul său, orbit parcă de prea multa lumină care inunda salonul „Rapsodia“. „Omul ăsta a umblat pe undeva prin întuneric, își spuse Ivașcu. Clipește atît de des... Pînă se obișnuiește cu lumina“.

Cîteva clipe mai tîrziu, o zări pe femeia în costum tirolez, care trecu chiar pe lîngă el.

„Nu mă mai invită la dans. Cred și eu ! Nu mai are nici un motiv. Atunci a vrut să se convingă dacă am colierul la mine. Se tot vîra în sufletul meu și piesele colierului îmi intrau în coaste. După ce a fost sigură că îl am la mine, l-a înștiințat pe individul cu mască de sfinx. El a profitat de faptul că am intrat pe culoarul acela întunecos și, prefăcîndu-se beat, mi l-a șterpelit“.

Curiozitatea îi dădu ghes. Se luă după ea. Femeia se duse țintă spre partenerul cu care dansase la începutul balului. Acesta vru s-o invite din nou, dar îl refuză. Se așeză pe un fotoliu și își aprinse o țigară. Individul cu mască de faun părea neliniștit. Îi spuse ceva, apoi se depărtă, căutînd o anume persoană în mulțimea invitaților. Reveni după cîteva minute și-i vorbi gesticulînd ca și cînd ar fi vrut să-și arate dezolarea că nu-l găsisese pe cel căutat.

Alin se apropie, încercînd să prindă ceva din conversația lor. Reuși să audă doar cîteva cuvinte disparate, în engleză.

— În pădure... Cursă... Nu cred... Poate a scăpat... Timp prețios. Avion...

— Trebuie să vină... Mi-e rău... spuse în șoaptă suierată femeia.

Omul cu mască de satir se îndreptă spre orchestră, ocoli podiumul și dispăru după panoul cu emblema „Raliului Europa“. Alin așteaptă zadarnic să-l mai vadă.

Plictisit, porni spre garderobă. Pe culoarul întunecos se lovi chiar de posesoarea costumului tirolez, care scoase un geamăt, ținându-se de șold.

— Scuzați, n-am vrut... spuse și întinse mâinile s-o sprijine.

Ea se feri însă și se depărtă.

Alin îi admiră mersul legănat, mișcările grațioase. Se întoarse să vadă ce face. Ajungând în salonul de dans, o zări așezată pe un fotoliu cu ochii închiși. Se ținea, în continuare, de șold.

Înainte de a ajunge la hotel, Bota opri și dădu un telefon. Îi răspunse Nicoară.

— Ce-i nou? întrebă maiorul după cuvenita formulă de recunoaștere.

— Am executat ordinul și totul părea în regulă, dar... s-a întâmplat ceva neprevăzut.

— Adică?

— La ora douăsprezece am pus banda la telefon. Moșul a ascultat, a scos niște ciudate exclamații de fericire, apoi a cerut lămuriri, deoarece... legătura se întrerupea. Centralista i-a spus de unde s-a telefonat și adresa spitalului. Bătrînul a mulțumit și a închis. Pînă aici, totul a decurs conform planului. Am dat telefon la... capătul celălalt al firului. Dar mi s-a spus că „persoana“ plecase.

— Cum... adică?

— Atît mi s-a spus: „A plecat pe la ora nouă și treizeci. Cu un domn!“

Bota strînse telefonul, gata să dea cu receptorul de perete.

— Asta-i tot, tovarășe maior, încheie Nicoară, dar nu mai era ascultat.

Se urcă în mașină și porni spre „Intercontinental”. Vestea pe care-o primise îi răsturna planurile. Cum de nu se gândise la una ca asta? Simțea că îl cuprinde o furie neputincioasă. Avea senzația că totul se duce de rîpă. Reușita planului său depindea de repeziciunea cu care avea să acționeze.

Opri mașina la intrarea din spate a hotelului. Deși convenise cu Radulian să-l aștepte, nu întârzie nici o clipă, ci porni în goană pe scări. „Radulian o să vadă mașina și o să-i dea prin cap că am urcat”.

...Ajunghind la hotel, Radulian coborî și se uită în dreapta și în stînga, căutînd mașina lui Bota. „A, da, e la intrarea din spate”, își zise el, amintindu-și că maiorul îi dăduse întîlnire acolo.

Ocoli deci hotelul și zări, într-adevăr, autoturismul căutat. Dar, nici urmă de Bota! Încercă ușile: erau încuiate. „Și masca mea e pe perna din spate! Ce s-o fi întîmplat că nu m-a așteptat?” se întrebă neliniștit, tocmai în clipa în care, ridicînd ochii spre scările ce duceau la ușa din spatele hotelului, îl zări pe unchiul Paulei. Bătrînul întorsese capul.

„Te pomenești că e Bota. S-a machiat și-acum se duce grăbit să joace ultimul rol. Parcă așa a zis acolo, în pădure. Ia să dau fuga și să-i cer cheia mașinii. Să-mi iau masca mea, «capul de vultur»”.

Urcă cîte două trepte deodată și în hol îl ajunse pe bătrîn.

— Cheia. Cheia de la mașină. Să-mi iau masca, spuse el, mergînd cîteva pași paralel cu acesta.

Bătrînul se întoarse spre el.

— Pardon! Ați spus ceva? Cu mine vorbiți? întrebă în engleză.

— Scuzați, murmură Radulian și rămase în urmă, privind spre bătrînul care se îndrepta spre lift.

„Deci nu e Bota! Unde o fi maiorul? Ăsta-i unchiul Paulei, veritabilul unchi al Paulei. De unde vine? Nu cumva el e individul care ne-a scăpat în pădure? Înfățișarea lui nu e cumva o deghizare? Dumnezeu! Dacă în

acest moment Bota se află sus, atunci vor fi doi Growman. Maiorul n-a știut că... ? Pe ce s-o fi bazat hotărînd să se machieze ca să semene cu unchiul Paulei ? Nu și-a dat seama că ar putea veni și Growman la bal și, deci... ?“

Gîndurile trecură ca fulgerul prin mintea lui Radulian. Văzînd că bătrînul întîrzie să urce în lift, se repezi pe scări ca să ajungă înaintea lui în sala de dans. Pe drum se încrucișă cu un bărbat cu mască de satir, dar nu-i dădu nici o atenție. Acesta îl zări, însă, într-o fracțiune de secundă, pe unchiul Paulei, tocmai cînd liftul se închidea. Se întoarse pe scări, urcînd în mare grabă. Ajuns la etaj, văzu că bătrînul coborîse și era gata să intre în sala de bal. Îi tăie calea. Cu vocea scăzută, rosti niște cuvinte de neînțeles pentru oricine le-ar fi auzit :

— Facem conturile...

Bătrînul tresări, se întoarse și îl urmă. Fu atras într-o parte a culoarului și ajutat să urce la etajul cinci, care la ora aceea era pustiu...

Ajungînd în sala de dans, Radulian reuși să dea de Bota cu multă ușurință, pentru simplul fapt că maiorul nu mai era mascat. Stătea de vorbă cu un tînr... mexican : Alin Ivașcu.

— Nu l-am văzut pe unchiul Paulei de pe la oră unsprezece, cînd a dispărut ca prin minune. De fapt, atunci s-au făcut nevăzuți o mulțime de indivizi. Asta a fost cam la un sfert de oră după ce m-am lăsat jefuit, spunea el.

— Ești sigur că bătrînul n-a mai revenit ?

— Sigur. Dealtfel, din cei plecați n-au revenit decît doi : femeia aceea în costum tirolez și un tip cu mască de țap. Trebuie să vă spun că dumneaei a dansat cu mine, s-a convins că am colierul pe care mi l-ați dat, apoi m-a părăsit pentru „satirul“ de care vă vorbeam. A urmat ce știți. Mi-ați transmis „Cleopatra“ și m-am lăsat jefuit. Tiroleza era în legătură cu ei... Nu știu unde a dispărut.

— Dar... „satirul“ ?

— S-a făcut nevăzut mai înainte. S-a vîrît după paravanul cu emblema raliului și n-a mai ieșit. Înainte de a

pleca, a stat de vorbă cu tiroleza. I-a zis ceva despre o cursă în pădure. Nu mai avea răbdare. Am auzit câteva cuvinte disparate : „accident... pădure... cursă... timp prețios... Avion...” Era grozav de impacientat...

Radulian se apropiase și asculta.

— Un tip cu mască de satir am întâlnit chiar eu, adineauri. Era pe scară. Cobora val-vîrtej. L-am văzut și pe unchiul Paulei. Era la lift. Am venit într-un suflet. Credeam că v-ați deghizat și voiam să vă previn că Growman e în hotel.

Bota sări ca electrizat. Înțelesese cum se desfășuraseră evenimentele.

— Radulian ! Du-te imediat la telefon ! Să se urmărească o mașină *Ford Capri* de culoare vișinie ! Să fie oprită la toate posturile de frontieră și indiferent cine ar fi în ea, bărbat sau femeie, să fie reținut !

— Înțeles !

— Vei căuta în jurul hotelului mașina Paulei Taylor. Te rog să-l ajuți și dumneata, tovarășe Ivașcu, fiindcă o cunoști. Împiedicați-o să plece, prin orice mijloace ! Gata, Raduliane !

Locotenentul se făcu nevăzut. Ivașcu rămase câteva clipe descumpănit.

— Mașina Paulei e un *Ford Capri* vișiniu. Îi cunosc bine mașina. Credeți că... ?

— Mașina o cunoști, dar pe Paula Taylor n-o cunoști deloc. Iar dacă vrei să ne ajuți, dă repede fuga și caută-i mașina. E pe aici, prin jurul hotelului. Împiedic-o să pornească...

Ivașcu ieși aproape alergînd din salonul „Rapsodia”. Ajungînd în strada Batiștei, își continuă goana, hotărît să facă înconjurul hotelului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Pălăria de mexican îl lovea pe spate, iar curelușa petrecută pe sub bărbie îl incomoda. O rupse. Pălăria căzu. Se întoarse s-o prindă, tocmai cînd pe lîngă el trecea în viteză un *Ford Capri*, care avea la volan pe femeia în costum tirolez.

Era singură și gonea ca o bezmetică. Ajungînd în bulevardul Magheru, făcu la dreapta, către Piața Romană.

— S-a dus ! murmură deznădăjduit Ivașcu, în clipa în care, din față, îl văzu pe Radulian alergînd spre el.

— Ați văzut-o ? întrebă Radulian.

— Da, era tiroleza. Singură.

Locotenentul răsufală din greu.

— Haideți la Bota ! Aș pune pariu că femeia nu era singură, că „satirul“ se afla în mașină. Probabil că s-a lăsat jos, să nu i se vadă capul. Nu-i nimic ! De scăpat nu ne scapă ! Au fost alarmate toate ieșirile din oraș, aeroporturile, gara, posturile de frontieră. Uff ! Ce rău îmi pare că maiorul nu mi-a dat cheile de la mașină ! Puteam să pornesc în urmărirea lor...

Urcară la primul etaj, dar Bota nu se mai afla în sala de dans. Îl căutară peste tot. Coborîră să-l aștepte în hol.

În acest timp, „Fachirul“ asista la o scenă pe care și-o imaginase, dar în nici un caz de un asemenea tragism.

...După plecarea lui Radulian și-apoi a lui Ivașcu, Bota se întâlnise cu căpitanul Gîrleanu care se postase în fața liftului la etajul întâi.

— Growman a urcat acum cîteva minute, spuse căpitanul.

Ascensorul cobora.

— Pofțiți ! spuse liftierul, deschizînd ușa.

— O clipă ! Ai dus, în ultimele cinci minute, pe un domn în vîrstă. Un bărbat care își clatină capul...

— Da. L-am lăsat la etajul unde-i balul. Acum cîteva minute. Apoi a urcat cu un bărbat mascat la etajul cinci.

Dintr-un salt Bota fu în lift. Gîrleanu îl urmă.

— La etajul cinci. Cît poți de repede !

— Liftul n-are două viteze, tovarășe...

Ajungînd la cinci, Bota căută camera 520, unde știa că locuiește bătrînul Growman. O găsi repede. Bătu în ușă, dar nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou. Nici o mișcare. În schimb auziră gemete dureroase. Apăsă pe clanță.

Aceasta cedă și maiorul intră în încăpere împreună cu Gîrleanu.

După câțiva pași, se opriă. Spectacolul care li se oferea era de neînchipuit. Pe covor se afla „Colierul Cleopatrei”. Piese din fildeș, în formă de trunchi de piramidă, erau împrăștiate, în timp ce piesa centrală, de mărimea și de forma unui ou de porumbel, fusese spartă cu un obiect care semăna mai degrabă a cheie franceză decît a ciocan.

Bătrînul se uită la Bota cu ochi goi, de parcă abia fusese trezit din letargie.

— Ce vreți ? Cine sînteți ? O sută de mii de lire aruncate în vînt, înțelegeți ? O sută de mii de lire sterline... O sută de mii...

Bătrînul hohotea de plîns. Își acoperise fața cu mîinile. Umerii i se scuturau, iar Bota avea impresia că omul din fața lui era pe punctul de a-și pierde mințile.

— Liniștiți-vă, domnule, spuse Bota în engleză. Omul care v-a înșelat va fi prins... Vă asigur că va fi prins.

— Cine ești dumneata ?

— Sînt... ce terminologie să folosesc ca să înțelegeți... ? Un fel de inspector de poliție. Spuneți-mi, vă rog, cine v-a adus colierul ? Omul cu mască de satir ? Dumneavoastră i-ați cerut să-l fure ! Domnule Growman ! Domnule Growman !...

Gîrleanu se repezi să-l sprijine. Bătrînul leșinase.

— E clar. Primul șoc : colierul fals. Acum, al doilea : amestecul nostru. Asta nu voia în ruptul capului domnul Growmann, spuse Bota. Tovarășe Gîrleanu, telefonează la recepție, să se trimită un medic.

Căpitanul se conformă.

— Deci... o sută de mii ! spuse, cu glas scăzut, Bota. „Satirul” a încheiat cu bine conturile. Din păcate, v-a adus un colier fals, domnule Growman. Vă asigur însă, domnule Growman, că „satirul” a fost de bună credință. Era încredințat că vi-l aduce pe cel veritabil. S-a străduit în felul lui pentru banii ăștia. A comis și o crimă. Dar i s-a înfundat. Din păcate, veștile triste nu se încheie aici, pentru dumneavoastră...

Zîmbi, constatînd că monologul lui se lungea.

— Uite așa se nasc actorii de dramă, tovarășe Gîrleanu, spuse el cu glas ceva mai tare. Încep prin monologuri interioare, apoi se ținesc și vorbesc singuri.

O clipă mai târziu, în cameră intră medicul hotelului însoțit de un reprezentant al personalului de serviciu.

Radulian și Ivașcu așteptau în hol de aproape douăzeci și cinci de minute. Se apropia ora două. Locotenentul major îi povestise ceea ce se petrecuse în pădure. La rîndul său, Alin îi împărtășise bănuielile sale despre tiroleză și faun.

— Unde o fi dispărut maiorul ? întrebă Alin într-un târziu.

— Cine știe ?

— N-ar fi bine să mergem din nou în sala de dans ?

— Puteți să mergeți. Eu trebuie să-l aștept aici... Ordinul e ordin. Se execută.

— Bine, dar trebuie să-l găsim neapărat, să-i dăm de veste că tiroleza a fugit cu mașina Paulei Taylor... Un singur lucru nu înțeleg : cum o fi ajuns mașina ei lângă hotel ?

— Foarte simplu. A fost adusă de miliția din Otopeni. Unchiul Paulei locuiește aici, la „Inter“. Nu era normal să... ?

— A, da. Credeți că „satirul“ a fugit și el ? Că a fost răpit de „tiroleză“ ?

Radulian zîmbi.

— Mai degrabă cred că lucrurile s-au petrecut invers. Adică, în conformitate cu toate legendele : „satirul“ a răpit femeia.

Satisfăcut oarecum de această remarcă, se ridică și se îndreptă spre telefon. Îl chemă pe Nicoară.

— Ce e nou ? întrebă el, întrebuițind cunoscuta formulă a lui Bota.

— Tocmai așteptam telefonul dumneavoastră. Mi s-a comunicat că *Fordul-Capri*, de culoare vișinie, a fost văzut la ieșirea din București, în dreptul aeroportului Băneasa. Apoi a fost interceptat la aeroportul Otopeni. Din mașină

a coborât un bărbat care a fost pus imediat sub observație. Femeia care l-a condus s-a îndreptat spre bar...

— Ia legătura cu miliția aeroportului. Să fie împiedicați să plece cu avionul, cu mașina, cu orice ! Vom fi acolo peste o jumătate de oră. Ai auzit ?

— Da ! răspunse Nicoară, fără nici un fel de comentariu.

Radulian reveni lângă Ivașcu. Îl zări pe Bota ieșind din lift.

— Care-i situația ?

— Femeia în costum tirolez l-a așteptat pe individul cu mască de faun și au dispărut în direcția Băneasa. Au fost interceptați la aeroportul Otopeni. Ea se află în bar. Bărbatul e supravegheat. Am dat ordin să fie împiedicați să plece.

Bota își arcui sprânceană stângă a satisfacție. Îi plăcea inițiativa subordonatului său.

— Atunci nu ne rămîne decît să ne ducem la miliția aeroportului. Mareș n-a dat nici un semn de viață ? Telefonază-i lui Nicoară să știe unde ne vom afla.

Ivașcu se ridică de pe bancheta pe care stătea.

— Aș putea să merg și eu ?

Bota nu avu nici o ezitare.

— Desigur ! Nu ne strică puțină... publicitate. Cine știe ! Poate vreodată, la bătrînețe, te apuci să scrii romane și-atunci o să-ți amintești de întâmplările astea.

Ajunseră repede în stradă și urcară în mașină. Pentru a doua oară în noaptea aceasta goneau pe autostrada Băneasa-Otopeni. Bota era preocupat, dar nu necăjit. După ce ieșiseră din oraș, murmură :

— Am asistat la o scenă de tragedie antică...

Cei doi deveniseră atenți.

— Da, arheologule. O scenă ruptă parcă dintr-o tragedie antică. Bătrînul Growman a intrat în posesia „Colierului Cleopatrei“, plătind pentru el o sută de mii de lire sterline. Întîmplarea a făcut să mi-o ia înainte. Eram pregătit să mă deghizez și i-aș fi „plătit“ eu individului care i-a făcut oferta și căruia sînt obligat să-i recunosc operativitatea : a scăpat de la Snagov și a ajuns înaintea mea la hotel...

— Sînt convins că ați fi semănat perfect cu Growman, spuse Radulian.

— Voiam să-l întîmpin eu pe omul cu mască de satir, să-i dau eu... cecul ce i se cuvenea, dar individul a fost mai grăbit și l-a interceptat pe unchiul Paulei înainte ca bătrînul să ajungă în sala de bal. Growman s-a întors prea repede de unde îl trimisese eu.

— Ne puteți spune unde ?

— Desigur. La... spital. Speram că moșul o să rămînă acolo în noaptea asta. Aveam timp să-l... înlocuiesc. Dar Growman s-a întors pe neașteptate și banditul mi-a luat-o înainte. A „lichidat conturile“.

— Pe Growman l-ați trimis cumva la... Paula ? îndrăzni să întrebe Ivașcu.

— Exact. La Paula dumitale. Am folosit o stratagemă. Ieri după-amiază am rugat-o să telefoneze unchiului ei la hotel, să-l anunțe că trăiește și vrea să-l vadă. Știam că Growman e plecat. Cu consimțămîntul Paulei, am înregistrat comunicarea ei telefonică, așa încît aveam posibilitatea să-i oferim bătrînului un mesaj autentic la orice oră. Și i l-am oferit, prin Nicoară, la ora unsprezece și un sfert. A fost căutat în sala de bal, invitat la telefon și i s-a pus banda. Drept urmare, bătrînul a plecat ca din pușcă drept la spital. Dar n-a stat mult. A revenit rapid fiindcă nu și-a găsit nepoata. Aici am greșit eu calculele. Acum știu ce m-a făcut să greșesc.

Bota vorbea liniștit, de parcă ar fi relatat niște întîmplări petrecute cu ani în urmă.

— Așa se face că „satirul“ mi-a scăpat. Așa a avut posibilitatea să ia banii de la bătrîn și să dispară. I-a dat lui Growman un colier care s-a dovedit a fi fals. Să vă redau tabloul...

Le descrie scena la care asistase.

— Ce l-o fi apucat să spargă piesa centrală ? întrebă Alin. O fi ceva în legătură cu descîntecul Cleopatrei ?

Maiorul zîmbi.

— Cînd și-a dat seama că e un fals, a fost în pragul nebuniei. Iar cînd a auzit că sînt polițist, a leșinat... Ei, dar uite că am ajuns, încheie, ieșind din autostradă și intrînd pe drumul ce duce la aeroportul Otopeni. Vă rog să mă scuzați cîteva minute.

Regia unor... lovituri de teatru

În biroul miliției aeroportului ardeau toate becurile. Geamurile erau deschise, iar aerul răcoros al nopții pătrundea în voie.

Bota, Radulian și cu Ivașcu se așezaseră și așteptau. Căpitanul de miliție, care era de serviciu în noaptea aceea, transmisese ordinul lui Bota către miliția din Otopeni, cu rugămintea de a-i aduce pe cei trei care fuseseră arestați în pădurea Snagov : olandezii și necunoscutul căruia Radulian îi aplicase lovitura de judo, trântindu-l la pământ. De la miliție li se comunicase că arestații fuseseră trimiși cu un microbuz și că erau însoțiți și de un polițist străin, domnul Werner, care ținea morțiș să meargă cu ei.

Așteptînd microbuzul, Bota fuma, privind visător în negura nopții. Din cînd în cînd, telefonul suna, anunțînd „mișcările“ fugarilor de la „Intercontinental“.

— Individul și-a prezentat actele și biletul de avion pentru cursa specială de Stockholm, spuse căpitanul, după ce închise telefonul. E un avion special, al concurenților nordici care au luat parte la raliu...

— Și... femeia ?

— A ieșit de la bar, dar a constatat că mașina are o roată dezumflată. Acum se ocupă de schimbarea ei. A găsit un „binevoitor“. Sper s-o încurce încă vreo jumătate de oră. Între timp, ea s-a întors la bar.

— Cînd va fi gata de plecare, o chemați ca din partea domnului pe care l-a condus la aeroport și o aduceți aici, spuse Bota.

— Am înțeles.

Căpitanul Stroescu dădu ordinele necesare. Reveni în birou, tocmai cînd sosi microbuzul cu cei trei reținuți și cu căpitanul Gîrleanu, care începuse primele cercetări.

— De la „Inter“ am pornit direct la Otopeni, spuse căpitanul.

Maiorul ceru să fie introduși mai întîi cei doi olandezi. De îndată ce intrară, Dillen și Moeck începură să vocifereze.

— Nu aveți dreptul să ne arestați ! spunea Dillen. Nu am făcut nimic împotriva statului român sau împotriva unui cetățean român...

Bota se împurpură în obraji. Se stăpînea cu greu.

— Asta-i părerea dumneavoastră, domnilor, spuse el în germană. Văd că e necesar să vă reamintesc unele lucruri. La Salzburg ați făcut presiuni asupra unui cetățean român.

— La Salzburg l-am salvat pe un domn căruia i-a venit rău. Pe un prof...

Se înecă și tuși gros. Maiorul zîmbi :

— Lăsînd la o parte faptul că știți care e profesiunea „victimei“, trebuie să vă mai amintesc un lucru pe care, pare-se, vreți să-l uitați : la Salzburg, în parcul de mașini, ați pus sub autoturismul ce purta numărul de ordine 13, o cutie curioasă. În al doilea rînd, ați provocat un... incident pe șoseaua ce urcă pe malurile Saalzachului. Știm. Profesorul Ganea n-a fost accidentat, ci doar speriat. Și a... leșinat. Ați găsit cheia de la mașină, care era asupra lui și i-ați luat tiparul.

Dillen și Moeck erau uluiți. Werner făcuse ochii mari și-l privea admirativ pe Bota.

— Sau... poate... aveți tupeul să susțineți că profesorul v-a dat de bună voie cheia ?

Nici unul nu spunea nimic.

— Vă întreb : a dat de bună voie cheia ? Înclin să cred că da.

Afirmația lui Bota întări convingerea lui Alin în privința vinovăției lui Ganea.

— Nu știu despre ce vorbiți ! Nu aveți nici o dovadă, spuse ritos Dillen. Toate astea sînt invenții ! În loc să ne mulțumiți că l-am ajutat cînd leșinase...

Se opri și își mușcă buzele. Intrase un plutonier de miliție care puse pe masa lui Bota un breloc cu chei.

— Sînt ale dînsului, spuse plutonierul, arătînd spre Dillen. Le-am găsit la perchezitie.

Bota le luă și desprinse o cheie.

— Nici asta nu e o dovadă ? întrebă el. Ați realizat-o după tiparul luat. Și nu mă îndoiesc că se potrivește perfect la mașina care a fost accidentată la Györ...

Cei doi se priviră. Păreau hotărîți ca de acum înainte să nu mai scoată nici o vorbă.

— Dar, să continuăm. Avînd de-acum cheia, la Viena ați umblat în mașina cu numărul 13. Cu ce scop ? O să vă

spun eu : ați pus un microemitor. Unul de tipul brichetei sau al brelocului cu efigia orașului München...

Dillen era roșu în obraji. Celălalt, dimpotrivă, devenise palid.

— Recunoașteți ? întrebă Bota. Bineînțeles că nu. Dar avem amprente dumneavoastră, domnilor... Și-atunci cum stăm cu afirmația că nu ați făcut nimic împotriva cetățenilor români ?

— Fleacuri, răbufni Dillen.

— Daa ? Și dacă se dovedește că ați fost complici la provocarea accidentului de lângă Győr ?

— Asta n-o puteți dovedi, spuse același Dillen.

— Eu cred că da. Pentru asta, îmi trebuie cuvântul unui specialist. Specialistul e aici, spuse Bota, uitându-se spre căpitanul Mareș, care intrase în încăpere cu câteva minute mai înainte. Era însoțit pe Radu Nicolau. „Asta-i opera lui Bota, se trezi spunându-și Alin. El l-a invitat pe Radu“. Dar îmi mai lipsește un personaj. Trebuie să apară curînd.

Radulian își privi șeful. Pe cine aștepta ?

— Pînă atunci, vă rog să aveți răbdare, domnilor. A ! Trebuie să vă mai spun că ați mai avut un motiv, la Viena, să umblați în mașina cu... ghinion. Ați pus și altceva înăuntru. Nu numai acel microemitor. Noi, românii, avem un proverb. E greu de tradus. Zicem : „duce măgarul, nu știe ce duce“. Dar asta-i o problemă care-l interesează pe domnul inspector Werner și pe căpitanul Gîrleanu, care a fost solicitat să-i dea o mîna de ajutor. E timpul să vă hotărîți să spuneți ce ați mai pus în mașină. Vă asigur că eu știu ! Vă ofer un mic răgaz.

Ultimele cuvinte ale lui Bota avură un efect puternic. Cei doi se îngălbeniră. Ieșiră din birou împleticindu-se. Imediat fu introdus cel de-al treilea personaj. Individul avea cătușe la mîini. Era înalt și slab. Radulian își aminti de comparația lui Radu Nicolau : „Seamănă cu Don Quijote de la Mancha“.

— Numele ? întrebă Bota.

— Alois Stevenson.

Maiorul privi spre Radu Nicolau.

— Nu ne-am mai văzut undeva, domnule Stevenson ? întreabă Nicolau. Parcă ne cunoaștem. Am călătorit împreună de la Salzburg la München.

— Nu vă cunosc, domnule !

Radu avu o ezitare. Omul căruia i se adresase semăna cu cel din tren, dar... „Are obraji rumeni, sprâncenele dese și părul alb. Celălalt era pămîntiu la față. Totuși, el e !“

— V-am văzut în tren. Ați intrat, ați profitat de o alarmă falsă — s-a tras un... foc de armă pe culoarul vagonului și cineva a țipat — iar dumneata ai schimbat o geantă de voiaj tip diplomat.

— Mă confundați, domnule.

— Geanta aceea aparținea profesorului Ganea.

— Mă confundați, domnule. Eu am venit la București cu ocazia raliului și...

— Ușor, domnule Stevenson, îl opri Bota. Să rămînem, deocamdată, în... trenul de München. Ai luat geanta pînă a trecut controlul poliției. Apoi ai redat-o profesorului și ți-ai luat-o pe a dumatăle înapoi ; ai încredințat-o lui Müller. Acesta a „donat-o“ cuiva pe care l-a confundat. Cum ai luat înapoi geanta, Müller n-a apucat să spună nimănui, pentru că a murit. Bănuiesc însă cum s-au petrecut lucrurile.

— Nu am fost în trenul acela, domnule...

— Nu ? Ei bine... așteptați !

Bota se întoarse spre căpitanul Stroescu și i se adresă în românește.

— Aveți, cumva, un prosop pe-aici ? Da ? Atunci udați-l, vă rog.

Căpitanul dispăru și reveni după cîteva clipe.

— Vă rog să-i spălați bine fața acestui domn. Dar bine și apăsă.

Văzînd ce voiau să facă, individul se apără :

— Nu vă... permit ! Eu...

Dar cu căpitanul Stroescu nu era de glumă ! Mareș și Radulian îl ținură pe Stevenson, iar căpitanul începu să-i frece obraji.

— Ia te uită... Are fard. V-a rămas de la bal ? întreabă Radulian.

— Păi ăsta-i Don Quijote ! „Cavalerul de la Mancha“! izbucni Radu Nicolau. Acum seamănă perfect cu omul din tren.

— Și cu cel care la Győr cotrobăia prin mașina noastră, imediat după accident, spuse Alin Ivașcu, adresându-se maiorului.

Bota se ridică și se apropie de Stevenson.

— Ei, cum te simți fără machiaj ? Ai fost în tren..., ai fost și complice la atacul de la Győr asupra mașinii unui concurent român, iar acum câteva ceasuri, în pădurea Snagov, ai atacat un ofițer de miliție român. Avem destule motive să te reținem. Restul e treaba inspectorului Werner.

Stevenson se prăbușise pe un scaun și privea năucit în jurul său, de parcă cineva l-ar fi lovit în moalele capului.

— Mai e ceva care-l privește pe domnul Werner, adăugă Bota calm, cu vocea domoală. În geanta diplomat, care a înlocuit-o pe aceea a profesorului, se afla un obiect deosebit. Un colier furat. Grație substituirii de geantă ai scăpat de bucluc la controlul vamal din tren... Ei, dar am mai spus-o : asta e treaba domnului Werner. În ceea ce ne privește, vei răspunde pentru atacul premeditat asupra mașinii unui concurent român și de atacarea unui milițian român.

Bota făcu semn ca individul să fie condus afară. Acesta avu un gest de împotrivire. Zîmbea ironic. Radulian își privi șeful. Era deplin stăpîn pe situație. Conducea ancheta cu măiestrie. Se auzi telefonul. Căpitanul Stroescu ridică receptorul și ascultă.

— Bine ! Spune-i că este chemată de domnul pe care l-a condus la aeroport și adu-o imediat aici, spuse el și închise.

Radulian înțelese despre cine era vorba.

Scena care urmă avu darul să-l uluiască pe Ivașcu. Își aprinsese o țigară și fuma. Împrejurările nu-i permiteau, dar tare ar fi vrut să-i arate lui Bota admirația pe care i-o stîrnise. Se gîndea la Paula. „Cum

s-o mai fi simțind ? Au trecut douăzeci și patru de ore și n-am putut s-o văd. O fi grav rănită ?“

— La ce te gîndești ? întrebă Bota, cu voce scăzută.

— La toate întîmplările astea... Am trăit, în ultimele zile, un veritabil roman de aventuri. Și mă gîndeam la Paula Taylor. Poate îmi îngăduiți s-o văd azi.

Maiorul îl privi cu coada ochiului.

— Te-a cam vrăjit...

— O s-o pot vedea azi ? Vreau să zic, în cursul zilei de azi ?

— Atît de tîrziu ? Te credeam mai... nerăbdător. Cred că o s-o vezi mai repede... Chiar foarte repede. Cu condiția să ai inima tare.

— E chiar atît de grav rănită ?

Bota zîmbi malițios :

— Al dracului de grav rănită ! Atît de grav încît a... șters-o din spital ! Dacă nu pleca de acolo, Growman ar fi întîrziat la ea și eu aveam timp să plătesc „cecul“ acela. N-am prevăzut că va fugi și toate planurile mele au fost date peste cap. De aceea nu l-am mai întîlnit nici pe omul cu colierul. Aveam de gînd să „tratez“ direct afacerea cu „faunul“. Dar Paula dumitale mi-a pus bețe în roată.

Ivașcu asculta cu gura căscată.

— Deci a... a fugit ? Vreți să spuneți că a plecat din țară ?

— Nuu !

— Știți cumva unde se află ?

— Desigur că știu ! Dar am aflat tîrziu... Abia la spartul tîrgului. N-am să-ți spun unde a dispărut. O să-ți spună ea. Sper.

Se auzi o bătaie în ușă și un plutonier întrebă dacă poate s-o conducă pe doamna cu mașina.

— Să intre, spuse Bota.

Ridicîndu-se, se îndreptă spre unul din geamurile încăperii, întorcîndu-se cu spatele spre ușă. O clipă mai tîrziu, în încăpere intră femeia în costum tirolez. Nu mai purta mască, iar părul negru i se revărsa pe umeri.

— Paula ! strigă Ivașcu în culmea uimirii. Tu... aici ? Ce-i cu tine ? Tu... în costumul ăsta ?

Zăpăcit de-a binelea, Ivașcu puneă întrebări fără să aștepte nici un răspuns. La rîndul ei, Paula nu știa ce să mai creadă. Era tot atît de uluită. Crezuse că va fi condusă la un birou de poliție pentru cercetări și, cînd colo... Probabil că totul se datora lui Alin, care voise s-o întîlnească. O recunoscuse probabil la bal și o urmărise....

— Tu... m-ai chemat ? întrebă ea, cu un ușor tremur în glas.

— Nu... Nu. Nici n-am știut că...

— Eu v-am chemat, domnișoară, spuse Bota, întorcîndu-se cu fața. Și nu la o întîlnire plăcută, ci pentru a ne răspunde la unele întrebări.

— Cine sînteți dumneavoastră ?

— Sînt maiorul Bota, din Ministerul de Interne.

Ivașcu nu-și putea crede ochilor. Paula în fața lui ! Deci dansase cu ea la bal și n-o recunoscuse sub masca pe care o purta ! Paula voise să se convingă dacă avea asupra lui colierul acela blestemat. A făcut jocul bandiților ! „Timeo danaos...” își aminti de vorbele lui Ganea.

— Ce doriți de la mine ? întrebă femeia. Ochii ei verzi aruncau fulgere. N-am vrut să stau în spital ! Am dorit să merg la bal ! Cine mă putea împiedica ? Nu eram arestată nici...

Bota lovea nervos cu degetele în tăblia biroului. Aștepta să-i treacă prima furie.

— Credeam că ne veți arăta puțină recunoștință, spuse maiorul cu glas coborît. V-am salvat de la moarte. E drept, nu v-am cerut să stați în spital. Nu v-a vorbit nimeni de așa ceva. Doar doctorița Șulariu, care v-a recomandat să nu vă obosiți. Ați pierdut mult sînge și rana nu s-a vindecat. Aveți încă, nu știu care-i cuvîntul englezesc pentru „copci”, vreau să spun că mica rană de la șold e încă prinsă cu... agrafe.

„A fost rănită la șold ? De aceea, după ciocnirea din coridor, s-a văitat și s-a lăsat pe fotoliu ! Cum de n-am bănuیت că tiroleza este Paula ? De fapt, cine putea să-și închipuie că ar putea veni la bal după numai douăzeci și patru de ore de la întîmplarea aceea ?” gîndi Ivașcu.

— Am plecat și pace ! Nu sînt obligată să vă arăt motivele.

Bota zîmbi ca de obicei cînd era stăpîn pe situație.

— Din fericire, cunoaștem motivele care v-au determinat. Erați convinsă că domnul Ivașcu a substituit un obiect în timp ce v-a fost partener la drum și voiați să i-l luați înapoi.

Paula își duse mîna în dreptul inimii.

— Dumneavoastră erați singura în măsură să-l recunoașteți, dacă domnul Ivașcu venea mascat. Vi s-a cerut și ați fost... condusă cam cu de-a sila la bal. Spuneți-mi, dacă nu se conforma „ultimatumului” și nu aducea piesa aceea, ce se întîmpla cu el? I s-a scris un bilețel. „Dacă nu dai originalul, vei plăti”. Cum? Greu de răspuns. Părerea mea e că ar fi fost trecut... hm... cum s-o fi zicînd în engleză „în lumea dreptilor”?

Alin simți că îl cuprinde o ușoară amețeală.

— Trebuia, deci, să faceți acest serviciu. Să-l faceți cu orice preț, nu-i așa? Un membru al bandei a venit la spital și v-a obligat să-l urmați. Individul n-avea de unde să știe că sînteți la spital. Versiunea oficială e alta. Se pare că... i-ați dat de veste unde vă aflați.

Paula zîmbi.

— Și n-aveam voie?

— A, ba da, ba da...

— Nu înțeleg ce îmi imputați. Sînt obosită, bolnavă și doresc să mă duc la hotel. Vreau să-l văd pe unchiul meu. Asta-i tot.

— Toate la rîndul lor, domnișoară. Vă rog să vă așezați. E mai comod.

Femeia își aprinse singură o țigară și trase fumul adînc în piept.

— Pentru a arăta ce vi se impută, trebuie să vă fac cunoștință cu domnul Werner, spuse Bota arătînd spre polițistul străin. Domnule inspector, v-o prezint pe Paula Taylor. Trăiește, precum vedeți.

Inspectorul clipi des, privi spre Bota, apoi spre Paula și, în cele din urmă, exclamă:

— Deci a fost un bluf! Și... amprentele lui Ivașcu de pe stilet?

— Poate ne explică domnișoara...

Paula își încleștase maxilarele.

— Dacă dînsa nu vorbește, atunci o să-l rog pe domnul Ivașcu să confirme că de la Oradea pînă aproape de Aiud, circa trei ore, a dormit ca un nou născut.

Alin răspunse ca un automat :

— Imediat după plecarea din Oradea m-a apucat un somn îngrozitor...

— Cred că e limpede, domnișoară. Cineva i-a turnat, la restaurant, partenerului dumneavoastră un somnifer în pahar. Nu cumva chiar... dumneavoastră ? Nu l-ați îndepărtat sub vreun motiv oarecare și, între timp, i-ați pus ceva în paharul cu pepsi ?

„Exact, așa a fost ! Paula m-a trimis la mașină pentru că uitase cheile, iar cînd am revenit comandase două pahare cu pepsi...”

— Domnul Ivașcu a văzut în geanta dumneavoastră un stilet...

— E o amintire de familie.

— Înțeleg. Numai că pe mînerul acestui stilet ați imprimat.. amprentele dumnealui. Cu ce scop ?

Se făcuse albă la față.

— Nu știți de ce vi s-a cerut asta ? Să zicem că nu știți. V-ați mărturisit nedumerirea cînd v-ați întîlnit cu Braun și cu ceilalți bandiți. Ploua, iar eu... eu eram ud learcă. Mă aflam pe aproape. Ați țipat la Braun.

— La Bra... ?

Alin avu impresia că Paula se va prăbuși. Culorile îi dispăruseră din obraji și respira greu. Buzele începuseră să-i tremure.

— Nu vă pierdeți cu firea, domnișoară, spuse Bota. Dacă n-aș fi auzit această conversație, azi n-ați mai fi în viață.

— Cum... cum ați știut că... ?

— Vă pot spune. Datorită... sprijinului dumneavoastră.

— Al... meu ? îngăimă pierită. Domnule, nu știu ce vreți să-mi imputați, dar eu... eu...

— Da, datorită dumneavoastră, continuă Bota, de parcă n-ar fi auzit-o. Ne-ați ajutat dîndu-i lui Alin un breloc. De fapt, un microemitor. „A dangerous toy“, cum i-ați zis chiar dumneavoastră. La „Viena i s-a... dat altul, cu baterii noi. După cîteva strădanii, am aflat lungimea de

undă pe care se lucra în rețeaua... „asociației“ și am ascultat unde v-ați dat întâlnire. „Wendung 44311—22.00“. Adică, „Viraj la 4431-1, la ora 22“. Pe această bază am descifrat caroiajul hărții și... și m-am folosit de el. I-am invitat și eu pe prietenii dumneavoastră la o întâlnire. Într-o pădure. Pădurea Snagov. I-am invitat la „Die letze Wendung“. La „Ultimul viraj...“

— Nu știu, repet, nu știu ce îmi imputați ! Am plătit, cred, pentru tot. Sînt suferindă... Am o rană...

Bota făcu o pauză, apoi reluă.

— Puteți fi acuzată de complicitate la o acțiune care a urmărit furtul invenției unui cetățean român : motorul experimentat în cadrul raliului. Și, ca o bagatelă : datorită rolului jucat de dumneavoastră, un ziarist român a fost atacat la Viena în plină stradă.

— Nu am nici un amestec ! Habar n-am de vreo invenție. Pe mine m-a interesat altceva. În ce-l privește pe Alinus...

— ...mai târziu l-ați folosit pe acest om și drept... curier. Ei, fir-ar ! izbucni maiorul pe românește. Iar trebuie să traduc într-o limbă străină proverbul : „duce măgarul, nu știe ce duce“... Pardon, reluă el în engleză. O să vă explice domnul Werner pentru ce anume l-ați folosit pe acest ziarist. E o problemă care mă privește tangențial, în măsura în care aceiași oameni îmi cășunează necazuri în problemele mele.

De afară răzbătu un bubuit puternic de motoare cu reacție. Paula se uită la ceas și respiră adînc.

— Degeaba oftați a ușurare, domnișoară, spuse Bota. Prietenul dumneavoastră n-a reușit să prindă avionul. L-ați adus cam... târziu la aeroport. Sau poate prea devreme...

Paula nu înțelese în primul moment. Cînd își dădu seama ce voia să spună maiorul, privi spre ușă.

— Nu-l așteptați pentru că nu vine decît cînd e chemat. E politicos.

Făcu un semn și căpitanul Stroescu apăsă pe un buton. Cîteva clipe mai târziu, telefonul sună și căpitanul Stroescu ridică receptorul.

— Cum ? Ce-ați spus ? răcni el cît îl țineau puterile. Unde ? Cum a fost posi... ? După el, imediat. Patrula unu ! Anunță posturile de control...

Trînti receptorul și se întoarse spre Bota.

— Individul care voia să plece cu avionul ne-a scăpat. A fugit cu mașina dumneaei...

Paula înțelese că s-a petrecut ceva. Obrajii i se împurpurară. Căpitanul Gîrleanu îi explică lui Werner ce se întîmplase.

— Deci, omul care a scăpat la Snagov, ne-a păcălit din nou, spuse maiorul liniștit de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit.

Telefonul sună strident. Căpitanul ridică iarăși receptorul.

— Ce spui ? Cum ? Excelent ! Bravo ! Adu-l aici. Cu targa să-l aduci. Ai înțeles ? Mort sau viu...

Închise și se întoarse spre Bota :

— L-au prins ! Mașina mai avea o... pană de cauciuc. Era să se dea peste cap. E rănit...

Alin Ivașcu privi admirativ spre maior.

Omul care fu adus în încăpere părea la capătul puterilor. Era sprijinit de un milițian. Pentru mai multă siguranță, i se puseseră cătușe.

— Nu înțeleg ! Ce vreți de la mine ? Sînt cetățean suedez !

Conform obiceiului, Bota tăcea, dînd răgaz omului să-și descarce furia inițială.

— Am fost împiedicat să plec la Stockholm ! Mă voi plînge ambasadorului nostru ! Este un abuz...

— Ușor ! ușor ! Nu e cazul să joci teatru, spuse în românește Bota. Cred că înțelegi ce spun, nu-i așa, domnule... doctor ?

În mintea lui Radu Nicolau se făcu, deodată, lumină. Pe omul acesta îl cunoștea ! Era doctorul care venise la hotelul „Bavaria“ să-i dea ajutorul necesar lui Ganea. Și parcă... parcă semăna cu omul cu care Ganea vorbise în tren și-apoi la Viena.

Străinul privea spre Bota cu ochi apatici. Nu înțelesese, probabil, ce voia să spună maiorul. Nici un mușchi de pe chipul lui nu se clintise. Deodată, izbucni, în limba germană :

— Ce vreți cu mine ?

Bota se ridică în picioare, ca pentru a da solemnitate celor ce avea să spună. Rosti rar, în românește :

— Domnule Dimitriadis, te arestez pentru complicitate la accidentarea unei mașini românești înscrise la raliu. Sper că ai înțeles ce-am spus. Cunoști bine limba română pentru că... ai locuit mulți ani în România !

Pe chipul lui Dimitriadis se așternea o paloare din ce în ce mai accentuată. Privea în jurul său de parcă ar fi fost trezit din vis.

— Iulius Braun-Dimitriadis, se auzi vocea inspectorului Werner. Vei fi pus sub acuzare și voi cere extrădarea pentru furtul „Colierului Cleopatrei“ de la Kunstmuseum din München !

Braun-Dimitriadis izbucni în râs. Un râs homeric, de om care și-a pierdut mințile.

— ...Veți fi pus sub acuzare și pentru crimă, completă Bota. O crimă pe care n-ai comis-o în România, ci la München.

Loviturile de teatru se succedaseră cu repeziciune. Ultima însă le depășise pe toate !

— Conduceți-i afară ! ordonă Bota, arătînd spre cei doi.

○ „găinărie“ care explică multe

Căpitanul Mareș apăru în ușă tocmai cînd inspectorul Werner rostea cuvintele prin care îl acuza pe Braun-Dimitriadis. Se apropie de Bota și-i șopti ceva la ureche. Maiorul aprobă, dînd din cap, apoi îi spuse ceva tot în șoaptă. Mareș ieși.

— Cred că putem trage cortina peste primul act... zise Bota. E tîrziu și a fost o noapte zbuciumată.

— Cînd ne putem revedea ? întrebă inspectorul adresîndu-se căpitanului Gîrleanu.

— Azi către ora două.

— O.K. spuse Werner. După ce își luă la revedere, ieși însoțit de colegul său.

Bota se rezemă de spătarul scaunului. Își aprinse o țigară. Căpitanul Stroescu îl privea cu o admirație care era întrecută cel mult de aceea care-l stăpînea pe Alin Ivașcu. Maiorul își trecea alene mîna prin părul alb-argintiu. Era adîncit în gînduri. Părea absent la tot ce se petrecea în jurul său. „Efortul de a... regiza loviturile de teatru l-a dat gata“, gîndi Radulian, care-și cunoștea șeful.

A doua zi, la ora nouă, Radulian și Mareș se aflau în biroul maiorului care îi convocase.

Cîteva minute se scurseră în tăcere. Deodată răsună o bătaie în ușă. Un subofițer îl conducea pe Ganea. Profesorul își pierduse jovialitatea obișnuită. Accidentul de la Györ îl afectase mai mult decît bănuiau cei din jurul său. Se așeză pe un scaun. Cu mîinile în poală, rosti încet :

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— Vă rog să așteptați. Mai avem un invitat. Trebuie să vină din clipă în clipă.

Din nou, se auzi o bătaie în ușă. Subofițerul îl conducea pe Grigoriu.

— Bine ați venit, spuse Bota. Ne-am cunoscut la Oradea. Deci, nu mai e nevoie de vreo formalitate. Vă rog să luați loc. V-am chemat pentru a lămuri cîteva lucruri. Grigoriu se așeză.

— Să începem cu tovarășul profesor... Vă ascult.

Profesorul ezită. Își înalță capul și privirea ochilor săi albaștri o întîlni pe aceea dură, severă, a maiorului. Înțelese că acesta era hotărît să afle totul, pînă la capăt. Radulian se uită întrebător la Bota. „De ce nu-i spune că Braun și complicii acestuia au fost arestați ? se întrebă el. Ganea este, la rîndu-i, complicele lor. N-are rost să mai ascundă ceva. Maiorul nu vrea să facă primul pas. Așteaptă ca profesorul să vorbească. Să-și dea seama dacă în ceasul al doisprezecelea e sincer“.

Ganea tăcea.

— Deci, vă e greu să începeți. S-o luăm atunci... metodic. Sînteți profesor, locuiți în Oradea. Un om priceput în ale fizicii. Respectat de prieteni, de foștii colegi. Într-o bună zi ați cerut sprijinul nostru. Cereți să vă fie protejată o invenție pe care urma s-o experimentați în străinătate. Un aparat de frînare automată pe bază de infra-roșii. Așa e ?

Ganea aprobă, dînd din cap.

— Protecția aceasta se referea, de fapt, la altceva. Voaiați să scăpați de un... șantaj. Cineva a încercat să vă corupă să-i faceți un serviciu necinstit.

— Da, spuse bătrînul profesor.

— V-am făcut unele recomandări. Chiar eu.

Radulian simți că i se taie respirația. Așadar, maiorul îl cunoștea pe Ganea dinainte ? !

— Am procedat întocmai cum mi s-a spus.

Bota zîmbi :

— Dar știu că v-ați speriat rău de tot, în tren, cînd s-a auzit împușcătura, schimbă el vorba.

— Într-adevăr. Schiță un zîmbet, care nu-i reuși.

— V-ați speriat, de asemenea, în hotel, cînd iar ați fost surprins de un zgomot ciudat.

Trăsăturile chipului lui Ganea se destindeau încet-încet.

— Că n-a fost de glumă, s-a văzut la Salzburg. Cei care vă purtau sîmbetele v-au aranjat bine... și ați leșinat. Iar pentru a pune capac la toate, s-a întîmplat și accidentul de lîngă Györ.

— Da. Acela a pus capac la toate, spuse profesorul și obrajii i se împurpurară, contrastînd cu albul bărbuței și al perciunilor.

Bota făcu o pauză. Deodată, repezi întrebarea :

— Era deschis aparatul cînd s-a produs accidentul ?

— Nu ! Vă asigur că nu !

— Vă cred. Vă cred că nu l-ați deschis ! Dar de ce nu sînteți sincer în problema „accidentului“ de la Salzburg ? V-am oferit șansa de a spune lucrurile așa cum s-au desfășurat.

Mareș și Radulian se priviră. Maiorul era pe cale să-și iasă din fire.

— Ce v-a venit să porniți în susul râului? Voaiați să vă plimbați? Pe scurt: a fost sau n-a fost un accident? Ați leșinat cu adevărat?

— Nu, rosti răspicat Ganea și își înălță capul.

— Atît am vrut să știu. Așadar, sînteți complicele unor bandiți. Le-ați dat de bună voie cheia de la mașină să-i ia tiparul. V-ați întîlnit mereu cu unul dintre ei. Prima întîlnire a fost la ducere, în gara Vienei. Apoi — în tren, după „pocnitura de bîlci“. De bună seamă că după controlul din tren, dumneavoastră ați înapoiat geanta schimbată... La „Bavaria“ v-ați speriat, mai bine zis, v-ați prefăcut speriat — tot de o pocnitoare de bîlci. În accidentul de lîngă Györ probabil că ați făcut un contact în aparatul dumneavoastră, fără a mai folosi butonul de pornire...

Pe chipul lui Grigoriu se citea mirarea. Nu înțelegeam totul. Dar concluzia se desprindea limpede: Ganea era vinovat de tot ce se întîmplase.

— Ceva e totuși neclar, spuse maiorul și se întoarse spre Mareș. După părerea dumatăle... tot „claxonul e vinovat“? Ai rămas la concluzia pe care mi-ai comunicat-o? Crezi, într-adevăr, că acel claxon...?

Radulian își aminti de „șaradele“ lui Bota. Deveni atent.

— Da. Claxonul e vinovat, tovarășe maior. Așa cum v-am explicat... Politronul a funcționat excelent! La zgomotul produs de claxon, acest aparat stereoelectronic a intrat în funcție, a declanșat fasciculul de infraroșii necesar ca imitatorul de obstacole al profesorului să funcționeze chiar dacă nu era deschis. Ca urmare, frînele mașinii s-au blocat. Rezultatul se cunoaște. Bandiții au aflat lungimea de undă a aparatului de imitat obstacole. Dacă n-ar fi știut-o, n-ar fi putut face nimic.

— Fii te rog mai explicit, îi ceru Bota. Se vedea cît de colo că cerea explicațiile mai mult pentru ceilalți.

— Există aparate care intră în funcție la comandă orală, adică prin vocea celui care îl folosește. Totul se bazează pe stereoelectronică. În cazul nostru, vocea a fost înlocuită cu sunetul unui... claxon. Un anumit sunet.

Ganea păru că se trezește dintr-un vis.

— Asta e ! exclamă aproape fără voie. Înainte de accident, o mașină a vrut să ne depășească. Șoferul s-a jucat cu luminile, apoi a trecut pe lângă noi, claxonînd înfiorător. Claxonul mașinii avea o tonalitate aparte.

— Ați spus ceva despre un aparat... Ce-i acest poli-tron ? întrebă Radulian în culmea curiozității.

— Poate știe tovarășul Grigoriu, spuse maiorul tărăgănînd cuvintele. Mareș, te rog să-i dai trusa aceea...

Înalt și slab, cu fruntea teșită, Matei Grigoriu parcă intrase în scaunul plușat pe care se așezase.

— E „trusa“ dumneavoastră ? întrebă Bota.

— Da. De fapt e un... aparat. Auzisem de existența unor asemenea aparate și m-am interesat... Știți bine că îmi place electronica. L-am cumpărat la München.

— Bine, dar, ca orice noutate, cred că are un preț cam mărișor ! De unde ați avut banii necesari ?

Grigoriu roși. Se vedea că e încurcat.

— Vă recomand să nu ascundeți nimic.

Grigoriu respiră adînc, apoi tuși :

— Am făcut o... afacere cu un neamț. Știu, nu e corect, dar... am făcut-o. Cu un participant la raliu. Mi-a dat trei sute de mărci acolo, ca să-i dau eu în România echivalentul în lei. La o cotă mai mare decît la cursul oficial.

— Știați că nu aveți voie să faceți astfel de tranzacții ?

— Da. Însă era... era unica ocazie de a pune mîna pe un asemenea aparat ! Zicea că vine la vară la Mamaia, el sau vreun prieten de-al lui. Că nu mă grăbește cu banii. Era foarte binevoitor.

— Numele lui ?

— Schneider.

— Cum arată ?

— Unul mic și gras...

— I-ați dat adresa ?

— Doar numărul de telefon. I-am spus că va găsi adresa în cartea de telefon.

Bota tuși gros. Îl enervau răspunsurile lui Grigoriu :

— Asta nu-i o afacere. E o... găinărie, care putea să coste viața unor oameni ! A costat, deja, avarierea unei

mașini. Da ! Nu te uita așa la mine ! Pentru asemenea mărunțișuri își pierd oamenii buna reputație. Își murdăresc obrazul. La vară, când venea acest... Schneider, îți aducea altceva... apoi... Dar ce să mai vorbim ! Puteai deveni unealta lor conștientă, așa cum ai fost acum o unealtă inconștientă.

Bota se enervase cu adevărat.

— Dacă nu era politronul, mașina noastră nu putea fi oprită. Aparatul dumitale a funcționat ca un imitator de obstacole. Pe lungimea de undă pe care bandiții au știut-o.

Se postă în fața geamului, cu spatele spre Grigoriu care se ridicase în picioare și aștepta.

— Regret din inimă că politronul a fost cauza accidentului. Dacă aș fi știut...

Bota rămase cu spatele spre el. Privea prin geam.

— Radulience, ce spunea Alin Ivașcu despre cei doi străini care s-au oprit la mașina avariata ? Ce discutau ? Dacă au luat pachetul sau pachetele, nu-i așa ? La ce s-or fi referit ?

Matei Grigoriu se reasezase pe scaun și își aprinse o altă țigară. Bota continuă șirul întrebărilor :

— Cum au schimbat din nou geanta de voiaj, dacă tovarășul Ganea nu le-a dat-o de bună voie ? Era să uit ! Cum a decurs „antrenamentul“ radio de la „Bavaria“ ?

— Am dus aparatul meu sus, în cameră, iar echipajele au lucrat stînd în mașinile lor, spuse Grigoriu.

Maiorul făcu o pauză, ca pentru a prinde puteri, apoi începu :

— Ați putea spune, tovarășe Grigoriu, de unde au știut bandiții lungimea de undă a aparatului de frînare automată ?

— Nu, tovarășe maior.

— Nuuu ? Atunci să-ți spun eu : de la dumneata ! Sub pretext că faci o verificare, ai adus aparatul în cameră și ai depistat lungimea de undă pe care lucra aparatul profesorului Ganea ! Apoi ai comunicat-o bandiților ! Dumneata, nu profesorul ! În tren, sub „oblăduirea“ dumitale s-a făcut schimbul de genți. De unde știa Dimitriadis tipul de geantă pe care o să-l aibă profesorul în voiaj ?

— Dimitriadis... Eu nu cunosc...

— Probabil că ți s-a recomandat Braun. Asta n-are nici o importanță ! A fost în București, ați intrat în legătură și ai făcut târgul cu el : pentru politron, îi dădeai lungimea de undă a aparatului de frînare automată. De când vă cunoașteți, tovarășe profesor, cu Matei Grigoriu ? îl întreabă el pe Gane.

— De vreo cinci ani.

— Geanta de voiaj pe care o aveți...

— ...mi-a făcut-o cadou, cu puțin înainte de plecare. Grigoriu era alb ca varul. Bota se întoarce spre Ganea :

— În gară la München, cine v-a ajutat să duceți bagajele ? Nu cumva dînsul ? Radulien ! Nu cumva în învălmășeală, dumnealui a dat înapoi geanta ? Și probabil tot el a uns în mod deliberat cheia mașinii, pe care o avea profesorul, pentru a crea falsa impresie a colaborării cu bandiții. Sînt sigur că știe și ce pachete s-au luat din mașină. Da sau nu ?

— Eu... să vedeți... Nu sînt vinovat. E drept, am făcut afacerea aceea, dar...

Ochii maiorului scînteiau de furie.

— În rest, ești nevinovat, așa-i ? Avem dovada în fața noastră și negi : politronul îți aparține și ești de meserie, știi cum funcționează.

Apăsă pe un buton. În încăpere fu condus băiețandru care primise „pentru doi poli“ — cum spusese el — să rupă sigiliul mașinii și să ia o hartă dinăuntru ei.

— Recunoști pe cineva de aici ? întreabă Bota.

— Pe dînsul, spuse băiețandru, indicîndu-l pe Grigoriu. Mi-a dat și o cheie. Uite-o.

— Bine. Ești liber !

Tînărul ieși.

— Te pricepi să iei tipare, domnule Grigoriu ! Pe asta când ai mai făcut-o ? Nici acum nu recunoști ? Mai ai nevoie de alte dovezi ? Scoate-l afară ! strigă el, adresîndu-se subofițerului. Condu-l unde trebuie !... Cuvintele îi încremeniră pe buze.

Privea prin geam. Radulian aștepta urmarea. „Și-acum, repriza a doua, în care va fi luat în focuri Ganea“.

Spre surprinderea lui, lucrurile nu se petrecură așa cum se așteptase. Când Bota se întoarce spre ei, avea cu

totul altă expresie : era surîzător, cu trăsăturile feței destinse și privirea blajină.

— Tovarășe profesor, spuse el, trebuie să încep cu mulțumiri. Ați fost... la înălțime !

„Cum ? Ganea nu-i vinovat !“ se întrebă stupefiat Radulian.

— Vă mulțumesc pentru datele despre Dimitriadis-Braun. Deci, v-a „interceptat“ la Viena, apoi în tren. V-a vizitat și la hotelul „Bavaria“, în calitate de doctor. I-ați acceptat jocul, prefăcându-vă un executant docil, care stă foarte prost cu inima, leșinînd din te miri ce. Bănuiesc că n-ați băgat de seamă substituirea din tren...

— Mărturisesc că nu. V-am mai spus-o.

„Cînd i-a spus lui Bota ? Profesorul a venit mai devreme de la Budapesta ? !“ Radulian era descumpănit.

— Și nici cum au reintrat în posesia ei...

— Nu. Bănuielile mele s-au născut... acolo, la hotel. Am descoperit și eu pata de pe culoar. Sînt profesor de fizică și chimie. Mi-am dat seama despre ce e vorba. Apoi, în cameră : reporterul televiziunii a „prins“ la aparatul lui Grigoriu vocea lui Alin Ivașcu. M-am prefăcut că n-am auzit, dar, după plecarea lui, am cercetat aparatul. Avea un mic semn în dreptul lungimii de undă respective. L-am deschis și l-am auzit și eu pe Ivașcu. Urmarea o știți. V-am spus ieri, cînd am venit de la Budapesta : i-am... i-am schimbat brelocul lui Ivașcu în holul hotelului. Cel dăruit de Paula Taylor avea un microemitor. I-am dat în loc unul obișnuit. Brelocul cu pricina l-ați găsit în bagajele mele. Spre surpriza mea, după plecarea din Viena, l-am auzit iar pe Ivașcu la radio. Și-atunci, am înțeles că bandiții l-au schimbat, crezînd că primul microemitor își epuizase bateriile... Asta s-a petrecut în noaptea cînd Ivașcu a fost atacat pe stradă.

Radulian nu știa ce să mai creadă. „Deci, Ganea a venit de ieri și a discutat deja cu Bota“...

— Această piesă vă aparține ? îl întrebă maiorul și făcu semn lui Mareș.

Căpitanul puse pe masă o cutie neagră.

— Da. Am... cules-o de sub mașina noastră. M-am dus s-o văd la Györ. Era într-un garaj, sigilată. M-am uitat dedesubt și...

— Tovarășul căpitan Mareș a desfăcut-o. Știți ce conține ?

— Bănuiesc. Un amplificator. „Brelocul” lui Ivașcu nu putea emite la distanță, mai ales pe drum, când erau în mișcare. Cred — așa cum v-am mai spus — că ne-au pus-o sub mașină la Salzburg... E prevăzută cu un magnet.

— Apropo de Salzburg. Ce ați discutat cu olandezii ?

— De fapt, cu unul dintre ei și cu Dimitriadis, care îmi dăduse întâlnire. Nu mi-au cerut decît să fac pe... leșinatul, ca să mă aducă cu mașina lor la parcare oficială. E drept, m-au rugat să le arăt cheia autoturismului nostru. Le-am arătat-o. Unul dintre ei avea mîinile murdare de vaselină...

— I-a luat tiparul ?

— Nu ! Dar a rămas unsă.

— Pentru ca bănuiala să cadă pe dumneavoastră. În realitate, ei aveau de mult tiparul cheii. Le-a fost dat de Grigoriu, spuse Bota.

— Grigoriu ținea legătura cu ei în mers. Le comunica poziția. Cum ? Foarte simplu. Transmitea articolele lui Ivașcu și, pe lîngă ele, scurte informații pentru un fictiv YOAA. Le transmitea în morse. Tot timpul a fost preocupat să afle dacă pricep ceva. I-am spus că știu alfabetul, dar n-am școală de radiotelegrafist să pot înțelege o transmisie după ureche. Și-atunci a lucrat liniștit. După ce am trecut de Györ, transmisiile sale s-au îndesit. Dădea mereu poziția noastră atît în morse cît și în fonie. Chipurile, pentru concurenții noștri.

Radulian se foia pe scaun. Nu era pe deplin dumirit.

— Văd că... arheologul vrea să afle ceva. Întreabă ! spuse maiorul.

— Nu înțeleg ce a căutat tovarășul Ganea la mașină, în parcul oficial, la Viena, cu puțin înainte de plecare.

Bota zîmbi. Ganea ridică nedumerit din umeri.

— N-am fost la mașină. Dealtfel, nu aveam cheia și nici...

— O să-ți răspund eu, arheologule. Pun pariu că în mașină a cotrobăit... Dimitriadis. Știe românește, s-a dat drept român, semnînd ca atare în registrul paznicului. S-a dus să regleze politronul pe lungimea de undă care-l punea în funcție. Dar mai avea un motiv.

O clipă mai târziu, se auzi telefonul. Bota era chemat la colonelul Pîrvu. Urma să-i raporteze șefului despre îndeplinirea misiunii.

— Și... „Colierul Cleopatrei“ ? întrebă Radulian, dezamăgit că nu putea asculta pînă la capăt.

— O să-ți povestesc mai târziu, mînzule. Cît vă privește, se adresă el lui Ganea, mi se pare că plecați peste o zi-două la Oradea. Bagajele dumneavoastră sînt la gară. Iată aici chitanța... Aș avea o rugămintă. Să-mi faceți un mic comision.

— Cu plăcere, spuse profesorul ridicîndu-se.

— Și vă rog să mă scuzați pentru felul în care v-am vorbit mai înainte. Voiam să-l „liniștesc“ pe Grigoriu, să-i dau impresia că mă mulțumesc să-l acuz de o „găinărie“... Mi-ar fi plăcut ca măcar în ceasul al doisprezecelea să recunoască...

După plecarea profesorului, Bota se întoarse spre Radulian.

— Cred că ești nerăbdător să afli povestea colierului.

— Nerăbdător e puțin spus, tovarășe maior. Mor de curiozitate.

— Atunci... eu zic să ne întîlnim la „Intercontinental“, la restaurantul de la parter pe la ora șase. Cheamă-l și pe Ivașcu. Am nevoie de... publicitate.

Dezlegarea șaradelor

La ora șase după-amiază, restaurantul „Corso“ era aproape pustiu. Alin, sosit cel dintîi la întîlnire, găsi cu ușurință o masă liberă, mai retrasă. Se așeză, ceru să i se servească o cafea și își aprinse o țigară.

Așteptîndu-i pe Bota și pe Radulian, începu să se gîndească la întîmplările pe care le trăise în numai cîteva zile. „Nici o săptămînă n-a trecut de cînd, pe nepusă,

masă, redactorul șef m-a chemat să-mi spună că voi pleca la München, să scriu despre raliu. Cui i-ar fi dat prin minte că o să am parte de niște peripeții ca-n romanele de aventuri ?”

Fusese chemat și trimis în locul colegului său, bolnav. Aflase că se experimenta un nou motor românesc, de o construcție specială, iar el bănuise că era vorba de un motor cu alt carburant decât benzină. Penuria de carburanți determinase și unele firme străine să experimenteze motoare speciale.

— Ia te uită ce visător e ziaristul nostru ! Nici nu ne-a văzut, spuse maiorul care se apropiase împreună cu Radulian. La ce vă gândeați ? Nu cumva la versul acela din Eneida : „Timeo danaos et dona ferentes“ ? Sau, altfel spus : mă tem de darurile Paulei Taylor ?

— Mă întrebam cum au început toate episoadele aventuroase prin care am trecut.

— Așa-i câteodată. Ceasul rău, glumi Bota. Ei, dar mor de sete ! Radulien, cere, te rog, un vin bun. Și un sifon rece. Cît se poate de rece...

Serviră o fetească.

— Și-acum... întrebările, zise Bota, după ce bău și își aprinse o țigară. De fapt, multe lucruri le cunoașteți. Cu ce să începem ?

— Cu... scena din tren, interveni Alin.

— Păi, o cunoașteți. Mai bine să vorbim despre modul cum s-a comis furtul celebrului colier. Datele le cunoașteți : o expoziție în sala de antichități de la Kunstmuseum și, printre piese, „Colierul Cleopatrei“, împrumutat de la Muzeul Vaticanului. A existat și un tunel, de care a știut un singur om — Hans Müller, fost gardian la Dachau. Norocul lui că a fost dat dispărut. Altfel ar fi fost lichidat de Gestapo, ca toți cei care au lucrat sau au știut de acest „tunel de salvare“ creat pentru führer. Deci, colierul a fost furat. Dar cum să-l treci granița ?

Făcu o pauză, apoi reluă.

— Prima încercare a dat greș. Hoții au încercat să treacă în Austria pe șosea. S-a petrecut însă ceva neplăcut și au luat-o înapoi spre München cu trenul. Îți amintești cuvintele roșcovanului : „Salzburg caput !“... În tren — schimbarea genților tip diplomat.

— Într-una fiind vîrît colierul ! adaugă Alin.

Bota își țugui buzele, stăpînindu-se să nu zîmbească. Intervenția lui Ivașcu semăna cu aceea a unui copil care strigă : „Am ghicit, bunicule !“

— Da. Așa a fost. Și au procedat așa pentru că le era frică de controlul vamal, alarmat, desigur, de poliția autostrăzii. N-au fost proști. Bănuiau raționamentul poliției și al vameșilor : „Un român care abia a trecut granița, nu poate fi bănuț !“ Au vîrît colierul într-o geantă care semăna cu a lui Ganea.

— De aceea i-ați spus „Cavalerului de la Mancha“ : „duce măgarul, nu știe ce duce“ ! îl întrerupse Alin.

— Da ! Ganea avea de-acum altă geantă. Habar n-avea de schimbare și nici că înăuntru se afla o piesă de mare valoare, căutată și răscăutată de Interpol. În gara München, după ce bandiții au scăpat de controlul din tren, au reintrat în posesia genții lor prin Grigoriu. Legătura a realizat-o Müller, care urma să dea geanta unui prieten al Paulei Taylor. Dar Müller l-a confundat cu ziaristul Alin Ivașcu și i-a oferit-o acestuia. Astfel, dumneata ai dus la hotel colierul...

— ...speriat că-i vorba de vreo crimă, de vreo femeie ucisă în cine știe ce împrejurări. Am fost mai fericit cînd geanta a dispărut.

Bota stinse țigara în scrumieră și gustă din paharul pe care i-l umpluse Radulian.

— Să continuăm. Dîndu-și seama de greșeală, hoții iau înapoi valiza din camera lui Ivașcu și vor să-i cumpere tăcerea. Cu ajutorul unui microemițător donat de Paula Taylor, vor să se asigure că ziaristul român nu vorbește cu nimeni despre întîmplarea neobișnuită. Paula e obligată să-l reîntîlnească la Viena, pentru a-l trage de limbă. Voiau să știe dacă a văzut sau nu colierul. Totodată, să afle ce se discută despre motorul care se experimenta. Deoarece microemițătorul nu mai funcționa — fusese schimbat de Ganea — îl atacă în stradă, îi pun alt breloc și-i fură blocnotesul, pentru a provoca derută. Pînă aici, totul e clar ?

— Da, spuse Radulian.

Maiorul chemă ospătarul și ceru să aducă niște alune.

— Dumneata, arheologule, dacă erai în pielea bandiților, ce-ai fi făcut ca să treci colierul peste graniță ?

Radulian zîmbi.

— Nu l-aș fi scos imediat. Lăsam să treacă un timp.

— Și dacă cineva ți-l cerea imediat, plătind bine ?

— Aș fi căutat un prilej favorabil.

— Ce ocazie mai favorabilă decît raliul ? Mașini multe, vînzoleală enormă pe șosea și la vamă, oameni grăbiți... Dar cum l-ai fi... ambalat ?

— Știu eu ? spuse Radulian, gînditor. Din moment ce le mersese figura în tren, puteau s-o repete.

— Într-adevăr ! Aș paria că la vama dintre R. F. Germania și Austria, colierul a fost în aceeași cutie cu... politronele lui Grigoriu. Fără știrea acestuia, zic eu. Era un secret prea deosebit...

— Deci, Grigoriu a făcut, involuntar, pe curierul ?

— Voluntar sau involuntar, rămîne de văzut. Poate că s-a aplicat a doua oară zicala „duce măgarul, nu știe ce duce”. Grigoriu a trecut colierul peste graniță.

— Dar la vama dintre Austria și Ungaria ? întrebă Alin.

— Radulian, ce crezi ?

— Sînt convins că l-au vîrît în bagajele profesorului la parcaj cînd intrusul a semnat cu numele de „Ganea”. S-a produs accidentul la Györ și bandiții și-au luat „marfa” înapoi. Acesta era cel de al doilea pachet. Primul era carburatorul mașinii.

— Dacă ar ști profesorul în ce situație caraghioasă a fost pus ? ! spuse Ivașcu.

Bota îl privi pe sub sprîncene.

— Nu rîde. Ai uitat peșemne proverbul : „cine rîde la urmă, rîde mai bine” ? ! Cum crezi că a trecut colierul în România ?

— Bănuiesc că Paula Taylor... zise, cu oarecare ezitare, Alin.

— Da. Paula, dar cu ajutorul unui ziarist.

Alin își înălță brusc capul :

— Ce vreți să spuneți ? Credeți că... ?

— Nu cred. Sînt sigur ! Paula ți-a vîrît colierul în bagajele dumitale !

— Exclus !

— Nu mi-ai spus că înainte de graniță a oprit motivând că vrea să cumpere niște suveniruri din Ungaria, te-a lăsat în magazin, s-a întors la mașină și a răscolit bagajele ?

— M-a tras pe sfoară.

Bota zîmbi din nou :

— De aceea ziceam că e bine să nu rîzi de profesorul Ganea. Să repet zicala aceea ?

— Nu, nu ! Vă rog ! se apără Ivașcu. Nu e nevoie...

Ca pentru a șterge impresia creată, murmură :

— Apoi, la Oradea, m-a trimis să-i aduc cheile de la mașină, și mi-a turnat un somnifer în paharul cu pepsi. În timpul somnului a reluat colierul și l-a pus în bagajele ei.

Maiorul sorbi din paharul cu vin. Își mai aprinse o țigară.

— Cam asta-i toată povestea. Astfel a trecut colierul granițele. Paula l-a oferit apoi lui Braun și complicilor săi, la întîlnirea care a avut loc pe ploaie, dar... s-a constatat că nu era cel original. Fusesse substituit ! S-au răfuit între ei, Paula a vrut să-l apere pe nu știu care dintre dînșii și a fost rănită. Drept urmare, indivizii au fugit care încotro.

— ...Convinși însă că originalul se află la mine, spuse Ivașcu. Că la rîndul meu, l-am înlocuit cu unul fals.

— Da. Ți-au dat un ultimatum, să-l aduci la bal, urmat de o acțiune concretă : o trîntitură pe Brezoianu, aproape de „Gambrinus“.

Pentru Alin lucrurile erau limpezi. Știa ce rol jucase, știa cum se desfășurasera toate peripețiile la care luase parte. Pentru Radulian rămîneau însă cîteva puncte neclare.

— Îmi permiteți, tovarășe maior, spuse el. Am o mică nelămurire. M-ați derutat cu niște... șarade. Unele le-am... descifrat. „Claxonul e de vină“, „Duce măgarul... hm... hm...“. Dar a mai rămas ceva. La un moment dat, ați început cu versurile „Moară verde, moară verde, niciodată nu se pierde“... Am priceput, mai tîrziu, că e vorba de... Müller și Grün, înscriși la raliu pe *Olympia*.

— Da. Cred — urmează a se stabili precis — că la început hotărîseră să se folosească de echipajul Braun și Grünner ca să ducă bijuteria. Cei doi s-au înscris în concurs. În ultimul moment, Braun a renunțat. S-a temut, poate. Nu-mi dau seama de ce anume. Probabil, urmărind să obțină secretul motorului lui Dobre, nu voia să se complice și cu acel colier. Dar nu avea puterea nici să abandoneze. Vrînd să scoată castanele din foc cu mîna altuia, i-a vîrît în concurs pe Müller și pe Grünner. Prezența unui Müller, înscris pe neașteptate la raliu, mi-a dat de gîndit. Ziarele germane spuneau că mortul din stația de metrou avea un frate. „Nu cumva acest frate a preluat ștafeta?” mi-am zis eu. I-am sugerat și căpitanului Gîrleanu să se ocupe de noul cuplu...

— După întîlnirea de la Snagov-Sat ați schimbat versurile. „Moară cafenie, maronie fuge iute pe cîmpie“.

— Da. Așa e. Acolo am aflat că nu Grünner e omul căutat de Werner, ci... Braun * — Dimitriadis, omul descris de Ganea, cel care voia să-l șantajeze.

— Cum ați... aflat? întrebă Radulian.

Bota zîmbi. Aruncă „bomba“ ca pe ceva fără importanță.

— Mi-a spus rănitul. Adică omul cu mașina *Olympia*. Müller.

— Fratele mortului?

— Nu, arheologule! Ci însuși... Hans Müller, „mortul“.

— Cum adică? Vreți să spuneți că Hans Müller n-a murit?

Maiorul le făcu semn să privească în direcția ușii. Alin se întoarse. Simți că inima îi zvîcnește și o căldură plăcută îi năpădește tot corpul. Acolo, în pragul ușii, apăruse unchiul Paulei Taylor, iar la brațul lui... Paula însăși! Era îmbrăcată într-o rochie simplă, din jerse. Pășea încet, sprijinindu-se de bătrîn. Probabil că o jena rana de la șold.

— Paula! șopti Ivașcu, dînd glas uimirii care-l stăpînea.

* Braun — maro (în limba germană).

Se uită cînd la ea, cînd spre Bota. Acesta nu părea deloc uimit de apariția celor doi. Dînd cu ochii de maior, bătrînul salută, înclinîndu-și capul cu demnitatea unui lord. La rîndul ei, Paula zîmbi, arătîndu-și dinții nease-muit de albi. Părul negru fusese strîns într-un coc, iar ochii verzi păreau mai luminoși decît oricînd.

— E tare drăguță, murmură Bota. Nu-i așa, tovarășe Ivașcu ?

Alin bîlbîi ceva de neînțeles. Nu pricepea cum de era Paula liberă. Atît el cît și Radulian așteptau cu sufletul la gură o explicație din partea maiorului. Acesta continua să privească spre noii veniți. Abia după ce-i văzu așezîndu-se la masă se întoarse spre comesenii săi.

— Mda ! Bănuiesc ce vreți să aflați. Cum de e liberă această tînără. Am să vă satisfac curiozitatea. Cererea de a o lăsa în libertate a fost formulată de Werner. Paula e bolnavă.

— Adică... rănită, interveni Radulian. Dar ăsta nu-i un motiv să o lăsăm în pace. La urma-urmei, chiar dumneavoastră ați acuzat-o de complicitate : a făcut jocul bandiților, care urmăreau să fure secretul mașinii lui Dobre.

— Adevărat. Dar sînt nevoit să-mi retrag acuzația. Paula n-a avut habar de țelurile bandei. De aceea ți-a cerut sprijinul. Ajutorul cavaleresc. L-a dus pe „faun“ — alias Dimitriadis — la aeroport tot de frica șantajului. La cererea acestuia a acceptat să-l „convingă“ pe Ivașcu că „tăcerea e de aur“. I-a donat brelocul și hm... s-a servit de dînsul pentru trecerea colierului peste frontieră...

Bota făcu o pauză, apoi continuă :

— Paula are nevoie de îngrijire medicală. Întrucît faptele ei privesc colierul, acuzarea e de competența lui Werner.

Alin trecea de la o stare la alta. De la euforie la tristețe, și invers. Îi părea bine pentru Paula. Dacă n-ar fi fost Bota, s-ar fi dus să-i vorbească, să-i audă măcar glasul.

— Cînd Paula, la Oradea, a transmis prin telefon unchiului ei „de trei ori O.K.“ era convinsă că are colierul. Dar ea a preferat să-l dea lui Dimitriadis, care i-l cerea, șantajînd-o. Repet, nu cunosc motivul șantajului.

Alin simțea o dorință nebună să-i vorbească Paulei. Bota îi zări privirea ațintită spre masa celor doi.

— Mi se pare, tovarășe Ivașcu, că subsemnatul a trecut pe... planul doi. Ai vrea să-i vorbești domnișoarei Taylor, nu-i așa ?

— Da, tovarășe maior. Poate pleacă azi. Aș vrea, dacă îmi este îngăduit, să merg la masa lor.

Pe neașteptate, Radulian puse o întrebare care îl readuse pe Alin pe pământ.

— Iertați-mă, dar... n-am înțeles ! Cine v-a vorbit de Braun ? Care dintre cei doi Müller ?

Bota se prefăcu mirat :

— Cum ? Nu v-am spus ? Hans Müller. Cel care a rostit cuvintele auzite de tovarășul Ivașcu „sîngele e sînge“. Grünm îl sfătuia pe Müller să nu se ducă la convocarea de la Snagov, să nu fie „nadă“. Dar el a răspuns ceva care pentru dumneata, tovarășe Ivașcu, a sunat ca o șaradă : „Sîngele e sînge“. Asta în românește înseamnă : „Sîngele apă nu se face“. Ei bine, Müller a venit în pădure pentru a-și răzbuna fratele ucis la München. Pe Otto Müller.

Radulian era nedumerit. În mintea sa, toate luau o întorsătură de necrezut.

— Cum, adică ? Nu Hans Müller, „roșcovanul“, a murit ?

— Nu el, ci fratele său, Otto. L-a ucis Dimitriadis sau alt membru al bandei. Otto aflase de la Hans despre furt și voia să se adreseze poliției. Banda l-a ucis și i-a vîrît în buzunar pașaportul lui Hans. Confuzia s-a produs fiindcă Otto și Hans semănau foarte mult.

— Werner știa ? întrebă Radulian.

Bota respiră adînc.

— I-am explicat cînd am hotărît să organizăm împreună „cursa“ din pădurea Snagov-Sat.

„Îmi închipui ce ochi o fi făcut inspectorul !“ gîndi Ivașcu. L-a dat gata maiorul. Cred că o să aibă ce povesti colegilor săi ! Fără „Fachirul“ nostru Werner s-ar fi descurcat greu sau, poate, deloc“.

Bota își privi ceasul. Era ora șapte.

— Gata ! Mergem la birou, Raduliene ! Trebuie să fac un raport detaliat pentru colonelul Pîrvu.

— O clipă, tovarășe maior. Cine l-a convins pe Müller să accepte rolul de „nadă” ?

— A fost misiunea lui Werner. Iar Hans Müller, care de fapt este o plevușcă — îți amintești cum l-au caracterizat ziarele germane, nu-i așa ? — a acceptat. De ce ? Pentru că toate corăbiile sale se scufundaseră. Totul era pierdut : colierul original dispăruse fără urmă, iar fratele său murise în zadar. Poate dintr-un capriciu al lui Braun-Dimitriadis. În ceasul al doisprezecelea, Hans Müller și-a dat seama că singura lui șansă de a-și ușura situația era să accepte rolul. Acum e clar ? S-a dezlegat ultima „șaradă”. Putem pleca ?

De data aceasta Alin fu cel care-l opri pe Bota.

— Tovarășe maior... Așa, pentru lămurirea mea. Spuneți-mi, aveți idee unde e adevăratul „Colier al Cleopatrei” ?

Bota se ridicase de la masă.

— Dumneata ce crezi ?

Alin își concentrează parcă toată puterea pentru a avea curajul să spună exact ce gândea.

— Cred că știți. Și, chiar cu riscul de a vă supăra pe mine, am să spun ce gândesc : cred că știți, dar la mijloc e iarăși un... „fachirism” de-al dumneavoastră.

Maiorul tuși, își țuguie buzele și mormăi :

— E o acuzație gravă. Îmi trebuie timp de gândire ca să răspund.

— E încă devreme ca să-mi puteți da un răspuns ?

— Cam așa... Văd că ai început să-mi dezlegi cu ușurință șaradele. Nu mai poate omul face nici o „mișcare” din cauza lui Radulian și-acum, poftim, și a dumitale !

Bota face mărturisiri

După plecarea celor doi, Alin întârzie câteva minute, apoi, hotărît, se îndreaptă spre masa unde stătea Paula, care văzînd că se apropie, îi zîmbi și obrazii i se împurpurară.

— Domnul Alin Ivașcu, unchiul meu, spuse ea, făcînd prezentările. Unchiule, domnul Ivașcu e ziaristul cu care am venit în mașină de la Budapesta.

— Încîntat de cunoștință, mormăi bătrînul. Ați participat la raliu ca ziarist. Ce părere aveți despre el ?

— Evident, a fost o competiție frumoasă...

Discutară despre concurenți și clasament. Domnul Growman se ridică :

— Am niște treburi. Mă scuzați. Urc în camera mea, Mîine seară plecăm.

Inima lui Ivașcu zvîcni. „Deci, e adevărat că vor pleca“. Pe chipul lui se așternuse o umbră.

— Ce s-a întîmplat, Alinus ? întrebă Paula. Te-ai schimbat la față.

— Pleci... ? întrebă el cu glasul ușor tremurat.

— A, asta era ! zîmbi Paula. Îl învălui în privirea ochilor ei verzi-albaștri. Da, dragul meu, Alinus. Plec. Nu mă simt bine. Trebuie să mă internez într-o clinică din Viena.

De data asta, pe chipul ei se așternu o umbră. Paula întinse mîna dreaptă și o sprijini de aceea a lui Alin. Era moale, delicată. Stătu cîteva clipe așa. O ridică încet-încet și-l mîngîie pe obraz, iar el resimți mîngîierea ca o fulguire. Nu-și vorbeau, deși fiecare ar fi avut multe lucruri să-și spună. Într-un tîrziu, Paula murmură :

— Ai să mă ierți, nu-i așa, Alinus ? Ți-am pricinuit mult rău. Dar am făcut-o... Probabil nu știi pentru ce am făcut-o. E greu să-ți explic. Moartea tatălui meu a fost o lovitură năpraznică. Fiind acuzat de furt, s-a sinucis. Braun-Dimitriadis cunoștea motivul acestui act disperat. Mi-a promis că mă ajută să-l reabilitez, dacă, la rîndul meu, o să-i ajut să intre în posesia colierului sau, mai bine zis, a sumei oferite de unchiul meu. Era mereu în preajma mea. De aceea, îți scriam uneori bilețele. Să nu audă ce voiam să-ți spun.

Tăcu cîteva clipe. Reluă :

— E timpul să urc și eu în camera mea, să-mi aranjez bagajele. Plecăm cu trenul mîine seară. Dar vreau să-mi adun toate lucrurile încă de pe acum. Mîine vizitez orașul. Fordul meu va fi trimis ulterior.

— De ce nu mergeți cu avionul ?

Paula stătu cîteva clipe în cumpănă :

— E dispoziția lui... Werner. Pînă la lămurirea unor probleme, trebuie să facem cum spune el. Unchiul meu îi este recunoscător. Și-a primit înapoi banii. Știi ceva ? Hai și tu sus ! În timp ce-mi fac bagajele, mai putem vorbi.

Urcară în camera Paulei, la etajul cinci. Ea începu să-și strîngă lucrurile, rînduindu-le frumos în geamantane. Se hotărî să-și schimbe rochia cu un costum de voiaj. Își desfăcuse nasturii de la corsaj cînd simți că i se face rău. Alin o sprijini și o ajută să se întindă pe pat.

— Dă-mi, te rog, poșeta, spuse ea în șoaptă.

Ivașcu i-o dădu. Luă dinăuntru un medicament. Un calmant. Zîmbi. Stătea încă întinsă pe pat și prin corsajul desfăcut al rochiei i se vedeau umerii. Alin se așezase în genunchi lîngă pat și o privea.

— Dragul meu Alinus... dragul meu... Întinzînd un braț, începu să-l mîngîie. Ridicîndu-se puțin, îi cuprinse capul în palme. Îl sărută pe buze, pe gît, pe piept.

Alin avea senzația că se află în poiana aceea înmiresmată, unde făcuseră popas și unde iarba era înaltă cît grîul la început de iunie...

— Și totuși, nu înțeleg ceva, spuse Radulian, de îndată ce ajunseră în birou.

Bota tocmai își pregătise hîrtia pentru scris și își scosese stiloul. Rămase cu brațul ridicat în aer.

— Ce nu înțelegi, arheologule ?

Radulian nu răspunse imediat.

— De ce a riscat Dimitriadis să vină în România ? Nu s-a gîndit că ar putea fi recunoscut ?

— Cine nu riscă, nu cîștigă. Și... pedeapsa lui s-a scris. Nu te uita așa la mine că nu fac nici un „hocus-pocus“ din care să reiasă adevărul. Știi care-i părerea mea ? De fapt, e o ipoteză, pe care nu știu dacă vreodată

mî-o va confirma cineva : cred că declanșarea întregii acțiuni în această afacere a „Colierului Cleopatrei“ aparține lui Growman.

— Îl socotiți vinovat ? întrebă mirat Radulian.

— Da și nu. A oferit o sumă fabuloasă pentru colier, din motive necunoscute. Cred că nu-i vorba nici pe departe de „descîntecul Cleopatrei“. Asta-i gogoriță gazetărească. A avut un motiv temeinic să ofere o sută de mii de lire sterline pentru o piesă de arheologie. E o sumă pe care un „colecționar“, cît ar fi el de ahtiat după piese rare, n-o oferă chiar atît de ușor.

— Într-adevăr, suma e cam pipărată.

Bota rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi continuă :

— Îmi vine mereu în minte scena aceea de tragedie. De ce o fi spart Growman piesa ovoidă din ansamblul colierului ? A făcut gestul de ciudă că i s-a oferit un fals ? Dar să revenim la Dimitriadis. Te întrebi de ce a venit în România. Părerea mea e că a venit fiindcă aici a vrut Growman să facă tîrgul. Aici, la București sau la... Miami, cum pronunță el cuvîntul Mamaia.

— Nu-l înțeleg pe bătrîn : de ce voia colierul aici ? întrebă Radulian.

Bota își țuguie buzele.

— Uite că nu știu nici eu. Cred însă că, intrînd în posesia colierului, voia să plece spre Orient. Dacă i-l dădeau în R. F. Germania, era foarte periculos să iasă cu el. Bandidii și-au asumat riscul de nevoie. Moșul o fi ținut-o una și bună : „Vă plătesc pentru colier, dar numai în România“, iar Dimitriadis-Braun n-a avut încotro. A acceptat condiția, deoarece era o piesă pe care un singur nebun pe lumea asta dădea atîția bani — nebunul se numea Growman. De aceea îl socotesc pe unchiul Paulei autorul moral. A avut un șoc cînd a auzit de poliție.

— Spuneți că Dimitriadis a locuit în România și a plecat. A fost vîrît în vreo afacere tenebroasă ?

— În 1948 a reușit să sustragă niște bunuri de tezaur și să le treacă peste graniță, păgubind statul român. Pe

vremea aceea, Ganea era un profesoraș care stătea cu chirie în apartamentul domnului Dimitriadis. A aflat, întâmplător, de afacere, dar a tăcut, la cererea lui Dimitriadis, care i-a promis că va veni o zi în care... Cunoști formula.

— Dimitriadis era cetățean român ?

— A fost. A renunțat la cetățenie și a plecat... Nici nu-ți închipui ce surprins am fost când am aflat că a venit în România.

— Când v-ați dat seama de asta ?

— Ieri, când a sosit profesorul Ganea de la Budapesta. Ei, mai sînt întrebări ? zise Bota, pregătindu-se să scrie raportul către colonelul Pîrvu.

— Da ! Ziceați că ați avut pe birou dovada vinovăției celor arestați...

— Exact. Ampretele de pe colierul fals. A trecut prin mîinile tuturor. Toți și-au lăsat... „semnătura“ !

— Și... dumneavoastră ! S-au găsit și ampretele dumneavoastră !

— Evident că știu. Îi cunosc și pe specialiștii noștri : Ivașcu.

Radulian simți că i se taie răsufarea.

— Al lui Ivașcu ? De unde pînă unde ?

— Simplu, arheologule : e colierul cumpărat de ziarist la Kunstmuseum. Cel care i-a fost... furat la „Intercontinental“.

— Atunci... atunci înseamnă că știți și de soarta celui-lalt colier. A celui veritabil. Originalul ! zise Radulian, convins că îl pune pe Bota în cea mai mare dificultate.

Dar maiorul zîmbi :

— Evident că știu. Îi cunosc și pe specialiștii noștri... dacă vor cerceta vreodată colierul original, în afară de ampretele lui Hans Müller și... ale lui Alin Ivașcu, care l-a cercetat la hotel „Bavaria“, ar fi în stare să spună că văd și... ampretele mele.

— Sînt sigur că n-ar greși, tovarășe maior, spuse convins Radulian. De ce nu recunoașteți că... ?

— Recunosc tot, dar lasă-mă să scriu raportul către colonelul Pîrvu. Recunosc, sînt vinovat. Fac mărturisiri complete. Am pus și eu mîna pe colierul original. Cînd și unde ? Nu mă mai sîcîi cu întrebările. O să citești raportul și o să afli. Mai bine te-ai gîndi cum intitulum dosarul.

Radulian știa că maiorului îi place să dea titluri poetice. Se gîndi cîteva clipe, apoi spuse :

— Ce-ar fi să-l intitulăm „Colierul Cleopatrei“ ?

— „Colierul Cleopatrei“ ? Nu, arheologule ! Misiunea noastră n-a fost să găsim hoții colierului, ci pe cei care au vrut să fure invenția. Întîmplarea a făcut ca șeful bandei să amestece cele două acțiuni. Altfel...

— Să-i zicem „Raliul diavolului“ ?

— Ar merge. S-a alergat zi și noapte, urcînd, cobo-rînd, făcînd viraje periculoase...

— Și... urmărind „virajele“ altora, completă Radulian. Le-am urmărit pînă ce au ajuns la ultimul, cînd li s-a înfundat... O idee, tovarășe maior ! Ce-ar fi să-i zicem dosarul „Ultimul viraj“ ?

— Nu-i urît.

— Și, în subsidiar, „Colierul Cleopatrei“. La urma-urmei, ați rezolvat o problemă formidabilă ! Ați prins toți hoții și toți complicii.

Maiorul rămase cu ochii subțiați a zîmbet sau a visare.

— Nu cred că i-am prins pe toți. Unul a scăpat. Cel care are acum carburatorul. S-o fi întors la Viena după ce, la Györ, a reușit să intre în posesia carburatorului inventat de mine. Deci, titlul : „Ultimul viraj“. Subtitlul : „Colierul Cleopatrei“. Asta așa, fiindcă zici dumneata. Cum spunea ? În subsidiar ? Hm, nu crezi că ne-ar prinde bine un pic de... modestie ?

Radulian zîmbi. Privi spre maiorul Bota care scria de zor. Din cînd în cînd își trecea mîna prin părul alb-argintiu, semn că era foarte concentrat. Sprîncenele-i negre erau ridicate spre frunte, într-o continuă agitație

„E un om extraordinar, gîndi Radulian. Cînd nu te aștepți, îți dă rezolvarea la care nici nu te-ai gîndit. Și-ți servește totul într-un mod atît de abil, încît face impresia unui vrăjitor. Nu degeaba i s-a dat porecla asta!”

Zîmbi. Bota ridică întîmplător privirea și-l văzu.

— Ce e ? La ce te gîndești ?

— La dumneavoastră. Sînteți formidabil. Și la... porecla care vi s-a dat. O meritați cu prisosință.

Maiorul scria de zor. Era atît de concentrat că nu mai auzea nimic.

Epilog

În dimineața zilei următoare, Alin Ivașcu fu chemat la redactorul șef, care îi aduse la cunoștință că va pleca la Köln, la campionatele europene de scrimă. Deplasarea pe care o făcuse pentru a scrie despre raliu fusese fortuită, din cauza îmbolnăvirii lui Traian, colegul său.

— Aș dori să plec cu trenul, spuse Ivașcu. Inima îi bătea cu putere. Își dăduse seama că, mergînd cu trenul, era obligat să plece cu o zi mai devreme și avea posibilitatea să călătorească cu Paula.

— Bine, aprobase redactorul șef. Comunică-i lui Croitoru să-ți scoată bilete de tren.

Peste două ore Ivașcu își primea formele de la biroul administrativ. „Ce-ar fi să-i telefonez maiorului Bota ? Am auzit cînd îl ruga pe profesorul Ganea să-i facă un comision la Oradea. Aș putea să-l servesc eu...”

— Am aranjat totul cu profesorul. Mulțumesc de ofertă, spuse Bota, cînd i se telefonă. Cînd pleci ?

— Astă-seară.

— O, atunci înseamnă că vei călători odată cu toată... banda, glumi maiorul. Werner, Growman, Paula și Ganea pleacă împreună. Pînă la Oradea. Acolo am să te rog să-l ajuți pe Ganea dacă nu reușește să rezolve repede comisionul pe care l-am dat.

— Cu multă plăcere, tovarășe maior.

Drumul pînă la Oradea i se păru foarte scurt. Aproape tot timpul sporovăi cu Paula. În zori, Ganea îl trezi pe Werner și-i aduse la cunoștință că avea un mesaj din partea maiorului Bota.

— Trenul va sta în Oradea cam o jumătate de oră. Pentru îndeplinirea rugăminții maiorului Bota vă rog să coborîți împreună cu mine, îi spuse Ganea.

— Ce se întîmplă aici ? întrebă, curios, bătrînul Growman. Werner îi explică.

— Un mesaj al maiorului Bota ? Atunci precis că-i o surpriză formidabilă ! exclamă el. Coborîm și noi să vedem despre ce este vorba. Paula, vrei să vii și tu ?

Paula parcă atît aștepta. De îndată ce trenul opri, coborî împreună cu Ivașcu. Werner și Growman îl urmară pe Ganea. Acesta se îndreptă spre casa de bagaje, arătă chitanța și intră în posesia geamantanului și a genții de voiaj pe care Radulian le depusese la gară, conform dispoziției maiorului Bota.

Cînd să deschidă geamantanul, auziră o voce cunoscută :

— Bună dimineata !

Toți se întoarseră spre cel care îi salutase. Era... căpitanul Gîrleanu !

— N-am avut posibilitatea să-mi iau la revedere de la dumneavoastră la plecarea din București..., începu el.

— Ce spune ? Ce spune ? întrebă Growman curios și profesorul Ganea îi traduse. Și ați venit aici să... ? Asta-i culmea politetei ! Ha-ha ! izbucni Growman. Ce glumă bună ! Ați venit probabil cu avionul !

— Exact ! confirmă căpitanul, care înțelegea puțin engleza. Domnule Ganea, vă rog să îndepliniți rugămințile maiorului Bota. Am venit special ca să vă asist.

Profesorul deschise geamantanul și se adresă lui Werner :

— Maiorul Bota m-a rugat, drept consolare pentru faptul că nu ați reușit să găsiți colierul original, să vi-l ofer pe al meu — o copie cumpărată de cineva la Kunstmuseum. Iată-l !

— Iar eu am fost rugat să vi-l remit în mod oficial, interveni căpitanul Gîrleanu. Acesta este, dealtfel, motivul venirii mele aici. Ne-ați solicitat sprijinul și vi l-am dat.

Ganea traduse. Werner privea cînd la unul, cînd la altul, nedumerit. Rosti :

— Mulțumesc pentru... colier. Cred că nu merita oste-neala. O imitație... Deodată auziră vocea lui Growman.

— Colierul ! „Colierul Cleopatrei“ ! El e ! Originalul ! E originalul, domnule comisar !

Smulse colierul din mîna inspectorului, îl privi atent apoi începu să danseze ca un sălbatic. Werner își duse mîna în dreptul inimii. Ivașcu avu impresia că inspectorul va face un infarct. Werner înghiți de cîteva ori, de parcă n-ar fi avut aer și, în cele din urmă, izbucni :

— Jos pălăria pentru maiorul Bota !

Își ridică de pe cap pălăria de vînător bavarez, de care nu se despărțea nici în toiul verii, și o trînti de pămînt. Lui Ivașcu i se părea că visează. „Cînd a descoperit colierul veritabil ? Cum de a ajuns în bagajele lui Ganea ? Nu cumva profesorul este amestecat în... ? Culmea ar fi să-l aud pe Gîrleanu pronunțînd : «Cetățene Ganea, ești arestat !»“.

Neștiind ce să mai creadă, se întoarse spre Paula :

— Spune-mi... E adevărat că eu... eu am trecut bijuteria peste graniță ?

Tinăra se roși. Îngăimă :

— Da, Alinus. Ți l-am pus în bagaje cînd ne-am oprit să facem cumpărături în localitatea aceea din Ungaria. Apoi l-am luat înapoi cînd... ai dormit în mașină. L-am dat cuiva crezînd că este originalul. Dar nu mai era același. Am fost convinsă că tu mi l-ai schimbat, cu unul fals.

— Nu eu am făcut substituirea, ci maiorul Bota ! Și tot el l-a pus în bagajele profesorului Ganea, luînd de la acesta colierul fals pe care i-l dăruise Radu Nicolau, colegul meu de la televiziune. Formidabil. For-mi-dă-bil !

Bătrînul Growman se opri din dansul său sălbatic și privea colierul.

— Nu este... cel bun ? întrebă Werner, pîlînd.

— Ba da ! În afară de piesa centrală. Originalul acesteia este la mine. Iată-l ! Luați-l, domnule comisar. În schimb vă rog să-mi dăruiți piesa centrală, care se vede cât de colo că e o imitație.

Growman schimbă cu repeziciune cele două piese și-i dădu comisarului colierul. Werner nu mai contenea cu mulțumirile la adresa autorităților române și, în special, a lui Bota. Întreaga sa efuziune, ce părea că nu se mai termină, primea un răspuns invariabil din partea căpitanului Gîrleanu :

— Gut, gut, danke, danke !

Trenul se puse în mișcare. Din cabina bătrînului Growan se auzi un zgomot deosebit de puternic.

„Drace ! Nu cumva s-a sinucis trăgîndu-și un glonte în cap ?“ se întrebă Alin. Obişnuit să distingă natura zgomotelor, Werner nu schiță nici un gest de mirare, ceea ce însemna că bubuitura nu fusese produsă de o armă.

Explicația acestui zgomot neobișnuit avea s-o afle Alin mai tîrziu de la Paula. Îl chemă pe Alin în cabină. Pe chipul ei se citea o bucurie fără margini.

— Alinus, a venit timpul să-ți pot mărturisi unele lucruri, să-ți dau unele explicații. Ți-am spus, cîndva, că tatăl meu s-a sinucis, dar nu ți-am arătat și motivul. Și-a tras un glonte în cap pentru că din seiful băncii din Cairo, unde lucra, a dispărut un diamant celebru — „Steaua Nilului“. Cheia o aveau el și șeful său, un egiptean. Au fost arestați, găsiți vinovați și condamnați la muncă silnică pe viață. Tata s-a sinucis. Celălalt a murit după doi ani de ocnă. Înainte de moarte a pomenit de un colier de fildeș, pe care îl avea în casă. Dar, între timp, bijuteria fusese vîndută la licitație și achiziționată de Muzeul Vaticanului, ai căror specialiști descoperiseră că neînsemnatul colier, moștenit din tată-n fiu de acest egiptean, era... „Colierul Cleopatrei“, pomenit de un istoric antic.

Paula se opri cîteva clipe să-și tragă sufletul.

— Celebrul diamant a fost introdus de hoț în piesa ovoidă a colierului. După ce am plecat din Oradea, unchiul

meu a spart-o și l-a găsit acolo... Șeful tatălui meu, adică adevăratul hoț, înlocuise piesa centrală cu alta, goală pe dinăuntru, în care vîrîse diamantul. Unchiul meu a pus la loc piesa centrală originală, dînd lui Werner „Colierul Cleopatrei“ așa cum a fost el înainte de furtul diamantului. Spărgînd piesa falsificată, unchiul meu a găsit „Steaua Nilului“, care va fi înapoiată băncii din Cairo. Și astfel, tatăl meu va fi reabilitat post-mortem. Alinus, te rog să-i mulțumești, acelui domn. M-a salvat de la moarte. M-a salvat de la dezonoare... Cum se numește ?

— Bota. Dar i se zice „Fachirul“.

Paula își deschise larg ochii verzi-albaștri.

— Cum ai spus ? „Fachirul“ ? Ce bine își merită porecla ! A lucrat ca un veritabil fachir ! Unchiul meu mi-a spus că Werner o să-i trimită pălăria sa de vînător bavarez în semn de respect ! O să venim la vară în România, atît eu cît și unchiul meu, să-i mulțumim.

Alin asculta și i se părea că visează. Trăise, în ultimele zile, o aventură de necrezut, iar acum asculta o poveste care părea de domeniul fantasticului.

Și totuși, era o poveste reală, tot atît de reală ca și mîna Paulei care se sprijinea, fierbinte, într-a lui.

CUPRINS

In loc de prefață	3
-----------------------------	---

PARTEA ÎNTÂI

Alarmă falsă ?	5
Hoț fără voie	12
Disparație ciudată	18
O femeie cere ajutorul unui om de onoare	23
Din nou alarmă	29
Povestea unui colier	36
O „minune“ nedorită	41
Bănuielile se amplifică	46
Un leșin și... niște urme de ulei	55
Din „caleașca de aur“, la un pas de neant	60
Ghinionul mașinii cu... ghinion	67
„Steaua fără nume“...	77

PARTEA A DOUA

Bota intră în acțiune	85
Bota aruncă nada	98
O „invenție“ care face vîlvă	113
„Cleopatra“ și... bîlciul de la miezul nopții	128
O scenă de tragedie antică	141
Regia unor... lovituri de teatru	151
O „găinărie“ care explică multe	162
Dezlegarea șaradelor	171
Bota face mărturisiri	179

Epilog	186
------------------	-----

Lei 6

SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

Își fuma liniștit țigara... cînd trenul intră
într-un tunel. Se auzi uruitul înfundat al roților
și negura se lipi compactă de geamuri.
Peste cîteva minute se simți din nou
aerul răcoros și proaspăt al nopții.
Tocmai se pregătea să-și ia din geamantan
o revistă... Răsună o împușcătură urmată
de un strigăt de groază. Privi spre
culoar. Profesorul Ganea dispăruse !